

Liahona

Hur kan jag
vara till hjälp?

När nära och kära lämnar
kyrkan, sidan 30

Lär av dem som har
kommit tillbaka, sidan 26

Hur vi kan ha hjälp av att känna
till kyrkans historia, sidan 12

KYRKAN
FINNS
HÄR

Punta Arenas **Chile**

FOTOGRAF FRÅN GETTY IMAGES

Kyrkan är stark i Chile, alltifrån ökensamhällena i norr till storstaden Santiago i mitten, till Punta Arenas stav i syd, med dess sju församlingar och två grenar. Här är några fakta om Chile och kyrkan där:

kyrkans
medlemsantal

595 526

3,3

procent av befolkningen
som är medlemmar i kyrkan

77stavar, 590 försam-
lingar, 10 missioner

100

släktforskningscenter

tempel: Santiago (invigdes 1983),
Concepción (invigdes 2018),
Antofagasta (tillkännagavs 2019)

3

427

mil från Chiles norra
gräns till den södra,
35 mil från öst till väst

1956

Första församlingen organiseras

1972

Första staven organiseras

1988

Fjärde landet i världen
att uppnå 50 stavar

1994–1996

26 nya stavar skapas

Från *Liahona*

Innehållet i det här numret skapades före covid-19-pandemin. Vissa detaljer kanske inte är tillämpbara för tillfället. Anpassa förslag efter behov enligt kyrkliga och statliga riktlinjer.

Jag attraheras av personer av samma kön som jag – skulle kyrkans medlemmar välkomna mig tillbaka?

Bouke "Bob" Ecoma Verstege

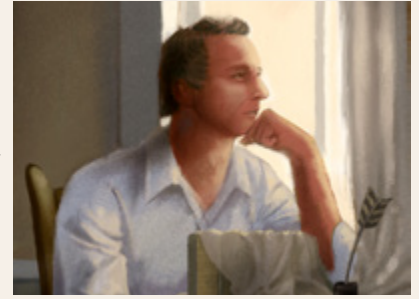
40

Kyrkans historia:
En källa till styrka
och inspiration

*Quentin L. Cook,
Kate Holbrook och
Matt Grow*

12

När jag kände mig lurad angående kyrkan

Travis Ewell

26

Hur vi kan stärka vår tro – tillsammans

Våra studier av Mormons bok den här månaden får vi lära oss om Korihor som övertygade många medlemmar om att de hade blivit bedragna av profeterna, men senare erkände han att han själv hade blivit bedragen av Satan och hade bedragit andra. Vi får lära oss om zoramiterna, ett helt folk som tog avstånd från kyrkan. Och vi ser Alma den yngre som en gång aktivt motsatte sig kyrkan försöka stärka sina egna vuxna barn att inte välja sådant som skulle leda dem bort från Herren och hans kyrka.

Några av oss har familjemedlemmar eller vänner som väljer att inte längre delta i Herrens återställda kyrka. Det kan vara jobbigt för dem av oss som har en stark tro. Vi vill hjälpa dem men många av oss undrar hur.

Ett nummer av tidningen kan inte ta upp alla anledningar till varför tron svalnar eller förklara exakt vad man ska göra när det händer. Var och en har en resa i tro

som skiljer sig åt från alla andras. Men i det här numret hoppas vi kunna ge lite hjälp. Här är några exempel.

- En mans upplevelse av att komma tillbaka till kyrkan och vad han har lärt sig av det (se s. 26).
- Vikten av att välkomna alla (se s. 40).
- Förslag till föräldrar på hur de kan navigera sina relationer med vuxna barn som har valt en annan väg (se s. 30).
- Bra perspektiv på kyrkans historia och hur den kan stärka vår tro (se s. 12).

Vi hoppas att de här artiklarna kan vara en startpunkt utifrån vilken du kan söka vägledning för dina egna omständigheter.

Med vänlig hälsning,
Adam C. Olson
Redaktionschef

Innehåll

- 5 En inbjudan till konstnärer världen över** 🕒
- 6 Porträtt av tro** 🕒
Ignatius och Adelaide Baidoo
Paret Baidoo har personligen sett välsignelserna med kyrkans program för läs- och skrivkunnsighet i sin stav och familj.
- 8 Stödverksamhetens principer**
Stödverksamhet genom kyrkans aktiviteter
Kyrkans aktiviteter ger oss möjlighet att skapa vänskapsband, nå ut till och tjäna andra.
- 12 Kyrkans historia: En källa till styrka och inspiration**
Quentin L. Cook, Kate Holbrook och Matt Grow
Hur kan studier i kyrkans historia fördjupa vår tro och önskan att mer till fullo leva efter evangeliet?
- 20 En bild av pionjärerna i Indien**
Taunalyn Rutherford
De här trofasta heliga exemplifierar vad det innebär att vara stöttepelare i kyrkan.
- 26 När jag kände mig lurad angående kyrkan**
Travis Ewell
Efter att broder Ewell fått veta sådant som skakade hans tro och fick honom att lämna kyrkan för en tid insåg han vad han hade gått miste om.
- 30 Du älskar, han räddar** 🕒
Krista Rogers Mortensen
En mamma inser att oavsett vilka val hennes vuxna barn gör behöver hon bara älska dem.
- 32 Sista dagars heliga berättar** 🕒
En familj sätter sina egna svårigheter åt sidan för att tjäna. En modig flygare står för sin tro och inspirerar andra. En mamma håller fast vid ett löfte. Förlåtelse kommer vid ett oväntat tillfälle.
- 36 Kom och följ mig: Mormons bok** 📖 🕒
Använda dessa veckovisa artiklar som stöd i dina studier av Mormons bok den här månaden.
- 40 Jag attraheras av personer av samma kön som jag – skulle kyrkans medlemmar välkomna mig tillbaka?**
Bouke "Bob" Ecoma Verstege
När broder Verstege kände sig manad att återvända till kyrkan oroade han sig för om medlemmarna skulle acceptera honom.

🕒 Korta budskap

📖 Stöd för *Kom och följ mig*

På omslaget
Bilder från stock.adobe.com
och unsplash.com

Avdelningar

Unga vuxna

44

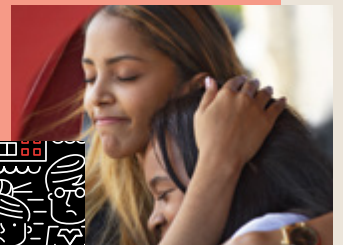
Framtiden kan kännas skrämmande. Men med vår himmelske Faders hjälp kan vi alla **gå framåt med tro på framtiden**. Läs berättelser den här månaden från andra unga vuxna som har fått insikt om några **nycklar till hur man förbereder sig** för framtiden.

Ungdomar

52

Lär dig om hur **evangeliet kan förändra din familj** och varför dina **enkla val** i livet har betydelse.

Barn

Vännen

Du kan **vara en missionär**, precis som Alma!

JULIS DIGITALA ARTIKLAR

Har du frågor om evangeliet? Här är fem sätt att hitta svar

Chakell Wardleigh

En ung vuxen berättar hur frågor kan stärka vår tro om vi tillåter det.

Hur jag förbereder mig för ett tempel i Indien

Yeshwanth Kosireddy

En ung vuxen från Indien berättar hur han förbereder sig för sitt första besök till templet.

Det som krävs för att få det vi rättfärdigt önskar

Marc Deo Dela Cruz

En ung vuxen i Filippinerna berättar hur hans tro stärktes när planerna för framtiden förändrades.

LÄS MER

I appen Evangeliebiblioteket och på liahona.ChurchofJesusChrist.org kan du

- hitta månadens nummer
- hitta innehåll som bara finns digitalt
- söka i tidigare nummer
- skicka in berättelser och feedback
- prenumerera eller ge bort en prenumeration
- förbättra dina studier med digitala verktyg
- dela artiklar och videor som du gillar
- ladda ner eller skriva ut artiklar
- lyssna på dina favoritartiklar.

KONTAKTA OSS

Skicka dina frågor och din feedback till liahona@ChurchofJesusChrist.org.

Skicka in dina berättelser på liahona.ChurchofJesusChrist.org eller skicka via vanlig post till:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

JULI 2020 ÅRGÅNG 144 NR 7 LIAHONA 16722 180

Internationell officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Redaktör: Randy D. Funk

Rådgivande: Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Walter F. González, Larry S. Kacher, Jan E. Newman, Adrián Ochoa, Michael T. Ringwood, Vern P. Stanfill

Verkställande chef: Richard I. Heaton

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschef: Ryan Carr

Tidskriftsassistent: Camila Castrillón

Text och redigering: David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton,

Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Aaron Johnston, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Lori Fuller Sosa, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Art director: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Joshua Dennis, David Green, Colleen Hindkley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Aleni Regehr, Mark W. Robison, K. Nicole Walkenhorst

Samordnare av immateriella rättigheter: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett, José Chavez, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marrisssa M. Smith

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Översättning: Översättningstjänst Mariatorget 1A 118 48 STOCKHOLM: Tfn 08-556 029 80

E-post: myhrbergj@churchofjesuschrist.org

För prenumeration och priser utanför USA och Kanada, gå till store.churchofjesuschrist.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Jerker Myhrberg

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Terez Nilsson

Kromhult 202

241 65 Harlösa

Tfn: +46708-430416

E-post: terez.nilsson@gmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för medlemsuppteckningar och statistik, Sveagatan 8A 441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta kundtjänsten.

Tel: 08-500 655 20

E-post: rcstockholm@churchofjesuschrist.org

Internet: store.churchofjesuschrist.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 90:00 som insättes på bankgiro 5270-5092. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.churchofjesuschrist.org; via post till

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA eller via e-post till liahona@churchofjesuschrist.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, isländska, indonesiska, italienska, japanska, khmer, kinesiska (förenklad), kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai, tjekiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2020 Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges kan material från Liahona kopieras för privat, icke kommersiellt bruk (inklusive för ämbeten i kyrkan). Den här rättigheten kan när som helst återkallas. Visuellt material får inte kopieras om förbehåll anges intill konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150,

USA; e-post: cor-intellectualproperty@churchofjesuschrist.org.

For Readers in the United States and Canada: Juli 2020 Vol. 144 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

EN INBJUDAN TILL KONSTNÄRER VÄRLDEN ÖVER

Ni inbjuds att bidra med konstverk till den 12:e internationella konståtävlingen som sponsras av kyrkans historiska museum i Salt Lake City.

Alla konstnärsmiljöer och kulturella stilar är välkomna. Utvalda bidrag visas på kyrkans historiska museum och på nätet.

Den här tävlingen som bedöms av en jury tar emot bidrag från hela världen för att uppmuntra sista dagars heliga att skapa konst av god kvalitet, för att visa upp bredden och mångfalden av sista dagars heligas kulturella produktion och för att utöka samlingen i kyrkans historiska museum.

- Tema: "Alla är lika inför Gud", inspirerat av 2 Nephi 26:33
- Inskickningsdatum: 1 februari – 1 juni 2021
- Konstnärerna måste vara 18 år eller äldre
- Utmärkelser: Konstnärer vars verk väljs ut till utställningen meddelas i oktober 2021
- Utställningsdatum: Mars 2022 till oktober 2022

Gå till [ChurchofJesusChrist.org/artcompetition](https://www.ChurchofJesusChrist.org/artcompetition) för detaljerad information om regler, deltagarkvalifikation, registrering på nätet och för att se inspirerande konst från tidigare tävlingar. ■

"[Herren] gör inget som inte är tydligt för människobarnen. Och han inbjuder dem alla att komma till honom och ta del av hans godhet. Och han avvisar ingen som kommer till honom, varken svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna. Och han kommer ihåg hedningen, och alla är lika inför Gud, både jude och icke-jude."
– 2 Nephi 26:33

Alla är
lika
inför
Gud

Ignatius och Adelaide Baidoo

Accra, Ghana

Ignatius och Adelaide har sett hur kyrkans kurs för läs- och skrivkunighet och betoning på hemcentrerat evangelielärande har väl-signat medlemmarna i deras stav och familj.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Ignatius:

Jag blev engagerad i läs- och skrivkunighetsprogrammet som medlem i stavsprezidentskapet. Jag besökte en klass och insåg att kursen inte bara är till för dem som inte kan läsa och skriva. Den är till för oss alla, för att vi ska förstå Jesu Kristi evangelium bättre.

Kom och följ mig och hemcentrerat evangelielärande hjälper också familjer att läsa skrifterna tillsammans och lära av varandra.

Adelaide:

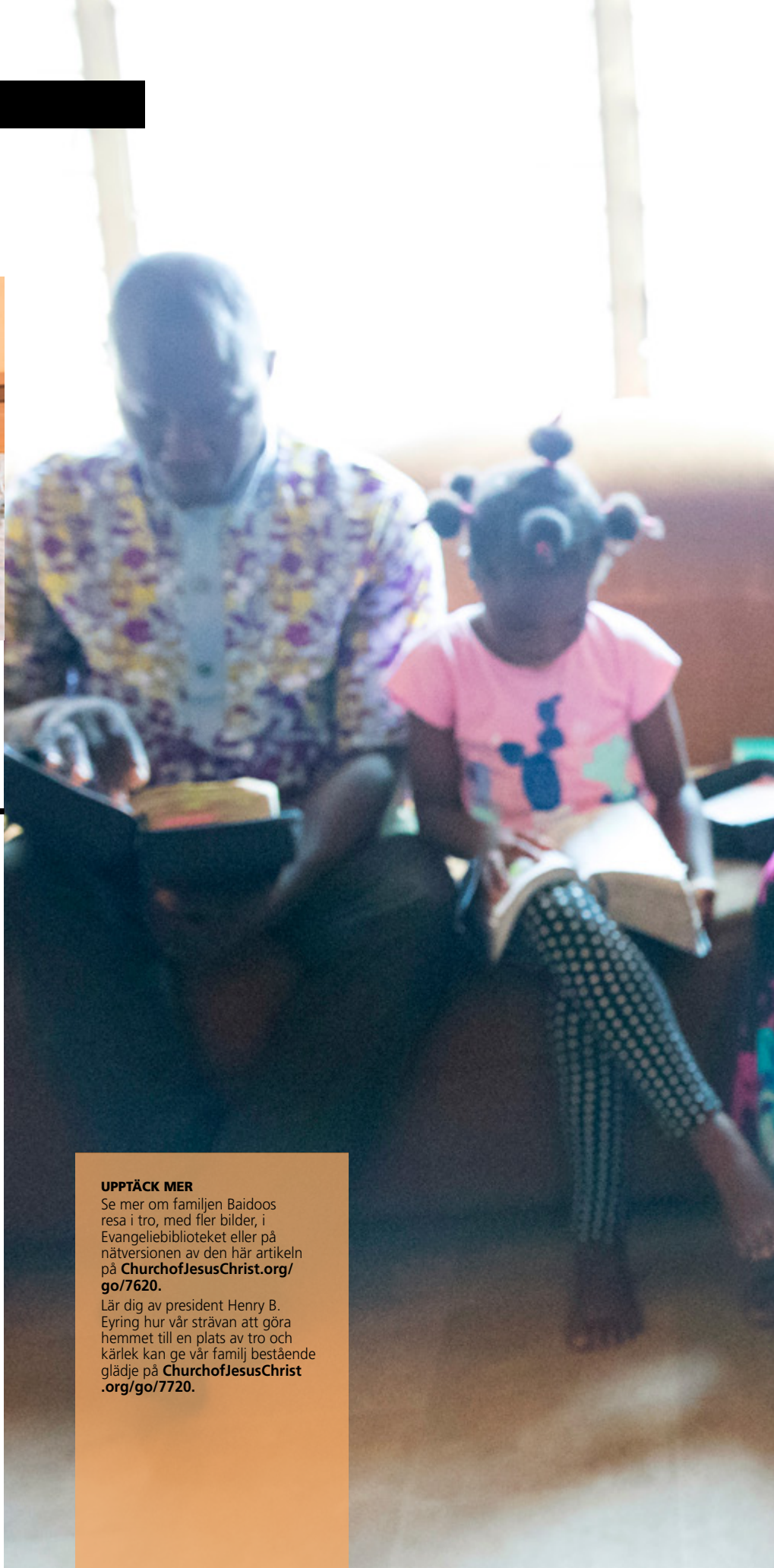
I vår familj försöker vi göra allt vi kan. Alla engagerar sig. Jag är så glad över hur mina barn hjälper varandra när vi läser Mormons bok tillsammans. De älskar Mormons bok. Vi har trevligt när vi läser och bär vittnesbörd för varandra.

Ignatius:

President Russell M. Nelson har sagt: "Upphöjelse är en familjeangelägenhet."¹ Jag älskar min fru och mina barn. Jag vill vara med dem och vår himmelske Fader för evigt, så vi behöver hjälpa varandra.

SLUTNOT

1. Russell M. Nelson, "Kom och följ mig", *Liahona*, maj 2019, s. 89.

UPPTÄCK MER

Se mer om familjen Baidoos resa i tro, med fler bilder, i Evangeliebiblioteket eller på nätversionen av den här artikeln på [ChurchofJesusChrist.org/go/7620](https://www.ChurchofJesusChrist.org/go/7620).

Lär dig av president Henry B. Eyring hur vår strävan att göra hemmet till en plats av tro och kärlek kan ge vår familj bestående glädje på [ChurchofJesusChrist.org/go/7720](https://www.ChurchofJesusChrist.org/go/7720).

Stödverksamhetens principer

STÖDVERKSAMHET GENOM KYRKANS AKTIVITETER

Ett sätt att tjäna våra församlingsmedlemmar, grannar och vänner är genom kyrkans aktiviteter. Vare sig du planerar en aktivitet med tanke på behoven och intressena hos någon du är stödperson för eller du ber någon delta i aktiviteter eller tjänandetillfällen för andra kan aktiviteter på församlings-, stavs- eller flerstavs nivå vara meningsfulla och underhållande sätt att främja enighet och stärka medlemmar.

Kyrkans aktiviteter kan också öppna dörren för många tillfällen att tjäna som stödperson. Kyrkans aktiviteter kan till exempel ge tillfälle att delta i tjänandeprojekt som välsignar andra och skapar positiva relationer i samhället. Kyrkans aktiviteter kan också vara en möjlighet att nå ut till mindre aktiva medlemmar och vänner som har en annan tro eller vänner utan religiös tillhörighet.

Genom att inkludera många i kyrkans aktiviteter får Herren möjlighet att välsigna och stärka våra församlingar och grenar, våra grannskap och våra samhällen.

Bygga positiva relationer

Vintern var på väg och David Dickson hade ingen aning om hur han skulle kunna hålla sin familj varm.

David, hans fru och två döttrar hade just flyttat till landsbygdssamhället Fredonia i Arizona, ett höglänt ökenlandskap omgivet av majestätiska röda klippor, malörtsbuskage och vintergrön växtlighet.

Huset som familjen Dickson hyrde hade en vedspis som främsta värmekälla. David insåg snabbt att det var nödvändigt att kunna samla ved eftersom vintrarna i Fredonia är snöiga och isiga.

”Jag hade varken ved eller motorsåg eller kunskap om hur man använde en!” säger David. ”Jag visste inte vad jag skulle göra.”

Några församlingsmedlemmar frågade David om hans familj hade ved nog för att klara sig hela vintern. ”Det dröjde inte länge förrän de insåg att jag inte hade det”, säger David. ”Äldstevoromet erbjöd sig snart att hjälpa mig samla ved. Överväldigad av tacksamhet tackade jag ja till deras erbjudande.”

David upptäckte snart att vedinsamlingsturen var typisk för många välplanerade, välorganiserade och välbesökta församlingsaktiviteter. En lördagsmorgon åkte David, äldstevoromet och andra församlingsmedlemmar upp i bergen i en karavan av pickuper och släpvagnar.

”Med hjälp av verktyg och expertis skapade församlingsmedlemmarna på en och samma eftermiddag en vedhög till min familj som räckte i nästan två vintrar”, säger David. ”Än viktigare var att jag fick lära mig allt jag behövde veta om att samla ved på egen hand. När jag flyttade ifrån Fredonia visste jag hur man hanterar en motorsåg och var behjälplig vid fler vedinsamlingsaktiviteter än jag kan räkna.”

Sådana församlingsaktiviteter bygger inte bara positiva relationer bland kyrkans medlemmar utan också positiva relationer med alla i samhället.

”Jag minns en kvinna som inte tillhörde kyrkan som var ny i området”, säger David. ”Hon var tvungen att elda träpaneler från sitt hem för att hålla sig varm. När vi fick höra om hennes dilemma såg vi till att hon fick tillräckligt med ved för att klara vintern. Hon var så tacksam att hon knappt kunde prata.”

Genom stödverksamheten ordnades det så att alla i Fredonia kunde känna sig trygga och varma under vintern.

Nå ut till andra

När Meg Yost var missionär i Rumänien besökte hon och hennes kamrat regelbundet en familj som inte hade varit i kyrkan på länge. "Familjen Stanica var några av kyrkans första medlemmar i Rumänien", säger Meg, "och vi älskade dem."

När det var dags att planera och organisera en grensaktivitet bestämde ledarna att grenen skulle ha en "pionjärväll". Det skulle vara en kväll när de firade de modiga pionjärer som färdades över USA för att komma till Saltsjödalen. Det skulle också vara ett tillfälle att hedra kyrkans pionjärer i Rumänien.

"Vi tyckte att det skulle vara ett bra sätt för några av medlemmarna att vittna om sin omvändelse och hur de har sett kyrkan växa i Rumänien", säger Meg. "Vi tänkte med en gång att familjen Stanica borde engageras. Vi bad dem att delta och de blev jättegglada!"

Kvällen när aktiviteten skulle hållas hade familjen Stanica inte kommit när det var dags att börja.

"Vi var rädda att de inte skulle komma", minns Meg. "Men de kom in genom dörren precis i tid. Familjen Stanica vittnade på ett härligt sätt om evangeliet och kyrkan. De kunde också träffa andra medlemmar som de inte hade sett på länge."

Grensmedlemmarna välkomnade familjen Stanica med öppna armar. Söndagen efter blev Meg glatt överraskad över att se syster Stanica i kyrkan.

"När jag besökte grenen några månader senare kom hon fortfarande!" säger Meg. "Jag tror att chansen att få bära vittnesbörd och känna sig involverad och behövd i grenen verkligen hjälpte henne."

4 förslag på hur man kan tjäna genom kyrkans aktiviteter

- **Planera aktiviteter som uppfyller behov:** Aktiviteter är bra sätt att uppfylla många olika behov. De kan planeras för att uppfylla ett visst behov hos enskilda eller grupper. De bör också uppfylla behoven hos dem som deltar, vare sig det behovet är att lära känna varandra bättre, lära sig mer om evangeliet eller känna Anden.
- **Bjud in alla:** När ni planerar aktiviteter kan ni anstränga er att inbjuda personer som skulle ha nytta av att delta. Tänk på nya medlemmar, mindre aktiva medlemmar, ungdomar, ensamstående vuxna, personer med funktionsnedsättningar och personer som har en annan tro. Ha personernas bästa i åtanke när ni bjuder in dem och ge uttryck för hur gärna du vill att de kommer.
- **Uppmuntra till deltagande:** De du inbjuder får ut mycket mer av aktiviteterna om de har möjlighet att delta. Ett sätt att uppmuntra deltagande är att låta personerna använda sina gåvor, färdigheter och talanger under aktiviteten.
- **Välkomna alla:** Om dina vänner kommer till en aktivitet, gör då allt du kan för att få dem att känna sig välkomna. Och om du ser personer som du inte känner, var då vänlig och hälsa dem välkomna också! ■

UPPTÄCK MER

På JesuKristiKyrka.org kan du se videon "Be andra 'komma och hjälpa till'" för att se hur lätt det kan vara att inbjuda andra att tjäna tillsammans med oss.

ÖPPNA DITT HJÄRTA

“Vi [bör] alltid vara uppmärksamma och söka efter nya ansikten under kyrkans aktiviteter och möten ... Vi kan göra enkla saker för att hjälpa dessa nya vänner känna sig omhuldade och välkomna ... som att varmt hälsa på dem, le uppriktigt mot dem ... presentera dem för andra medlemmar och så vidare. När vi öppnar hjärtat för våra nya vänner ... agerar vi i tjänandets anda.”

Äldste Ulisses Soares i de tolv apostlarnas kворum, “Ett i Kristus”, *Liahona*, nov. 2018, s. 38.

TJÄNA GENOM ATT INBJUDA

Var uppmärksam på kommande församlings- eller grensaktiviteter. Tänk på dem som du är stödperson för och överväg att bjuda med dem till aktiviteter.

BERÄTTA OM DINA UPPLEVELSER

Skicka oss dina upplevelser av att tjäna andra eller bli betjänad. Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org och klicka på “Submit an Article or Feedback”.

**Äldste
Quentin L. Cook**

i de tolv
apostlarnas
kvorum
Sidopaneler av
kyrkohistorikerna
Kate Holbrook och
Matt Grow

Kyrkans historia

EN KÄLLA TILL STYRKA OCH INSPIRATION

I den här artikeln från en världsomfattande andakt i Nauvoo, Illinois, den 9 september 2018 besvarar äldste Quentin L. Cook och kyrkohistorikerna Kate Holbrook och Matt Grow frågor om kyrkans historia från unga vuxna runtom i världen.

Äldste Cook: Kyrkans historia kan vara en betydelsefull källa till tro, men vissa har missförstått eller ignorerat den. Vissa personer har också medvetet förvrängt berättelser från det förflutna för att så tvivel.

När vi lär oss mer om kyrkans *trovärdiga* historia binder vi samman våra hjärtan med de heliga i går och i dag. Vi hittar exempel på ofullkomliga personer som du och jag som strävade framåt med tro och lät Gud arbeta genom dem för att utföra hans verk. Jag lovar att studier i kyrkans historia kan fördjupa er tro och önskan att mer till fullo leva efter evangeliet.

När vi lär oss mer om de heliga i det förflutna får vi styrka att fullfölja våra egna uppdrag som en dotter eller son till Gud.

Berättelsen om återställelsen är en berättelse om uppoffringar, beslutsamhet och tro. Vi är alla en del av återställelsen och kyrkans historia. Var och en har ett uppdrag att fullfölja i det här livet som hjälper till att fylla jorden med evangeliet. När vi lär oss mer om de heliga i det förflutna får vi styrka att fullfölja våra egna uppdrag som en dotter eller son till Gud.

Under de 24 år jag har verkat som generalauktoritet har brödernas önskan varit att vara så tydliga som möjligt, både i fråga om kyrkans historia och dess lära. Vi känner att arbetet med att ta fram de här nya resurserna, särskilt *Joseph Smith Papers*, uppsatser om evangelieämnen och nu *De heliga*¹ är ett ypperligt sätt att låta alla studera det som är sant och satt i rätt sammanhang och som hjälper dem förstå Jesu Kristi

evangelium på ett trovärdigt sätt.

En av mina favoritberättelser i *Saints* är berättelsen om Addison Pratt som kom till Stillahavsområdet. Han hade omkring 60 dop. Min fru Mary och jag fick chansen att besöka Australöarna i Franska Polynesien där Addison Pratt undervisade.

En av de mest förunderliga upplevelser jag någonsin haft var när en ung kvinna sa: ”Jag är en sjunde generationens medlem i kyrkan.” Addison Pratt hade döpt en avlägsen förfader till henne innan de heliga begav sig till Utah.

Var ni än kommer från i världen, vilken släktlinje ni än kommer från, är ni viktiga. Ni är en del av kyrkans historia. Vi behöver er och vill verkligen ha er. Ni kommer att välsigna andra.

Joseph Smith och Mormons bok

När jag var i tonåren trodde vi att min äldre bror inte skulle få bli missionär eftersom de bara tillät att en ung man åt gången gick ut som missionär från en församling. Alla andra skulle vara tillgängliga för militärtjänst. Men biskopen och stavspresidenten fick veta att de kanske kunde skicka en till. Så de pratade med min bror om det och han kom hem och berättade det för mina föräldrar.

Min far var en underbar människa men han var inte aktiv i kyrkan. Hans svar var negativt, men av ett ovanligt skäl. Han var inte kritisk mot kyrkan eller ens mot en mission, men min bror höll på att förbereda sig för en läkarutbildning. Min far sa: "Du har förberett dig för en läkarutbildning. Du har gått kurserna. Du kan göra mer gott om du går läkarutbildningen än om du går ut som missionär."

Varför är inte kyrkan mer öppen om en del av de kontroversiella händelserna i kyrkans historia?

Kate Holbrook

När jag var fyra år arbetade min mor och mormor i Beehive House, som varit Brigham Youngs hus i Salt Lake City. De lärde mig allt om Brigham Young och att han hade många fruar. Omkring tio år senare fick jag veta att Joseph Smith hade många fruar. Jag hörde inget om sjarstenaar, som Joseph Smith använde när han översatte Mormons bok, förrän jag var vuxen. Kyrkan dolde inte någon information för mig, men just den historiska informationen betonades inte när jag var ung.

Det jag lärde mig på söndagsmötena och i seminariet var kyrkans huvudsakliga arbete. Jag lärde mig att omvända mig. Jag lärde mig att sätta mitt liv i harmoni med Jesu Kristi evangelium. Jag lärde mig att skapa en relation till min Fader i himlen. Det är dessa saker som är viktigast för mig. Jag vet att för vissa kan det vara jobbigt att få reda på sådant som man tycker att man borde fått veta men som man inte fick veta. Det är därför Matt och jag gör det arbete vi gör. Vi hoppas

att den upplevelsen för de personerna nu blir en del av det förgångna eftersom vi har boken *De heliga* som skildrar den fullständiga historien.

Hur vet vi om en källa om kyrkans historia är tillförlitlig?

Matt Grow

Jag har arbetat för kyrkan under de senaste nio åren och skrivit om dess historia. Jag har sett generalauktoriteternas inställning i relation till vår historia. Samtalen handlar inte om hur vi ska dölja eller censurera historien. I stället handlar de om hur vi ska göra historien åtkomlig, tillgänglig och lätt att förstå.

Vi vet alla att utmaningen i informationsåldern inte är att hitta svar – det finns svar överallt omkring oss – utan att kunna skilja mellan bra svar och dåliga svar, bra information och dålig information. Det pågår så många diskussioner på nätet om vår historia, och de flesta producerar mycket mer hetta än ljus.

Akta dig för informationskällor som bara försöker klanka ner på andra. Leta i stället efter informationskällor som baseras på uppteckningar som gjorts av människorna det gäller, och som försöker behandla dem rättvist. Det är lätt att ställa det förflutna mot väggen, att ta ett citat eller en händelse ur sitt sammanhang och få det att se oroande ut.

Som historiker försöker jag följa ett råd från en brittisk författare. Han sa: "Det förflutna är ett främmande land, de gör saker annorlunda där" (L. P. Hartley, *The Go-Between* [1953], prolog). Det betyder att när vi besöker det förflutna vill vi inte vara en otrevlig turist. Vi vill försöka förstå människor i deras eget sammanhang och i deras egen kultur. Vi vill visa tålmod med det vi ser som deras fel. Vi vill vara ödmjuka i fråga om vår egen kunskaps begränsningar. Och vi vill ha en kärleksfull inställning till det förflutna.

Den kvällen satt min trofaste, underbare bror med mig och vi pratade. Vi kom fram till att det bara fanns tre frågor som skulle avgöra hans svar till vår far. Den första var: "Var Jesus Kristus världens Frälsare?" Den andra var: "Är Mormons bok Guds ord?" Och den tredje var: "Var Joseph Smith en profet?" Jag insåg att svaren på de här tre frågorna skulle påverka nästan varje beslut som jag fattade under resten av mitt liv.

Jag hade alltid älskat Frälsaren och jag hade läst Mormons bok, men då jag insåg hur viktiga de här svaren var bad jag den kvällen och fick genom den Helige Anden ett djupt, positivt svar på de där frågorna. Jesus Kristus är Frälsaren, Mormons bok är Guds ord och Joseph Smith var en profet. Jag vittnar om att detta är sant.

Månggifte

Jag vill ta upp tre punkter angående månggifte. För det första är det tydligt att det gjordes många uppoffringar i sådana äktenskap. Det fanns mycket kärlek och enighet, men det gjordes också uppoffringar, och föräldrarna i sådana äktenskap lärde sina barn att göra uppoffringar. En hel del av barnen som föddes i de här månggiftes-äktenskapen tog med sig Jesu Kristi evangelium överallt i världen och välsignade många.

För det andra fanns det några, till exempel Vilate Kimball, som fick egen personlig uppenbarelse innan de helt och fullt visste vad det här var som kom – att den här läran kom från Gud.²

Och för det tredje finns känslan i kyrkans högsta råd att månggiftet som det utövades tjänade sitt syfte. Vi ska hedra dessa heliga, men det syftet har åstadkommit.

Nu finns det en del obesvarade frågor. Men jag vill att ni ska veta att vi har en kärleksfull himmelsk Fader som har en fullkomlig plan, att hans plan handlar om glädje och att vi har en Frälsare som gjorde allt för oss. Vi kan lita på dem.

Varför är redogörelserna för Joseph Smiths första syn lite olika?

Matt Grow

Joseph Smith skrev ner eller bad sina skrivare uppteckna fyra olika redogörelser för den synen. Redogörelserna ger oss en konsekvent berättelse, men det finns skillnader. Det borde inte förvåna oss. Om redogörelserna var helt och hållet samstämmiga skulle jag som historiker bli misstänksam, för det är helt enkelt inte så minnet fungerar. Vi ser det här mönstret i andra historiska redogörelser, eller i skrifterna (se Apg. 9:7; 22:9).

Tänk också på hur svårt det är att återge en helig upplevelse med ord. Joseph kallade språket för "ett litet smalt fängelse" (i *History of the Church*, 1:299). Tänk på dina egna heligaste upplevelser. Hur lätt är det att sätta ord på dem? Vi borde glädjas åt att vi har flera redogörelser eftersom de ger oss nya insikter och nya perspektiv. Gå och läs de fyra redogörelserna om den första synen i Uppsatser om evangelieämnen. När man gör det får man en djupare uppskattning för vad som hände den dagen.

Vilken roll spelade urim och tummim i översättningen av Mormons bok?

Kate Holbrook

Joseph Smith översatte Mormons bok genom Guds gåva och kraft. Urim och tummim, som nämns i Mormons bok, var nedgrävda tillsammans med plåtarna. När Moroni gav Joseph guldplåtarna, gav han honom också urim och tummim. Sjarstenen, som Joseph också använde när han översatte, var inte nedgrävd med plåtarna. Den hade Joseph hittat på egen hand flera år tidigare, och den hjälpte honom känna sig på rätt våglängd för andliga uppenbarelser. Så han använde båda.

Emma Smith, en av hans skrivare, mindes senare att när Joseph satte sig ner för att börja översätta igen sa han aldrig: "Var var jag nu då? Var slutade jag?" Han började bara precis där de hade slutat. Om man ser på en sida i Joseph Smiths dagbok som han skrev tre år efter att ha översatt Mormons bok, är den full av överstrukna ord, ofullständiga tankar och avbrutna meningar. När man ser på en sida ur Mormons bok som han dikterade finns inget sådant. Det är komplett, vacker prosa – fullständiga meningar, inget överstruket.

Det här är mycket intressant att tänka på, men det som betyder mer för mig är innehållet i Mormons bok. Mormons bok är den text där kung Benjamin lärde mig att vara generös hellre än dömande, där Alma lärde mig vad det innebär att bli döpt, vad jag lovar att göra för andra heliga. Och Mormons bok är den text där Mormon och Moroni lärde mig hur viktig människokärleken är och vad jag kan göra för att få den. Den här boken har format mig till den jag är och sättet jag ser på världen.

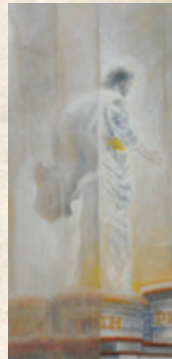
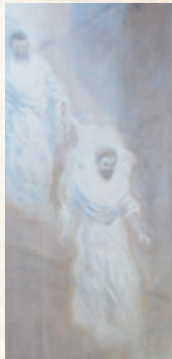
Varför utövades månggifte under kyrkans första dagar?

Kate Holbrook

Den instruktion vi får i Mormons bok om månggifte är att monogami är Herrens önskan för sitt folk, men det finns några få undantag när Herren ger en befallning om att utöva månggifte för att uppresas ett rättfärdigt folk (se Jakob 2:30). Det här är ett av de få undantagen som Joseph Smith befalldes införa. Joseph väntade i flera år med att införa månggifte, men till slut införde han det eftersom han ville lyda Guds befallning till honom. Han försökte utöva månggifte i mitten av 1830-talet, men det var egentligen 1841 han sakta, mer officiellt, började introducera utövandet av månggifte för sina betrodda medhjälpare. De blev chockade. De vädjade i bön till sin himmelske Fader om att kunna förstå den här principen och fick en personlig andlig bekräftelse om att det var rätt för dem vid den tidpunkten.

Månggifte utövades officiellt under cirka 50 år, men det var alltid något man kunde välja. Forskare försöker fortfarande fastställa hur många vuxna sista dagars heliga som faktiskt levde i månggifte, men vi vet att det var en minoritet av folket som gjorde det. Och vi vet att många av dem var de mest hengivna och starkaste medlemmarna i vår kyrka. År 1890 publicerade Wilford Woodruff (1807–1898) ett manifest som var avsett att få månggiftet att upphöra. En del blev lättade när de fick höra manifestet. Månggiftet hade varit svårt för dem. Andra som fick höra om manifestet blev förtvivlade. De hade offrat så mycket, och de hade ett vittnesbörd om principen.

Några medlemmar undrar vad vårt tidigare utövande av månggifte betyder för livet efter detta. Kyrkans ledare har sagt att månggifte inte är nödvändigt för upphöjelse eller för evig härlighet. Även om jag personligen är tacksam för att monogami är regeln och månggifte är undantaget, förbiser jag inte de vittnesbörd och den hedervärda lydnad våra andliga förfäder visade när de utövade den här principen. De var lydiga och hade ett vittnesbörd om att det var rätt.

Templet och förbund

I Kirtland, Ohio, hände det otroliga att ett tempel byggdes och att det templet invigdes. Invigningsbönen som Joseph fick genom uppenbarelse, finns i kapitel 109 i Läran och förbunden. I den bönen bad han Herren att ta emot de heligas händer verk och uppoffringarna de hade gjort för att bygga templet.

En vecka efter invigningen av templet fick Joseph Smith och Oliver Cowdery ytterligare en syn. Den inträffade på påsken, som också var Pesach. Herren kom i en syn och godtog huset. Han sa till de heliga där att de skulle glädjas eftersom de "av all sin kraft har byggt detta hus åt mitt namn" (L&F 110:6). Efter att synen var förbi kom tre forntida profeter: Mose som återställde nycklarna till Israels insamling från jordens fyra väderstreck, Elias som överlämnade Abrahams evangeliums tidsutdelning och Elia som återställde beseglingsmaktens nycklar (se L&F 110:11–16).

Återställelsen av de nycklarna var absolut nödvändig för att åstadkomma Herrens syften. Vi behövde inte bara Mormons bok utan också de här nycklarna och tempelförrättningarna. De här nycklarna har aldrig varit viktigare än de är nu.

Jag har märkt att när en av de tolv apostlarna kallas som profet så vänds hans hjärta mot templets förrättningar på ett mycket dramatiskt sätt. Jag hade förmånen att närvara vid invigningen av templet i Nauvoo, Illinois, med president Gordon B. Hinckley (1910–2008). Jag minns hur

djupt berörd han var av att det här templet blev byggt och hur viktigt det var för honom att få ut templet till de heliga. President Thomas S. Monson (1927–2018) fortsatte med det arbetet och fick samma inspiration från himlen som president Hinckley hade fått. Och vi har sett den inspirationen på ett dramatiskt sätt med president Russell M. Nelson. Profetmanteln har lagts över honom och han har fått en ökad känsla för hur dyrbara tempelförrättningarna är.

I ett av sina första tal som kyrkans president uppmuntrade han folket att besöka templet, ta emot sina förrättningar och stanna kvar på förbundsstigen. Direkt efter det sa han att om du av någon orsak fallit av förbundsstigen så kom tillbaka på den.³

Hur välsignades de tidiga sista dagars heliga av tempeltjänsten?

Matt Grow

När Joseph Smith dog var väggarna på Nauvoo tempel mindre än halvfärdiga och snart blev det uppenbart för president Brigham Young (1801–1877) att de heliga återigen skulle bli utdrivna. Därför frågade han Herren: "Borde vi stanna kvar och färdigställa templet med vetskap om att vi måste överge det nästan så snart det är klart, eller bör vi ge oss av nu?" Svaret var tydligt: "Stanna kvar" (se Brigham Youngs dagbok, 24 jan. 1845, kyrkans arkiv; Ronald K. Esplin, "Fire in His Bones", *Ensign*, mars 1993, s. 46). Begåvningens och beseglingens förrättningar var så viktiga att de heliga behövde stanna kvar.

Så under påföljande år gav de allt de hade åt templet. Mot slutet brändes de heligas bostäder omkring Nauvoo och de förberedde sig för att dra västerut precis när templet höll på att färdigställas. I december 1845 var templet så pass färdigt att de heliga kunde inviga en del av det, ge begåvningar till dem som var värdiga och besegla män och hustrur till varandra.

De arbetade dygnet runt under de följande månaderna för att förbereda alla andligen för den stora färden västerut. För mig är det högtidligt och heligt att jag är besegrad genom samma makt till min fru, till våra barn, till våra föräldrar, till generationer som gått före och till ännu ofödda släktled. Detta är vad återställelsen har gjort möjligt.

Kan du nämna en händelse under återställelsen som har stärkt ditt vittnesbörd?

Kate Holbrook

Jag minns berättelsen om när Emma Smith försökte undfly förföljelserna i Missouri. Mississippifloden var bara delvis igenfrusen. Den höll inte för att en vagn med människor och deras ägodelar skulle kunna färdas över den. Det var en bred flod och det var farligt att ta sig över den. Emma hade en sexåring som höll sig fast vid ena sidan av hennes kjol, en åttaåring på andra sidan, en tvååring på ena armen och ett spädbarn i den andra.

En av Josephs skrivares svägerskor hade sytt några bomullspåsar som knäpptes runt midjan. I de här påsarna under sin kjol bar Emma det enda exemplaret av Josephs översättning av Bibeln, som han hade arbetat på i månader. Med dokumentet och sina barn gick hon steg för steg över den frusna isen och hoppades hon inte skulle ramla i.

För mig är detta det yttersta tecknet på mod och tro – att när man behöver göra något för det man tror på så går man bara framåt genom att sätta ena foten framför den andra.

”Var vid gott mod”

Många av er upplever prövningar och bedrövelser. En del av det beror på den fria viljan. En del beror på att det finns en motståndare. Men var försäkrad om att vi har en kärleksfull Fader i himlen och att Jesu Kristi försoning kan välsigna oss på ett sätt som vi kanske inte helt förstår.

Vissa historiker säger att antalet heliga som flydde från Missouri till Nauvoo under vintern 1838–1839 uppgick till 8 000. Det var vinter. Var fanns Joseph? Han var i fängelset i Liberty, förtvivlad över det som de heliga tvingades genomlida. Han kände att han hade övergetts.

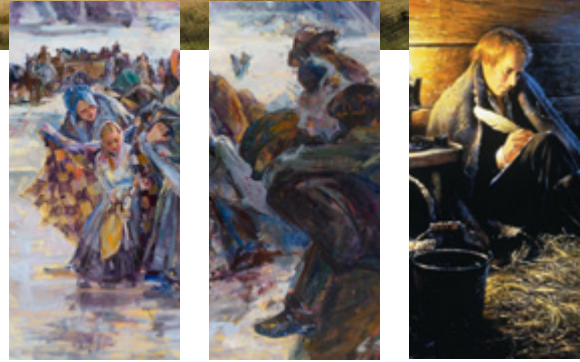
Under dessa svåra förhållanden tog han emot några av de vackraste skriftställerna – kapitel 121, 122 och 123 i Läran och förbunden. De är så betydelsefulla. Jag hoppas att du läser dem. I *Saints* finns det en kort redogörelse för den här händelsen:

”Joseph ropade till förmån för de oskyldiga heliga. ’O Herre’, vädjade han, ’hur länge ska de lida dessa oförrätter och olagliga förtryck innan ditt hjärta uppmjukas för deras skull?’

’Min son, frid vare med din själ’, svarade Herren. ’Dina motgångar och dina lidanden ska endast vara ett ögonblick, och därefter ska Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden. Du ska triumfera över alla dina fiender.’

Herren försäkrade Joseph om att han inte var bortglömd. ’Om själva helvetets käftar spärrar upp sitt gap efter dig, så vet, min son, att allt detta ska ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo.’

Frälsaren påminde Joseph om att de heliga inte kunde lida mer än han hade gjort.

Han älskade dem och kunde ta bort deras smärta, men han valde i stället att lida med dem, bära deras smärta och sorg som en del av sitt försoningsoffer. Detta lidande fyllde honom med barmhärtighet och gav honom kraft att hjälpa och förädla alla som vände sig till honom i sina prövningar. Han uppmanade Joseph att hålla sig kvar på sin väg och lovade att aldrig överge honom.”

Äldste Heber C. Kimball (1801–1868) trodde att domarna i Missouris högsta domstol skulle frige Joseph, men de bestämde sig för att inte göra det. Heber återvände till fängelset i Liberty, och eftersom han inte fick komma ner i fängelsehålan ropade han ner till Joseph och gav honom den dåliga nyheten.

Och Joseph var varm och vänlig mot honom. ”Var vid gott mod”, sa han. Sedan uppmanade han Heber att ”föra bort de heliga så fort som möjligt”.⁴

Det finns något att lära sig av det här: Var vid gott mod oavsett dina svårigheter. Om det finns saker som frestar dig, gå bort från dem. Lita på den Helige Anden. Josephs vistelse i fängelset i Liberty och de heligas flykt från Missouri till Nauvoo är underbara exempel på styrka och tro på Herren Jesus Kristus.

Som apostel bär jag vittne om Jesus Kristus. Jag är ett säkert vittne om hans gudomlighet. Jag vill att ni ska veta att han leder kyrkan på ett sätt som välsignar oss alla. Jag vittnar för er om att han lever. ■

För att se hela andakten, gå till [devotionals.ChurchofJesusChrist.org](https://www.ChurchofJesusChrist.org).

SLUTNOTER

1. De här källorna finns på [history.ChurchofJesusChrist.org](https://www.history.ChurchofJesusChrist.org).
2. Se Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), s. 327.
3. Se Russell M. Nelson, ”När vi går framåt tillsammans”, *Liahona*, apr. 2018, s. 7.
4. Se *Saints: The Story of the Church of Jesus Christ in the Latter Days, vol. 1, The Standard of Truth: 1815–1846* (2018), s. 389–390; [saints.ChurchofJesusChrist.org](https://www.saints.ChurchofJesusChrist.org).

En bild av pionjärerna i Indien

Taunalyn Rutherford

adjunkt, religiösa studier, Brigham Young University

Mitt sätt att se pionjärer förändrades när jag träffade indiska pionjärmedlemmar i kyrkan.

”När jag tänker på pionjärer”, som primärsången lyder, ”tänker jag på modiga kvinnor och män.”¹ Berättelser om kyrkans pionjärer som banat vägen i tro har alltid inspirerat mig. Som ung mamma påminde berättelserna om pionjärv kvinnor mig om mina nutida välsignelser. Jag kan föda mina barn på ett sjukhus i stället för i en handkärra!

Definitionen av en pionjär som ”en som går före för att bereda eller öppna vägen för andra

att följa efter”² beskriver sista dagars heliga pionjärer på vagns- och handkärreleder på väg mot Sion. Men den beskriver också nutida pionjärer och den väg de har banat i tro över hela världen.

När alla mina fem barn gick i skolan började jag mina doktorandstudier i religionshistoria. Jag valde att forska om kyrkans medlemmar i Indien för min doktorsavhandling. Min forskning i Indien förändrade mitt sätt att se på pionjärer.

En mission öppnades i Bengaluru 1993 och ett tempel ska snart byggas där.

Stöttelelare i kyrkan

Ett flertal år tidigare reste jag som ung collegeelev 1986 till Sydasien med Brigham Young University Young Ambassadors. Det var en upplevelse som förändrade mitt liv. Vi tillbringade bland annat en dag i Calcutta (numera även kallad Kolkata) tillsammans med Moder Teresa. Men det var lika spännande att träffa nutida sista dagars heliga pionjärer i Indien och Sri Lanka.

En av dessa medlemmar var Raj Kumar som upptäckte kyrkan när han var på en av BYU Young Ambassadors framträdanden 1982. När vi träffade honom hade han nyligen kommit hem från sin mission i Fresno i Kalifornien. Han hade fortfarande missionärsnamnbrickan på sig och fortsatte undervisa alla som ville lyssna i Delhi. Raj var en av de omkring 600 medlemmarna i Indien på den tiden, men för mig var han som en ensam sista dagars helig i ett hav av miljoner människor.

År 1986 träffade jag Raj Kumar efter hans mission. Han hade fortfarande missionärsnamnbrickan på sig och delade med sig av evangeliet till alla som ville lyssna.

Syskonen Suvarna och Sarala Katuka gick med i kyrkan 1984 och verkade senare som missionärer.

Jag inspirerades av Raj Kumars exempel när jag valde att gå ut som missionär. Raj banade också en väg i tro för några av de första indiska missionärerna som verkade i hemlandet. Suvarna Katuka och andra missionärer hade fått en del missionärsutbildning i Chennai. Deras missionspresident som var stationerad i Singapore gav Raj i uppdrag att utbilda dem ytterligare i Delhi.

Suvarna Katuka minns hur deras missionsarbete förändrades tack vare Raj Kumars exempel och undervisning. De kunde ersätta sin rädsla med större tro och mod. Suvarna förklarar: ”Jag tror att det var då som min verkliga omvändelse påbörjades. Jag kände den Helige Anden och bestämde mig då för att hjälpa till med rikets uppbyggnad här i Indien.”³

Suvarna gick med i kyrkan i Rajahmundry. Han, tillsammans med fem bröder och en syster, döptes 1984. Samma dag som Suvarna döptes ordinerades han till präst och avskildes som andre rådgivare i grenspresidentskapet. Han fick också löftet i en välsignelse att om han fortsatte vara trofast så skulle han bli en ”stöttelelare i kyrkan i Indien”.

Suvarnas syster Sarala blev också missionär. Innan hon åkte iväg presenterade hon evangeliet för sin vän Swarupa. När Suvarna kom tillbaka från sin mission blev han välsignad av systemens missionsarbete och gifte sig med Swarupa. Den lilla grenen i Rajahmundry har nu blivit

Äldsterna Kandavalli, Sharma, Katuka och Raju.

Elsie och Edwin Dharmarajus släktingar dagen då de döptes.

Det hängivna tjänande som många medlemmar i Indien utfört har verkligen gjort dem till stöttepelare i kyrkan.

en stav. Många återvända missionärer från Rajahmundry har blivit ledare i kyrkan runtom i Indien.

Jag träffade Suvarna och Swarupa Katukas barn när jag undervisade vid BYU 2014. Josh Katuka hade nyligen varit missionär i Bangalore i Indien, och hans syster Timnah hade just fått en kallelse till samma mission. När jag frågade Timnah och Josh om de kände Raj Kumar, sa de: "Ja, han är vår farbror!" Raj Kumar hade gift sig med Sarala.

Jag är tacksam för att paret Katuka presenterade mig för flera andra pionjärer medan de hjälpte mig under min resa i Indien. Många av dem kan spåra sin pionjärled tillbaka till familjen Katukas kärlek och exempel. Vid en tidpunkt fick Suvarna och Swarupa möjlighet att emigrera till Kanada. Men de tackade nej eftersom de kände att Herren ansåg att de behövde stanna kvar i Indien och bygga Guds rike där. Deras hängivna tjänande har verkligen gjort dem till stöttepelare i kyrkan.

Pionjärmedlemmar i Bengaluru och Hyderabad

Under sista halvan av 1900-talet etablerades kyrkan i olika städer i Indien av pionjärmedlemmar.⁴ Varje berättelse vittnar om hur Herren har lett folket till det återställda evangeliet.

Michael Anthoney, pionjärmedlem i Bengaluru, fick på ett mirakulöst sätt kontakt med en medlem i kyrkan 1970. När Delwin Pond, en biskop i Utah, besökte en kiropraktor på grund av ryggsmärtor såg han en tidningsartikel på kiropraktorns kontor om en ideell organisation som sponsrade elever i Indien. Han fick en stark känsla av att han skulle stödja en av eleverna. Det ledde till en tioårig anonym korrespondens som kulminerade i att familjen Pond tog kontakt med Michael och berättade om evangeliet för honom. Michael döptes 1981 och verkade som missionär i Salt Lake City 1982. Han återvände hem tidigt eftersom hans mamma blev svårt sjuk. Därför tillbringade han de tre sista månaderna av missionen

Delwin Pond (i mitten) introducerade Michael Anthony för kyrkan 1981.

Hyderabad, en stad med över 8 miljoner invånare och hem till den första staven i Indien.

i Bengaluru där han undervisade flera av sina vänner och andra som blev medlemmar i den första grenen där.⁵ Nu finns det planer på att bygga ett tempel i Bengaluru.

Elsie och Edwin Dharmaraju gick med i kyrkan i Samoa och kallades av president Spencer W. Kimball att återvända hem till Hyderabad som missionärer för sin släkt. År 1978 döptes 22 av Elsie och Edwins släktingar, och från denna början organiserades den första staven i Hyderabad 2012.⁶

Medlemmarna i Hyderabad stav i dag ser sig själva som nutida pionjärer. När staven firar pionjärdagen minns de de tidiga pionjärerens vandringar liksom nutida pionjärerens resor. De har firat med squaredans, minneshajker och handkärreturer.

Under pionjärdagsfirandet 2014 lades isblock ut i en rad bakom kyrkan och medlemmarna uppmanades att ta av sig skorna och gå på isen samtidigt som de tänker på hur de tidiga pionjärerens korsade istäckta floder. Som avslutning av firandet

uppmuntrades medlemmarna i Hyderabad stav att tänka på de tidiga pionjärerens anda och att "de är alla pionjärer för sin släkt".⁷

De lyssnade också på John Santosh Murala, som då verkade i missionspresidentskapet, när han berättade hur hans moster Elsie och morbror Edwin Dharmaraju kom till Hyderabad för att undervisa släkten om evangeliet. John var den yngsta av de 22 medlemmar som döptes 1978.

När jag besökte Hyderabad 2014 berättade John Murala om sin omvändelse och mycket om kyrkans historia som han hängivet har samlat. Han presenterade också sin fru Annapurna för mig. Hon återgav en av de mäktigaste berättelserna om nutida pionjärer som jag någonsin hört.

Annapurna och John Murala som var pionjärmedlemmar i Hyderabad ses här hjälpa till med att återskapa en handkärrevandring och dagen då de beseglades i Hongkongs tempel.

Medlemmar i Hyderabads stav firar pionjärdagen med sång, dans och handkärreturer.

Stavscentret i Hyderabads stav i Indien som organiserades 2012 av president Dallin H. Oaks.

Kyrkans medlemmar i Indien ser sig själva som pionjärer för sina familjer i sin strävan att följa evangeliet.

Annapurna var tolv år 1991 när hennes bror Murthy fick undervisning om evangeliet av två missionärer i Hyderabad. Annapurnas föräldrar tillät inte att hon lyssnade på missionärerna eller gick i kyrkan. Men Murthy gav henne en Mormons bok och fortsatte regelbundet att ge henne litteratur från kyrkan att läsa. I sju år studerade Annapurna evangeliet på egen hand och fick ett starkt vittnesbörd om att det var sant. Hon drömde om att döpas, verka som missionär och gifta sig i templet, men fick inte tillåtelse av sina föräldrar.

Annapurna ställdes inför ett svårt beslut i livet när hon presenterades för John Murala. John hade haft ett starkt vittnesbörd sedan sitt dop 1978 och sökte en medlem i kyrkan att gifta sig med. Efter ett kort möte när Annapurna vittnade om evangeliet var John övertygad om att han hade träffat sin framtida fru. Annapurna visste att om hon gifte sig med John så skulle hon kunna döpas och en dag

beseglas i templet. Men ungefär samtidigt planerade Annapurnas föräldrar att arrangera ett giftermål för henne.

Annapurna fattade det svåra beslutet att lämna sitt hem och gifta sig med John. Hon kände att det var enda sättet för henne att kunna bli medlem i kyrkan. Hon sa att hon var ”fullkomligt förkrossad” över att behöva lämna sina föräldrar. Men fortfarande hävdar hon: ”För allas frälsning ... för mina efterkommande och för mina föräldrar och deras förfäder – för att kunna utföra deras tempelarbete – var jag tvungen att ta det steget.”⁸

John och Annapurna är tacksamma över att hennes föräldrar nu har accepterat deras äktenskap. Många medlemmar i Indien har gjort uppoffringar, precis som de tidiga pionjärerna, för att kunna bli medlemmar i kyrkan. Men dessa heliga har strävat framåt med tro eftersom de ser sig själva som pionjärer och sammansvetsande länkar för sin släkt på båda

Arkitektonisk framställning av Bengalurus tempel i Indien. På området ryms också ett möteshus, ett distributionscenter, kontorsutrymmen och ett gästhem för tempelbesökare.

sidor av slöjan. Jag värdesätter alla berättelser om tro, uppoffringar och mod som jag har hört av medlemmar som banar vägen i evangeliets gränsländer. Jag tänker fortfarande på pionjäreterna som drog handkärror och korsade istäckta floder, men nu kan jag se nutida pionjärer i Indien och över hela världen.

I slutändan har alla pionjärleder formats av enskilda som följer i Frälsaren Jesu Kristi fotspår. I Hebreerbrevet 2:10 i den engelska bibeln New Revised Standard Version kallas Kristus för "vår frälsnings pionjär". Jesus Kristus

har berett vägen för oss så att vi kan återvända till vårt himmelska hem. Sanna pionjärer följer och visar vägen till Kristus som leder detta underbara och förunderliga verk i vår tid. ■

SLUTNOTER

1. "Whenever I Think about Pioneers", *Children's Songbook*, s. 222–223.
2. *Oxford English Dictionary*, (1971), "pioneer". Se även Thomas S. Monson, "Ledda av andliga pionjärer", *Liahona*, aug. 2006, s. 3.
3. Suvarna Katuka, muntlig historieintervju av Taunalyn Rutherford, maj 2014, Delhi, Indien.
4. Många av pionjärberättelserna från Indien finns i Gospel Library [Evangeliebiblioteket] på engelska i delen Church History, under "Global Histories".
5. Se "A History of the Church in India", sammanst. av Jerry C. Garlock (opublicerat, 1995), s. 49–50.
6. Se "I Will Establish a Church by Your Hand", history.ChurchofJesusChrist.org.
7. Se "Hyderabad Stake Pioneer Day Activity", lds.org.in/hyderabad-stake-pioneer-day-activity.
8. Annapurna Guru Murala, muntlig historieintervju av Taunalyn Rutherford, Hyderabad, Indien, 7 maj 2014. Se även Rochelle Welty och Jan Pinborough, "Gud hade en egen plan för mig", *Liahona*, apr. 2003, s. 30–32.

Travis Ewell

För flera år sedan följde jag en konversation på sociala medier mellan två av mina tidigare missionärskamrater. De var män som jag älskade och respekterade.

De diskuterade frågor de hade om kyrkan och dess lära. Det blev snart uppenbart att båda hade lämnat kyrkan. Det gjorde mig chockad och upprörd. Jag hade aldrig hört talas om vissa saker som de diskuterade. Det kändes som om jag behövde få veta om det låg någon sanning i det de sa. Så jag började undersöka argument från personer som hade frågor om kyrkan.

En del av det jag läste under åren som följde ledde till att jag började ifrågasätta allt som rörde kyrkan. Vissa som går igenom detta blir ledsna. De sörjer förlusten av sin tro. Jag blev arg. Det kändes som om kyrkan hade lurat mig. Jag visste inte vad som var riktigt eller vem jag kunde lita på.

Det blev svårt att vara i kyrkan. Jag bad att få bli avlöst från mitt ämbete. Relationerna med min fru Cheri och

mina barn blev spända. Jag fortsatte gå i kyrkan, men det var egentligen bara för syns skull och ett försök att hålla ihop familjen. Livet var en enda röra. Jag kunde inte känna Anden och undrade om jag egentligen någonsin hade känt den Helige Anden.

När mitt äldsta barn Kayson skulle åka iväg som missionär lade jag sordin på det som skulle ha varit en glad händelse. Efter två år visste de flesta i familjen vad jag gick igenom. När Kayson besökte templet för första gången, tillsammans med alla andra, var jag inte där.

Medan allt det här pågick kände jag mig så ensam.

Stöd överallt omkring mig

En dag samlades mina bröder för att prata med mig om det jag gick igenom. Jag minns egentligen inte vad de sa, men jag visste att de sa allt av kärlek. Medan vi pratade började jag inse vad jag gick miste om. Det blev

När jag kände mig lurad angående kyrkan

Varför jag lämnade kyrkan. Och varför jag kom tillbaka.

en katalysator för förändring. Det borde ha varit jag som ordinerade Kayson till äldste. Det borde ha varit jag som ledsagade honom i templet. Det borde ha varit jag som gav honom en fars välsignelse före hans mission. Det var meningen att jag skulle vara med på de viktigaste händelserna i hans liv, inte någon annan. Jag minns att jag frågade mig: "Vad håller jag på med?"

En kort tid därefter kände en god vän sig manad att presentera mig för en medlem i hans stavspresidentskap. Denne vänlige man lyssnade noga på min berättelse och tycktes veta vad jag skulle säga innan jag sa det. Vi pratade i timmar. Min berättelse, mina frågor, logiken jag hade ställts inför liknade mycket av det som andra hade berättat för honom. Jag började inse att det fanns rimliga svar på många av mina frågor och att många av dem, även om de var uppriktiga, hade planterats av personer som hade för avsikt att skada min tro.

Fick jag svar på alla mina frågor och stillades min oro omedelbart? Nej, naturligtvis inte. Men mitt hjärta mjuknade tillräckligt mycket för att inse en stor sanning: Frågor är bra, men vissa frågor är viktigare än andra.¹ Var några obesvarade frågor värda förlusten av min familj och min ställning inför Gud? När jag fokuserade på frågorna som var viktigast först och satte tillbaka Gud på första plats i hjärtat började jag få svar som försäkrade mig om att jag var på väg tillbaka på rätt spår.

Min stavsresident och biskop hade också varit i kontakt med mig. De var till stor hjälp för mig och Cheri under några mörka stunder. De gav aldrig upp. De och min släkt på båda sidor av slöjan var till hjälp för mig. Jag vet att vår himmelske Fader känner och älskar oss. Han sätter människor i vår väg när vi behöver dem. Vi behöver bara vara villiga att ta emot deras hjälp.

Vad du kan göra om det händer dig

Jag vet att det finns andra som går igenom liknande saker. Det kanske är du eller någon du känner.

Jag vet att Frälsaren etablerade sin kyrka med myndigheten att tillhandahålla de förrättningar och förbund som vi behöver för att kunna återvända till honom. Satan arbetar på övertid för att misskreditera Herrens kyrka på alla sätt som går. Det är lätt att frågor och tvivel dyker upp. Det kan hända oss alla att vi fångas i hans fällor. Att lita på den information och de svar som andra ger kan vara mycket lättare än att själv anstränga sig för att upptäcka sanningen ”genom studier och även genom tro” (L&F 88:118; betoning tillagd). Men i slutändan är det detta som Gud kräver.

Om du kämpar med frågor eller tvivel om kyrkan eller din tro så hittar du inte sanningen genom att läsa bloggar eller lyssna på poddsändningar av personer som argumenterar mot kyrkan eller som har lämnat den.

När jag fokuserade på frågorna som var viktigast först och lade mitt hjärta i Guds händer började jag få svar som försäkrade mig om att jag var på väg tillbaka på rätt spår.

Men du nöjer dig förmodligen inte heller med ytliga svar, och du kanske inte gillar förslaget att ”lägga frågorna på hyllan”.

Jag har lärt mig att vi inte kan leva på lånat ljus för alltid, utan vi måste vända oss till Gud som är källan till allt ljus och all sanning (se L&F 93:26). Vi måste utforska det i vårt eget sinne, men vi måste också fråga Gud om det vi tänker är rätt (se L&F 9:8). Vi måste för egen del lära oss sanningen, liksom Joseph Smith gjorde (se JS–H 1:20) och vara tålmodiga i vårt sökande (se Alma 32:41). Men att lära genom tro innebär att vi måste bevisa sanningen genom att följa den (se Joh. 7:17; 1 Tess. 5:21).

När jag studerade sådant som gick emot kyrkan kändes det bokstavligen som om jag var i en mörkrets dimma (se 1 Ne. 8:23–24; 12:17). När jag fattade tag i Guds ord och tog det första steget mot honom var det allt han behövde för att sända sin Ande som berörde mitt hjärta.

OBESVARADE FRÅGOR KONTRA DOKTRINÄR VETSKAP

”Jag kan leva med vissa mänskliga felsteg även bland Guds profeter – det är vad man kan vänta sig av dödliga varelser. Jag kan leva med påstådda vetenskapliga fynd som motsäger Mormons bok. Tiden rättar till sådant. Och jag kan leva med vissa skenbara historiska anomalier. De är småsaker i sanningens historiska landskap. Men jag kan inte leva utan de doktrinära sanningar och förrättningar som återställdes av Joseph Smith, jag kan inte leva utan Guds prästadöme till att välsigna min familj och jag kan inte leva utan vetskapen att min hustru och mina barn är beseglade till mig för evigt. Det är det val vi står inför – några obesvarade frågor å ena sidan mot en mängd doktrinär vetenskap och Guds makt å den andra.”

Äldste Tad R. Callister verkade i de sjuttios presidentkap när han höll det här talet, ”Vilken är ritningen för Kristi kyrka?” (KUV:s andakt för unga vuxna, 12 jan. 2014), [broadcasts.ChurchofJesusChrist.org](https://www.broadcasts.ChurchofJesusChrist.org).

Räcker det med hopp?

Några veckor efter att Kayson åkt iväg som missionär fick jag besök av min stavspresident. Jag berättade för honom vad som hade hänt under veckorna efter att mina bröder hade pratat med mig. Jag sa att jag ville ha en ny tempelrekommendation. Han frågade om jag kunde besvara rekommendationsfrågorna helt och hållet. Jag medgav: "Jag tror inte att jag kan säga att jag vet att kyrkan är sann än, men jag hoppas verkligen av hela mitt hjärta att den är det. Och jag tänker leva mitt liv efter det hoppet. Räcker det?"

Han var tyst ett ögonblick och sa sedan: "Travis, det räcker alltid."

Det finns saker som jag fortfarande väntar på att förstå, men andra har blivit mycket uppenbara för mig. Jag vet att min himmelske Fader älskar mig. Jag inser att vi kanske irrar omkring och våndas en tid. Men jag vet att det är möjligt – genom Kristus och hans försoning och det hopp den ger – att återvända till stigen som leder tillbaka till honom. ■

Författaren bor i Utah, USA.

SLUTNOT

1. Se Lawrence E. Corbridge, "Stand Forever" (andakt vid Brigham Young University, 22 jan. 2019), speeches.byu.edu.

FÖRSLAG PÅ HUR DU KAN HJÄLPA NÅGON DU ÄLSKAR

Liksom jag känner många som har frågor eller tvivel att de inte hör hemma i kyrkan. Men vi har inte råd att ignorera dem. Frälsaren befallde sitt folk att "fortsätta betjäna" dem för vi vet aldrig när de återvänder till honom och blir helade (se 3 Ne. 18:22–32).

Här är fem förslag på hur vi kan fortsätta tjäna dem som tvivlar så att de känner sig välkomna, oavsett om de väljer att komma tillbaka eller inte.

1. **Fortsätt att visa kärlek.** Under min svåra tid kände jag mig ensam. Naturligtvis hade min himmelske Fader inte gett upp hoppet om mig, och inte heller min familj eller mina ledare i kyrkan. Eftersom jag kände hans kärlek genom dem visste jag att jag kunde komma tillbaka.
2. **Fortsätt att hålla kontakt.** Vår kärlek till andra borde inte vara beroende av deras tro, huruvida de kommer till kyrkan eller ens hur de känner för oss. Jesus ber oss att nå ut till fler än de som redan är en del av vår krets (se Matt. 5:46–47).
3. **Fortsätt hoppas.** Vi fastar, vi ber, vi vakar och väntar tålmodigt, och vi ger aldrig upp hoppet. "Gud har gett oss medel att rädda vart och ett av hans barn" (Henry B. Eyring, "Till mina barnbarn", *Liahona*, nov. 2013, s. 71).
4. **Respektera deras fria vilja.** Fortsätt hoppas, men respektera deras beslut. Vi behöver inte övertyga dem eller argumentera om läran med dem. Liksom fallet var med den förlorade sonen behöver många av oss någon händelse i livet som mjukar upp våra hjärtan först.
5. **Behandla dem med värdighet, inte som om de var orättfärdiga.** Undvik att säga sådant som är dömande, kritiskt eller nedsättande. Förnuftiga personer kan ha en tro som skiljer sig från vår, och vi bör visa dem samma respekt som vi hoppas att de visar oss.

Jag tror inte att jag kan säga att jag vet att kyrkan är sann än, men jag hoppas att den är det och jag tänker leva mitt liv efter mitt hopp om det.

Du älskar, han räddar

*Jag bad om att våra barns hjärtan skulle förändras.
Sedan fick jag en obekväm (och befriande) insikt.*

Krista Rogers Mortensen

Min man och jag fostrade våra barn enligt evangeliet. Vi hade skriftstudier tillsammans varje morgon, familjebön och hemaftnar varje vecka. Vi gick i kyrkan, åt middagar och åkte på semester tillsammans. Våra barn besökte templet regelbundet och utförde dop för de döda, de gick ut seminariet och två av dem verkade som missionärer.

Och sedan som vuxna började de utforska vägar och idéer som skilde sig från det vi hade undervisat dem om. En efter en slutade våra barn att gå i kyrkan tills det bara var ett av våra fem barn som fortfarande gick. Vi fällde många tårar på grund av våra barn och undrade om vi hade misslyckats som föräldrar eller om det var något som vi kunde ha gjort annorlunda.

Under en lång tid vädjade vi till Herren om att förändra deras hjärtan, och till slut

besvarade Herren våra böner. Men inte på det sätt som vi förväntade oss.

I stället för att bara förändra våra barns hjärtan visade han oss att vi behövde börja med att förändra våra egna hjärtan. Han påminde oss om att fastän föräldrar har en viktig roll när det gäller att undervisa sina barn så är det Jesus Kristus som är deras Frälsare och domare.

I min beslutsamhet att rädda mina barn hade jag ägnat många timmar åt att be, läsa skrifterna och besöka templet i tron att om jag gjorde allt det rätta så skulle jag kvalificera mig för Guds ingripande – som om mina handlingar på något sätt skulle få Gud att åsidosätta deras fria vilja och tvinga dem att tro som jag.

Min man och jag ville så gärna rädda dem, men vår version av att rädda var mer att predika, tjata, eller att visa missnöje över deras val, vilket i slutändan ledde till ordstrider. Vi

Det här hjälpte mig

insåg att vi i vår desperation att föra tillbaka våra barn till kyrkan faktiskt drev bort dem. Ju mer de kände vårt dömande och vår besvikelse, desto mer undvek de oss.

Mina böner övergick i en vädjan om att mitt eget hjärta skulle förändras. Jag insåg att mina anledningar till att vilja få mina barn att ändra sig kom från fel plats. Jag bad om större kärlek. Jag bad också om att kunna övervinna mina känslor av skam och förlägenhet över att min familj inte var i närheten av de perfekta familjer som mina vänner visade upp på sociala medier, med bilder från barnens tempelvigslar eller barnbarnens dop.

När jag vände mig till Frälsaren för läkedom började mitt hjärta mjukna gentemot mina barn. Jag insåg att för att kunna älska dem så som han älskar dem behövde jag göra vissa förändringar. För honom var kärlek inte en metod, utan motivationen som drev honom till att göra allt han gjorde. Han sa att han inte gör något "utom det som är till nytta för världen, för han älskar världen" (2 Ne. 26:24).

När jag började lita på Frälsarens förmåga att utföra sitt verk (se 2 Ne. 27:20) kunde jag fokusera på att älska mina barn och lämna räddningen åt Herren. Det innebar inte att jag slutade försöka hjälpa dem, men när kärleken till dem blev den drivande kraften bakom vårt umgänge så förändrades mitt *sätt* att umgås.

Jag började se dem i ett annat ljus. Jag började fokusera på deras styrkor och deras talanger och började se vilka kärleksfulla, generösa, intelligenta och goda människor de var.

Min man och jag lyssnade mer och pratade mindre. Vi ställde frågor om deras liv och deras intressen. I stället för att döma visade vi vår nyfikenhet. Vi ersatte kritik och besvikelse med uttryck för kärlek, och våra barn kunde känna att de var genuina.

bön

en vädjan om att mitt hjärta skulle förändras

perspektiv

jag såg mina barn i ett annat ljus

kärlek

prata inte bara utan lyssna

tillit

mina ansträngningar är i samklang med Guds ansträngningar

Vårt hem blev en plats där de kunde känna sig älskade och accepterade. De slutade dölja saker för oss och började vara ärliga och öppna om det som hände i deras liv. Vi kom varandra närmare.

Vi håller fortfarande på att arbeta på vår relation, men våra barn tycker om att komma hem och vara med oss nu. De känner sig trygga hos oss, och genom vår kärlek hoppas jag att de kan känna Guds kärlek till dem. Jag vet inte om de i det här livet återvänder till det de fick undervisning om som barn, men jag vet att de är i Frälsarens händer. ■

Författaren bor i Utah, USA.

De satte sina prövningar åt sidan

Natalie Jones, Utah, USA

Den dagen var Kendra, Brent och Tyson sanna föredömen i fråga om kristuslikt tjänande.

Vi erfar alla upp- och nergångar i livet, men år 2013 var ett särskilt svårt år för mig och min familj. Vi fick göra många oväntade och dyra hem- och bilreparationer. Min man Ryan förlorade sitt jobb och vår yngste son föddes med komplikationer och behövde vara på neonatalintensiven i några veckor. Jag drabbades också av postpartumdepression. De här omständigheterna, och att vara föräldrar till fyra små barn, tärde på oss ekonomiskt och känslomässigt.

Ryan fick en ny anställning men han arbetade långa dagar och var hemifrån flera veckor åt gången. Vår femåriga son Wesley började må

dåligt av att hans pappa var borta så ofta. Han vaknade hela tiden på nätterna av mardrömmar.

Våra släktingar stöttade mig så gott de kunde, men jag kände mig utpumpad och ensam för det mesta. Jag visste att min himmelske Fader var medveten om mig och min familj, men det kändes som om vi höll på att drunkna.

En eftermiddag när Ryan var bortrest i arbetet skjutsade jag hem barnen från skolan och bad innerligt till Gud om hjälp. Senare samma kväll knackade min granne Kendra på dörren. Hon kände till vår situation och frågade hur det gick. Jag

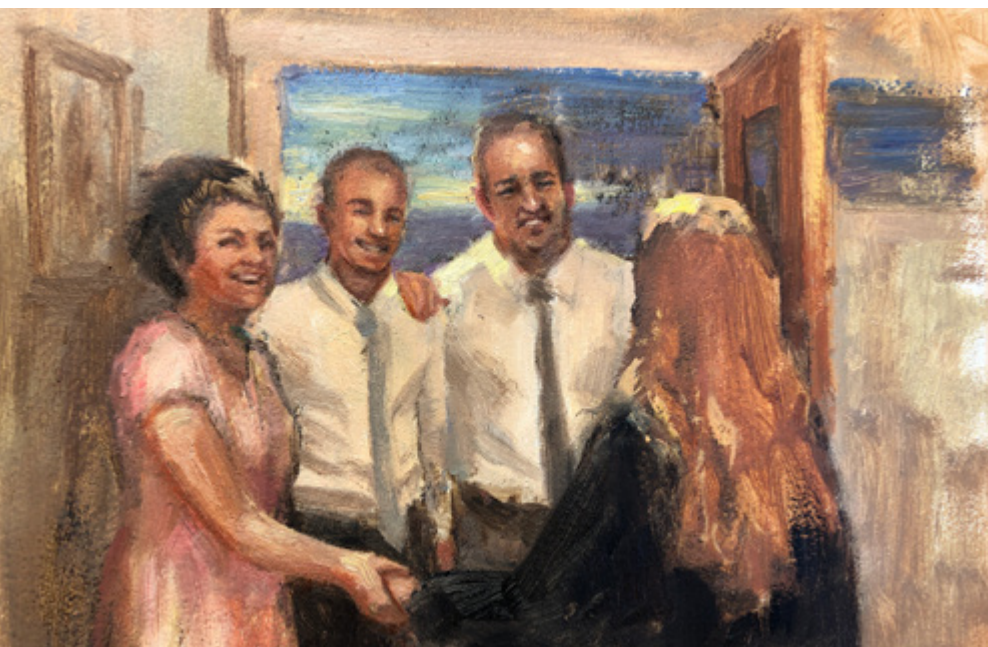
hade inte för avsikt att klaga inför henne, och hon var den sista person jag skulle ha bett om hjälp. Hennes man Brent hade haft cancer under de senaste fyra åren.

Jag sa till Kendra att jag var okej, men hon frågade uppriktigt igen. Med tårar i ögonen började jag berätta om mina svårigheter. När jag berättade om Wesleys ångest och mardrömmar frågade hon om jag ville att Brent skulle ge Wesley en välsignelse.

Lite senare kom Kendra, Brent och deras äldste son Tyson tillbaka, klädda i söndagskläder. Brent var svag. Jag är övertygad om att det krävdes all energi han hade att komma över till vårt hus. Han gav Wesley en välsignelse och Tyson gav mig en välsignelse.

Den dagen var Kendra, Brent och Tyson sanna föredömen i fråga om kristuslikt tjänande. De satte sina egna prövningar åt sidan för att uppriktigt visa oss kärlek och medkänsla. Jag kände mig välsignad när min himmelske Fader besvarade min bön på det här fina sättet. Brent dog två veckor senare.

Den dagen i vårt hem var Brent ett vittne om Gud genom att rättfärdigt utöva prästadömet (se Mosiah 18:9). För mig är det heligt att hans tjänande för mig och min familj var en av hans sista gärningar på jorden. ■

Den modige flygaren

Wayne L. Bell, South Dakota, USA

Ingen vågade svara exercisinstruktören men förvånande nog sträckte en ung man upp handen.

För många år sedan gick jag med i Förenta staternas flygvapen för att tjäna mitt land. Snart kom jag till ett träningsläger i Texas. Veckorna gick sakta medan jag uthärdade allt det som man vanligtvis upplever på ett träningsläger.

En dag var jag med på ett stort möte med över 200 flygare som alla utbildades precis som jag. Mötet började med att en av våra exercisinstruktörer – som regelbundet skrek höga och vulgära saker – utbrast: ”Är det någon som har problem med hur jag gör saker och ting här?”

Självklart vågade ingen svara exercisinstruktören men förvånande nog sträckte en ung man upp handen.

”Ställ dig upp!” skrek instruktören. ”Vad opponerar du dig mot?”

Vi hade alla öronen på skaft när den unge mannen högt förklarade: ”Jag opponerar mig mot att du vanhelgar min Frälsares namn. Det sårar min själ. Jag vill be dig sluta med det.”

Det blev knäpptyst i rummet. Instruktören stirrade på honom och frågade sedan vilken religion han tillhörde. Den modige flygaren sa stolt: ”Jag är medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga!”

Instruktören tackade flygaren för hans mod att säga ifrån och mötet fortsatte. Den händelsen gjorde stort intryck på mig. Jag tänkte ofta att jag

genast på upplevelsen i träningslägret med den modige flygaren. Min fru och jag träffade missionärerna och vi döptes snart.

ville ha ett sådant slags mod som den flygaren hade.

Efter träningslägret och medicinsk utbildning förflyttades jag till en flygbas i Colorado. En dag fick jag ett brev från min äldsta bror som var stationerad i Filippinerna. Han hade gått med i flygvapnet ett år före mig. Han sa att han hade blivit medlem i kyrkan och han ville att jag skulle träffa missionärerna. Jag tänkte

Några månader senare bad jag missionärerna att besöka min yngre bror. Han och hans fru döptes också. Mina bröder och jag har nu stora familjer med barnbarn. Vi älskar alla Herren och hans kyrka.

Jag vet inte vad den modige flygaren hette. Jag såg honom aldrig igen men jag kommer att vara evigt tacksam för hans mod till att stå för det han trodde på. ■

I väntan på löftet

Juana Moreno de Ruiz, Sonora, Mexiko

Min dotter har tagit avstånd från kyrkan, men jag vet att hon välsignas av det hon har fått undervisning om angående evangeliet.

Tre månader före min 21-årsdag döptes jag tillsammans med min syster, min mamma och min åttaåriga systerson. Under åren som gått har vi stadigt hållit fast vid evangeliet trots många utmaningar.

När min man och jag gifte oss var vi fast beslutna att förbli aktiva i kyrkan.

När barnen kom strävade min man och jag efter att vara goda föräldrar och undervisa om evangeliet hemma.

En dag var jag med på en konferens med vår ettåriga dotter. På konferensen talade en områdessjuttio om föräldrarnas ansvar att undervisa sina barn om evangeliet. Sedan gav han ett löfte som gjorde stort intryck på mig. Han sa: "Om ett av era barn – efter att ni gjort allt ni kan för

att undervisa dem om evangeliet – lämnar kyrkan, välsignas de ändå genom minnet av det de upplevde hemma."

Orden från områdessjuttion gav mig hopp eftersom jag hade syskonbarn som hade lämnat kyrkan. Många år senare lämnade min dotter kyrkan när hon fyllde 17. Det var samma dotter som jag höll i famnen på den där konferensen. Hon hade träffat någon som inte var rotad

i evangeliet och de gifte sig. Hon kom aldrig till kyrkan efter det.

Det var smärtsamt för mig. Jag frågade mig om och om igen vad vi hade gjort för fel. Hennes pappa och jag försökte alltid hålla buden och tjäna i kyrkan. Vi älskar

våra barn och vill deras bästa. Efter många tårar och frågor insåg vi till slut att barn växer, utövar sin handlingsfrihet och tror inte alltid på det som de fått undervisning om hemma.

Olyckligtvis föll äktenskapet sönder, och hon vill fortfarande inte komma tillbaka till kyrkan. Allt jag kan göra är att tänka på löftet att hon kommer att minnas och välsignas av det hon fick lära sig hemma.

Jag fortsätter att be för min dotter. Jag älskar henne av hela mitt hjärta

och det gör ont att se hennes avståndstagande från kyrkan. Men trots mina ofullkomligheter vet jag att det jag har undervisat henne om är rätt och sant. Jag vet att min himmelske Fader är rättvis och kärleksfull och att han lyssnar på våra böner. I mitt hjärta vet jag utan tvekan att om jag gör min del så besvarar han dem i den tid som han anser vara rätt. ■

”Vem körde på min son?”

Sandra Beatty, Ontario, Kanada

Jag hade föreställt mig hur jag skulle skrika åt den person som hade kört på min son, men sedan träffade jag föraren.

Jag hade just släppt av min dotter hemma hos en vän när min man Jonathan ringde. Han sa att vår elvaårige son Aiden hade blivit påkörd av en bil när han och Jonathan var på väg över gatan.

Föraren hade svängt åt vänster framför Jonathan och såg inte Aiden på sin cykel. Föraren körde in i frambdelen av Aidens cykel. Aiden flög upp i luften, fortfarande med händerna på styret och slog huvudet i sidan av bilen när han kom ner. Sedan föll han ner på vägen med cykeln ovanpå sig. Lyckligtvis hade han hjälm på sig. Föraren och flera andra stannade för att hjälpa till medan Jonathan ringde efter ambulans.

Mina tankar och känslor kom plötsligt i uppror. Jag ilade ner mot korsningen där olyckan inträffade och hoppades komma dit före ambulansen så att jag kunde vara med Aiden.

Illvilliga tankar mot föraren rusade runt i huvudet. Vad i hela friden tänkte föraren på? tänkte jag. Var han eller hon onykter? Var han eller hon på mobilen? Jag var rasande och utom mig av oro. Jag hade ingen aning om hur illa Aiden var skadad.

När jag kom fram till olycksplatsen hade ambulansen redan åkt. Bara ett par polisbilar och en bil som stod parkerad vid sidan av vägen var kvar på olycksplatsen. En kvinna som såg betryckt ut stod bredvid bilen.

Jag gick fram till henne och frågade: ”Var det du som körde på min son?”

Hon sa tyst: ”Ja, det var jag.”

Jag hade föreställt mig hur jag skulle skrika åt den obetänksamma person som hade kört på min son, men när jag stod framför föraren försvann all negativitet. Jag började gråta och kramade om henne. Hon bad om förlåtelse och jag sa att allt skulle ordna sig. Senare fick jag veta att det var just det som Aiden hade sagt till henne innan polisen kom. I slutändan klarade Aiden sig med bara några skrapsår och blåmärken.

Jag är tacksam för att vår kärleksfulle himmelske Fader i det kritiska ögonblicket välsignade mig med styrkan att förlåta i stället för att visa avsky, fastän jag inte bad honom om det. Jag vet att han är medveten om oss och alltid erbjuder sin hjälp. ■

Almas bok 23–29

29 JUNI–5 JULI

Efter sin omvändelse ville de trofasta lamaniterna ha ett nytt namn som skilde dem åt från andra lamaniter och som symboliserade deras omvändelse till Jesus Kristus. De kallade sig själva anti-nephi-lehiter (se Alma 23:16–17). Vi särskiljer oss i dag genom att ta på oss Jesu Kristi namn.

DISKUSSION

Hur motiveras du att vara en bättre lärjunge till Kristus när du tar på dig hans namn i dina dagliga tankar och handlingar?

Vilken betydelse har ett namn?

En symbol för vår omvändelse

När vi döps ingår vi förbund om att ta på oss Kristi namn. Varje gång vi tar sakramentet förnyar vi det förbundet. Vad ingår vi förbund om att minnas och göra när vi tar på oss hans namn? (Se Mosiah 18:8–9; L&F 20:77.)

Ett vittne om Kristus

Apostlarna är ”särskilda vittnen om Kristi namn i hela världen” (L&F 107:23). Vi kan också vara vittnen om Kristus. Hur kan du stå med profeten och apostlarna och vara ett vittne om Kristi namn för människorna omkring dig?

En källa till kraft

President Nelson har nyligen vädjat till oss att kalla kyrkan vid dess rätta namn, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han lovade att kraft ska utgjas över de heliga när vi gör det (se ”Kyrkans rätta namn”, *Liahona*, nov. 2018, s. 89). Vad kan du göra för att använda kyrkans rätta namn mer och hjälpa andra att göra detsamma?

Hur kan vi stå emot falska läror?

Korihor var en antikrist som predikade ”mot de profetior som hade talats av profeterna om Kristi ankomst” (Alma 30:6). Han predikade osanningar och ”vileledde mångas hjärtan” (Alma 30:18).

Det här hände för över 2 000 år sedan, men många sprider liknande läror i dag. Vad kan vi göra för att stärka oss så att vi kan stå emot falska lärdomar i vår tid?

DISKUSSION

Vilka är det som predikar osanningar i vår tid? Vilka budskap ger de? Vad har Gud gett oss för att vi ska kunna stå emot falska budskap och lära oss sanning?

▶ Vi kan skaffa ett eget vittnesbörd

Korihor sa till folket ”att det inte skulle komma någon Kristus” och ”ingen försoning”, och han förnekade Guds existens (se Alma 30:12, 17, 28).

Hur kan vi veta att Gud och Jesus Kristus lever? Vilka skriftställen och personliga upplevelser har stärkt ditt vittnesbörd om dem?

▶ Vi kan förlita oss på uppenbarelse

Korihor förnekade profetians och uppenbarelsens ande. Han försökte få folket att tro att ”ingen människa kan ... veta något om det som ska komma” och ”ni kan inte veta något om det som ni inte ser” (Alma 30:13, 15).

Vi kan se till profeterna och apostlarna för att få Guds ord för vår tid. Hur skyddas du mot falska läror genom att följa profeten?

▶ Vi kan tänka på att sanning är sanning

Korihor sa till folket att det inte fanns någon möjlighet att de kunde veta vad som är sant (se Alma 30:24), men president Russell M. Nelson har sagt: ”Vissa saker är helt enkelt sanna. ... Sanning är baserad på de lagar som Gud har stiftat. Eviga lagar verkar i och påverkar oss alla, vare sig vi tror på dem eller inte” (”The Love and Laws of God” [andakt vid Brigham Young University, 17 sep. 2019], speeches.byu.edu). Hur kan vi upptäcka Guds sanningar och hur välsignar de våra liv?

Almas bok 23–29

13–19 JULI

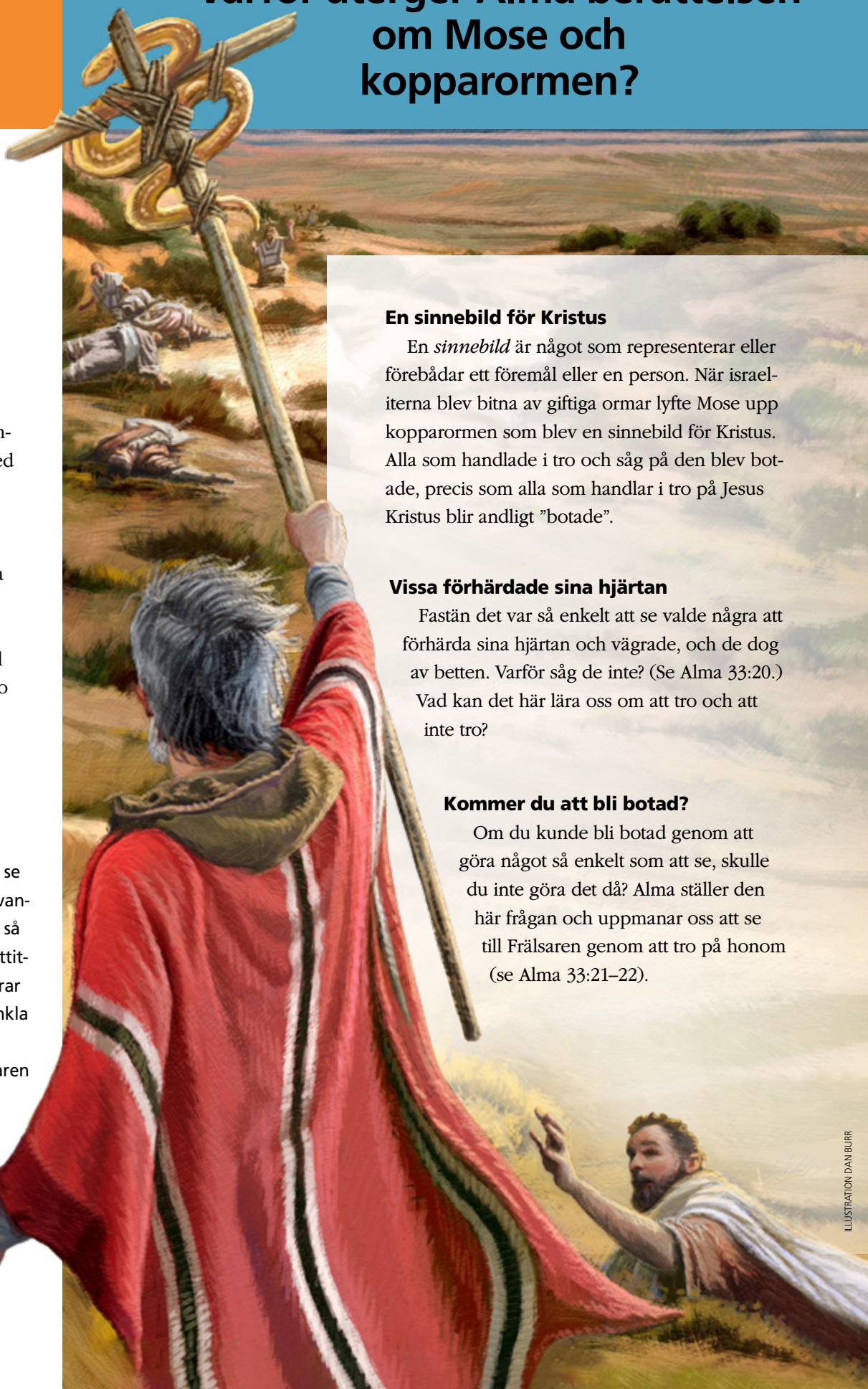
När Alma hade jämfört Guds ord med ett frö (se Alma 32:28–43) var det några som frågade honom hur man planterar fröet. Alma använde berättelsen om Mose och kopparormen från 4 Moseboken kapitel 21 som ett exempel på tro (se Alma 33:19–23).

DISKUSSION

Israeliterna behövde bara se för att bli botade. Vilka evangelieprinciper verkar vara så lätta som att "se"? Vilka attityder eller beteenden hindrar oss ibland från att följa enkla evangelieprinciper?

Hur kan du se till Frälsaren i de upplevelser du har varje dag?

Varför återger Alma berättelsen om Mose och kopparormen?

En sinnebild för Kristus

En *sinnebild* är något som representerar eller förebådar ett föremål eller en person. När israeliterna blev bitna av giftiga ormar lyfte Mose upp kopparormen som blev en sinnebild för Kristus. Alla som handlade i tro och såg på den blev botade, precis som alla som handlar i tro på Jesus Kristus blir andligt "botade".

Vissa förhärdade sina hjärtan

Fastän det var så enkelt att se valde några att förhärdade sina hjärtan och vägrade, och de dog av betten. Varför såg de inte? (Se Alma 33:20.) Vad kan det här lära oss om att tro och att inte tro?

Kommer du att bli botad?

Om du kunde bli botad genom att göra något så enkelt som att se, skulle du inte göra det då? Alma ställer den här frågan och uppmanar oss att se till Frälsaren genom att tro på honom (se Alma 33:21–22).

Hur förvandlas sorg till glädje genom omvändelse?

Alma berättade om sin omvändelse för sin son Helaman. Alma sa att han plågades av evig pina på grund av alla sina synder och sin ondska (se Alma 36:12–13). Hur känner du dig när du har skuld känslor på grund av en synd?

Född av Gud

Efter tre dagar av inre kval fick Alma en tanke som skingrade kvalen han hade haft (se Alma 36:19). Han vittnade om att han ”hade blivit född av Gud” (Alma 36:23). Vilken tanke ledde till att han blev född av Gud? (Se v. 18.)

Glädje efter kval

Alma upplevde bittra kval på grund av sina synder, men när han kom ihåg och kallade på Jesus Kristus ersattes hans kval av förlåtelsens ljuva och intensiva glädje (se Alma 36:20).

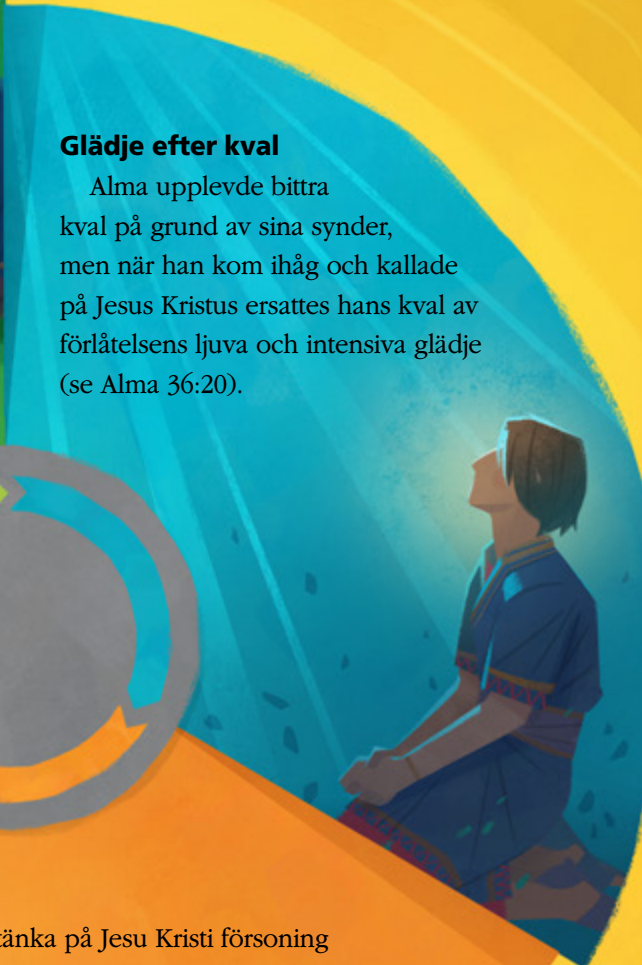
Lita på Gud

Genom att tänka på Jesu Kristi försoning lärde Alma sig att lita på Gud och visste att han skulle bli upphöjd på den yttersta dagen (se Alma 36:3). Hur har du, genom att komma ihåg att lita på Frälsarens försoning, fått känna glädje?

DISKUSSION

Vad kan du göra för att hela tiden lita på Herren och minnas hans försoningsoffer?

Hur kan du föra fler själar till omvändelse så att de också får uppleva stor och evig glädje?

Jag attraheras av personer av samma kön som jag – skulle kyrkans medlemmar välkomna mig tillbaka?

Bouke "Bob" Ecoma Verstege

Författarens anmärkning: Jag berättar det här för att uttrycka min tacksamhet mot kyrkans ledare och medlemmar som välkomnade mig med öppna armar, hjälpte mig att bli fullt aktiv och har tjänat tillsammans med mig som medlärjungar till Kristus.

Den 27 juli 2013 dog min livspartner sedan 25 år efter en lång kamp mot Alzheimers sjukdom. Jay Eldredge var en världskänd kardiolog. Vi hade båda verkat som missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga när vi var yngre men sedan tagit avstånd från kyrkan på grund av vår samkönade attraktion.

Jays död var inte oväntad, men förkrossande. Jag kände mig förtvivlad och vilsen och ensam.

När jag var på väg hem efter att ha ordnat med begravningsarrangemangen kände jag Andens inflytande så starkt att jag var tvungen att köra åt sidan av vägen. Jag visste att Gud talade till mig och kallade mig tillbaka till honom, men jag var motsträvig. "Kan du inte se att jag har det svårt?" sa jag högt. "Jag kan inte tänka mig att gå tillbaka till kyrkan just nu."

Men ju mer jag protesterade, desto mer manade Anden på mig att komma tillbaka till kyrkan.

Skulle de acceptera mig?

Jag var djupt oroad över att återvända till kyrkan. Jag hade inte varit på ett sakramentsmöte på 25 år. Skulle de acceptera mig? Skulle jag acceptera dem? Vad skulle biskopen säga? Jag var orolig och obeslutsam och kände fortfarande stor sorg.

Men jag hade aldrig vacklat i mitt vittnesbörd om evangeliet. Jay och jag älskade kyrkan och dess vägledande principer, nämligen kristuslik kärlek, barmhärtighet och förlåtelse. Jag visste att Kristus var min Frälsare och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga var hans kyrka. Jag hade vetat det sedan jag blev omvänd och döpt som 14-åring. Jag tänkte inte förneka det nu.

När jag till slut hade samlat tillräckligt med mod ringde jag Linwoods församling i New Jersey för att få veta vilken tid sakramentsmötet började.

När söndagen närmade sig satte motståndaren många hinder i vägen som lätt kunde ha fått mig att stanna hemma. Jag är så tacksam för att den Helige Anden envisades.

Jag var nervös när jag gick in i byggnaden, men inledningspsalmen försäkrade mig om att jag var hemma igen. Psalmen "Kom, kom Guds folk" (*Psalmer*, nr 19) inbjöd Anden så starkt att mina tårar flödade. Jag visste i det ögonblicket att min himmelske Fader var medveten om mig och den djupa sorg jag kände.

Den psalmen har blivit något av ett inofficiellt ledmotiv i kyrkan, men den har också blivit mitt personliga ledmotiv.

Psalmen kallar på mig: "Kom ... Fast lång och svår dig resan syns, dock gläds, nåd du får, ny var dag."

Min resa *var* svår. Dock *fick* jag nåd, enligt löftet.

FULLFJÄDRADE MEDLEMMAR

”För dem som följer förbunden och Jesu Kristi evangeliums normer och lärosatser – fastän de känner samkönad

attraktion – finns det egentligen ingen anledning att inte helt och fullt delta [eller] vara fullfjädrade medlemmar i kyrkan och ha ämbeten och tala och besöka templet och tjäna där. Och alla andra möjligheter och välsignelser som kan komma genom medlemskap i kyrkan är tillgängliga för dem.”

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kворum, ”LGBT People Who Live God's Laws Can Fully Participate in the Church” [HBTQ-personer som följer Guds lagar får delta helt och fullt i kyrkan] (video), ChurchofJesusChrist.org/topics/gay.

Biskop Darren Bird och resten av församlingen var underbara och välkomnande. De accepterade mig som en bror i evangeliet.

Förlikning med Gud genom Kristus

Men orden ”kom, kom Guds folk” antog en ny betydelse för mig när jag kände min himmelske Fader hjälpa mig med hur jag skulle gå tillväga.

*Vi platsen nått, som Gud för oss berett,
fjärran hän, långt i väst,
undgått den värld som smädat och belett,
där Guds folk trives bäst.*

Jag åkte västerut och köpte ett hus i Fountain Hills i Arizona där jag träffade biskop Jerry Olson. När jag bad att få prata med honom och skakade hans hand talade Anden om för mig att den här mannen skulle hjälpa mig tillbaka till full aktivitet i kyrkan.

Jag såg många andliga underverk när jag började prata regelbundet med biskopen och påbörjade förlikningen med min himmelske Fader. Jag var öppen mot biskopen, vilket han

var tacksam för. Han sa att det hjälpte honom förstå bättre var jag hade varit och var jag var nu i min relation med Gud. Han talade också kärleksfullt om för mig att det här var första gången han hade haft möjlighet att hjälpa någon som kände samkönad attraktion och bad mig om ursäkt ifall han sa eller gjorde något som förolämpade mig under den här processen.

Jag tackade honom för hans ärlighet och sa: ”Ja, det här är första gången för mig också. Vi får lära oss tillsammans.”

Så började en underbar resa och vänskap!

Snart hade jag en handlingsplan för hur jag skulle bli medlem igen. Jag tog emot de kärleksfulla och eftertänksamma råden med tacksamt hjärta och påbörjade processen.

Frid i templet

Allteftersom jag följde råden och arbetade flitigt på att komma närmare Kristus fick jag prästadömet och templets välsignelser återställda till mig och jag tackade ja till kallelsen att verka i äldstekvorumet. När jag bad till min himmelske Fader i det heliga templet visade han mig hur mycket han älskar alla sina barn. Jag kände frid och en djup önskan att glädja honom.

Flera månader senare kallades en ny biskop som jag också har utvecklat en kärleksfull vänskap med. Biskop Larry Radford kände till mina omständigheter och uppskattade mitt tjänande i äldstekvorumet

där han sa att jag tjänade med kärlek och hängivenhet, inte bara kворumet utan också – vilket var ännu viktigare – Gud. Hans vänliga ord och uppmuntran hjälpte mig känna att Herren och mina medsyskon var nöjda med mitt tjänande.

Nu tjänar jag trofast som församlingens kamrer.

Insikt om vem jag är

Det är inte alltid lätt att känna dragning till det egna könet och vara aktiv medlem i kyrkan. Men när jag har fullkomlig tro på och tillit till Gud kan jag känna att han stärker mig. Kritiker säger utan tvekan att jag inte är sann mot mig själv eller att jag sviker HBTQ-samhället.

Jag förstår deras frustration och jag har uppenbarligen inte alla svar. Jag kan bara tala av egen erfarenhet. Och den erfarenheten har lärt mig detta: Jag är son till en himmelsk Fader, ett Guds barn. Det är den enda benämning som har någon betydelse för mig. Till följd av det försöker jag att inte låta mig definieras av världens stämplor. Jag är rädd att det skulle begränsa min potential och eviga utveckling.

Satan är oerhört listig. Han vet att han genom att sätta stämplor kan skapa en klyfta mellan oss som samhälle och som kyrka.

Med det perspektivet i åtanke är valen jag gör inte baserade på min samkönade attraktion utan på hur jag kan vara en sann lärjunge till Kristus *med* min samkönade attraktion. Som Nephi sa:

”O Herre, jag har förtröstat på dig och skall för evigt förtrösta på dig. Jag ska inte sätta min lit till köttslig arm ...

Ja, jag vet att Gud ger frikostigt åt den som ber. Ja, min Gud ska ge mig, om jag inte ber orätt. Därför vill jag upplyfta min röst till dig, ja, jag vill ropa till dig, min Gud, min rättfärdighets klippa. Se, min röst ska för evigt uppstiga till dig, min klippa och min evige Gud” (2 Ne. 4:34–35).

Kärlek från mina medsyskon

Under min resa tillbaka har ledare och medsyskon, inklusive aktiva och mindre aktiva HBTQ-medlemmar, visat kärlek och vänskap. Jag hittade en plats där jag kunde blomstra. Bland dem hittade jag de kristuslika attribut som jag alltid hade kopplat till min tro: barmhärtighet, medkänsla, förståelse och, framför allt, kärlek.

I min strävan fram längs stigen med min Frälsare fick jag tröst och frid när jag vände mig till honom med vetskap om att jag inte gick längs stigen ensam. Flera biskopar fanns där vid min sida. Medlemmarna i mitt kворum. Systrar i församlingen. En ung man

i församlingen frågade mig till och med om jag ville ordinera honom till präst. Hans vänliga fråga berörde mig djupt. Han såg mig som en man som bär Guds prästadöme och som kan utöva det prästadömet för att tjäna andra.

De här möjligheterna att tjäna och tillbe tillsammans med mina medsyskon har lyft mig och – tillsammans med välsignelserna jag har fått av Herren – hjälpt mig uppleva den kärlek, förståelse och acceptans som jag behövde.

Frälsaren sa: ”Jag ska inte lämna er faderlösa, jag ska komma till er” (Joh. 14:18). De här orden är sanna! Jag behövde tröst och han kom till mig, i större utsträckning än jag kunde ha anat. ■

EVANGELIETÄLTET

”Evangelietältet är verkligen stort nog för alla som har en önskan att följa Herren. När någon säger eller känner något som motsäger det tänker jag på Bob Verstege och önskar att de fick träffa honom och tjäna med honom. Broder Verstege är ett levande exempel på vad Jesu Kristi försoning kan göra när den omsätts i handling. Som biskop blir jag upplyft, undervisad och uppmuntrad av denne ödmjuka man på daglig basis.”

Biskop Larry Radford, Fountain Hills församling, Scottsdale norra stav, Arizona

Unga vuxna

I den här delen

46 **Varför min himmelske Fader ville att jag skulle få en utbildning**

Gloria Cornelio

50 **En sak med framtiden som jag kan kontrollera**

Laura Campaner

Endast digitalt

Det som krävs för att få det vi rättfärdigt önskar

Marc Deo Dela Cruz

Att spara pengar – hur, varför, när och var?

Fem säkra saker i en osäker värld

Meg Yost

Läs de här artiklarna och mer

- på liahona.ChurchofJesusChrist.org
- i **UV: Aktuellt** (under delen för unga vuxna i appen Evangeliebiblioteket).

Se den osäkra framtiden an med tro

Jag gillar att planera. Jag tycker om att veta vad jag kan förvänta mig varje dag så att jag kan förbereda mig för det. Men **hur förbereder jag mig för framtiden** när den är så avlägsen och osäker?

Livet är stort. Så mycket av det ligger framför mig! Det finns så mycket som kan hända! Det finns så mycket jag kan göra! **Ibland blir jag överväldigad av alla möjligheter.**

Det finns mycket jag vill ha: en man, ett bra jobb, bo utomlands, äga en katt, skriva en roman, lära mig ryska ... Men jag vet också att önskingar och mål förändras. Prioriteringar ändras.

En prioritering som aldrig får ändras är **vår hängivenhet till Gud och hans plan**. Med hans framsynthet **kan vi navigera genom en framtid** som är full av frågor eftersom han hjälper oss hitta svaren, ett steg i taget. Vi behöver bara göra de bästa valen vi kan med varje steg.

I den här avdelningen berättar unga vuxna om personliga upplevelser av att planera för framtiden med sin himmelske Faders hjälp, och **hur de går framåt med tro** när de ställs inför så mycket osäkerhet.

När det gäller framtiden finns det så många frågor, men det betyder bara att **det finns så mycket potential**. Vi har också potential – gudomlig potential att bli som vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.

Och det gör vår framtid underbar.

Meg Yost

Berätta om din upplevelse

Har du en upplevelse att berätta om? Eller vill du se artiklar om vissa ämnen? Om så är fallet vill vi höra ifrån dig! Du kan skicka in dina artiklar eller din feedback på liahona.ChurchofJesusChrist.org.

Varför min himmelske Fader **ville att jag skulle få en utbildning**

Gloria Cornelio

Oavsett vilka rättfärdiga önskningar du har kommer din himmelske Fader att bereda en väg för dig att uppnå dem.

Sedan jag var liten har jag alltid velat göra min himmelske Fader och min nuvarande och framtida familj stolta. Jag ville skaffa mig all den utbildning jag kunde för att förbättra mig själv och mitt liv.

I mitt land Peru är bra utbildning mycket dyr och, i vissa områden, helt otillgänglig. Min familj hade inte heller alla resurser för att hjälpa mig med utbildningen. Men mina föräldrar lärde mig att när jag arbetar hårt, är ihärdig och ber min himmelske Fader om hjälp kan jag uppnå mina rättfärdiga önskningar. Och jag planerade att arbeta hårt.

I grundskolan och på gymnasiet var jag ihärdig med mina studier så att jag kunde bli bättre varje år. Efter gymnasiet kom jag in på Perus topprankade universitet och fick ett bra stipendium. Medan jag var där arbetade jag med flera organisationer, bland annat som praktikant vid en global organisation, och fick möjlighet att leda många olika slags projekt.

När jag var praktikant kände jag att det skulle vara bra för mig att utbilda mig på engelska. Så jag bestämde mig för att begära förflyttning till Brigham Young University-Idaho. Det kändes lite skrämmande, men jag visste att min himmelske Fader skulle hjälpa mig uppnå det här målet. Jag behövde bara lita på honom och göra min del.

Jag blev den första internationella eleven att ta kandidatexamen genom BYU-Pathway Worldwide.

En ändring av planerna

Jag var inställd på att åka till BYU-Idaho, men under ansökningsprocessen fick jag en stark känsla av att jag skulle gå ut som missionär innan jag började studera där. Så jag följde min himmelske Faders vilja och kallades att tjäna i Trujillo i Peru. När jag kom hem planerade jag att gå tillbaka till universitetet i Peru eftersom jag kände att jag snabbt kunde ta examen där. Men jag fick veta att mina stipendium hade återkallats eftersom jag hade varit borta från mina studier i över ett år för att verka som missionär.

Jag kände mig förtvivlad och vilsen. Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag förstod inte varför jag hade känt mig manad att gå ut som missionär om det innebar att jag förlorade möjligheten att få en collegeexamen.

Men en dag kom jag att tänka på när min missionspresident berättade för oss om BYU-Pathway Worldwide. Han hade uppmanat oss att förbättra vår engelska och ta den här möjligheten när vi kom tillbaka hem – och det gjorde jag!

Min resa med BYU-Pathway Worldwide

Jag visste att det inte var någon tillfällighet att min missionspresident berättade för mig om BYU-Pathway. När jag började med Pathway-programmet behövde jag resa i nästan tre timmar varje vecka för att träffa min grupp. Jag gjorde många uppoffringar, men jag visste att det var viktigt både för mig och för Herren att jag skaffade en utbildning. Och de där uppoffringarna ledde till många välsignelser.

BYU-Pathway Worldwide var det möjligheternas fönster som jag hade letat efter. Det gav mig tillgång till en utbildning som jag hade råd med, gav mig tid att ha ett jobb och hjälpte mig få en utbildning på engelska. Samtidigt fick jag goda vänner som uppmuntrade mig att vara modig och fortsätta sträva mot mina mål. Jag känner mig andligt starkare och har blivit en bättre lärjunge till Jesus Kristus.

Så småningom blev jag den första internationella eleven att ta kandidatexamen genom BYU-Pathway Worldwide. Utbildningen har öppnat enastående möjligheter för mig. Nu är jag välfärds- och oberoendespecialist för området Sydamerika Nordväst i kyrkan och

jag är också volontärmissionär för BYU-Pathway i Peru. Jag ser så mycket ljus i varje elev och uppmuntrar dem att fortsätta framåt, precis som jag fick uppmuntran av mina vänner under utbildningen. Under resans gång har jag insett att min himmelske Fader har varit med mig varje steg på vägen.

Vår himmelske Fader vill att vi ska lyckas

Den här resan har stärkt mitt vittnesbörd om utbildning. Och jag planerar fortfarande att fortsätta växa och lära så mycket jag kan varje dag. Vi är på jorden för att utvecklas, för att prövas, för att växa, för att visa vår lydnad och för att lita på Frälsaren så att vi kan bli värdiga att återvända till vår himmelske Fader. För Gud är allting andligt – även utbildning (se L&F 29:34). All erfarenhet och kunskap vi får på jorden hjälper oss att bli mer som Frälsaren och förbereder oss för att fatta bättre beslut, tjäna bättre i världen och vara bättre redskap i hans händer.

En utbildning är en möjlighet att få kunskap och sedan handla, att stå för det sanna och rätta och att leva ett liv som vår himmelske Fader vill att vi ska ha – ett liv fullt av glädje.

Jag vet att vår himmelske Fader välsignar oss i våra ansträngningar, speciellt när våra hjärtans önskan är att tjäna honom och hans barn. Jag vet att när han ger sina barn vägledning så ska han "bereda en utväg för dem att utföra det som han befäller dem" (1 Ne. 3:7). Han vill att vi ska lyckas!

Vi borde alla ta varje tillfälle i akt som Herren sätter i vår väg att utbilda oss och tillväxa, vare sig det är genom BYU-Pathway eller någon annan utbildningsmöjlighet. Han älskar oss och hjälper oss alltid. Han vill att vi ska lära oss allt vi kan här på jorden. Och jag vet att vi kan uppleva stora underverk när vi arbetar glatt och ihärdigt och litar på hans vägledning. Jag vet att jag har fått uppleva det. ■

Gloria Cornelio är från Lima, Peru. Hon är ivrig att göra det omöjliga möjligt, tjäna andra och förbättra liv, undervisa och alltid lära sig så mycket hon kan, speciellt om andra kulturer.

För att få veta mer om BYU-Pathway Worldwide, gå till byupathway.org.

UTBILDNING FÖR EN BÄTTRE FRAMTID

Unga vuxna berättar hur deras utbildning har varit nyckeln till att känna sig mer hoppfulla angående framtiden:

"Jag föddes och växte upp i Honduras – ett land fullt av möjligheter men problematiskt i fråga om livskvalitet. Jag växte upp med berättelser om hur mina förfäder alltid sökte efter möjligheter att göra nästa generation bättre.

Tack vare mina föräldrars uppoffringar kunde min bror och jag få den bästa möjliga utbildningen. Jag kom till insikt om att utbildning inte är begränsad till en collegeexamen. Utbildning är knuten till himlen.

Om vi är förberedda behöver vi inte vara rädda. Utbildning är en befallning från vår himmelske Fader och han har gett oss löftet att om vi håller hans bud ska vi få framgång i landet (se 2 Ne. 1:20). Utbildningen har hjälpt mig skapa, växa och förbereda mig för att vara den starkaste länken i min släkt, och den gör det möjligt för mig att hjälpa andra att göra detsamma."

– **Sara M. Barlow, Tegucigalpa, Honduras**

"Min utbildning har hjälpt mig inse och utveckla min roll och plats i den mänskliga familjen och det ger mig stor glädje."

– **Keriata Kurene, Canterbury, Nya Zeeland**

"Utbildningen får mig att känna att jag i mitt framtida jobb kan vara ett ljus i den här världen och predika evangeliet."

– **Claudio Acuña Thomas, Antofagasta, Chile**

En sak med framtiden som jag *kan* kontrollera

Laura Campaner

Den lilla rösten i huvudet började bli svår att ignorera. Här var jag, 28 år, fortfarande ensamstående och osäker på vad jag ville göra professionellt fastän jag hade ett bra jobb som barnmorska. Det kändes inte som om någon aspekt av mitt liv fungerade. Jag tvivlade på mina livsval och visste inte vilken väg jag skulle gå. Jag kände mig bara vilsen.

En dag när jag kände mig särskilt nere ringde en vän som jag inte hade pratat med på ett tag. När han frågade hur det gick berättade jag om känslorna jag hade brottats med. Han lyssnade och sa sedan: "Okej, men hur mår du andligt sett?"

"Å ja, det är jättebra", svarade jag automatiskt. "Jag har aldrig känt mig närmare Gud i hela mitt liv."

Han svarade: "Då behöver du inte oroa dig för något annat."

Förtroende för Guds fullkomliga plan

Sedan det samtalet har jag insett två saker. För det första har jag insett att jag är så tacksam för att jag har ett starkt vittnesbörd om det återställda evangeliet och att jag håller buden och har kontakt med himlen.

Det är mycket viktigt för mig att vara andligt oberoende, och jag lär mig fortfarande hur jag ska öppna himlens fönster i mitt liv. Att be och studera skrifterna varje morgon är två enkla saker som jag känner gör störst skillnad för min förmåga att ta emot personlig uppenbarelse. Jag känner också att jag i större grad har kontakt med himlen när jag anstränger mig att vara vänlig, att leva ett sunt liv så att jag alltid har Andens sällskap, att följa buden och att uppriktigt omvända mig.

För det andra har jag insett att svaret på min väns fråga inte var helt rätt. Jag trodde att allt var "bra" andligt sett, men jag behövde ha mer tro, sluta oroa mig så mycket och lita på att Gud tar hand om det som jag inte kan kontrollera.

Även när vissa aspekter av mitt liv inte fungerar så bra som jag vill vet jag att det viktiga är att handla i tro och visa Gud att jag använder min handlingsfrihet till att göra bra val. Jag har lärt mig att när livet inte blir som jag har väntat mig så sker det för att jag ska lära mig och växa på sätt som jag inte skulle ha gjort annars.

Jag trodde aldrig att jag som nästan 29-åring skulle känna tvivel över mitt yrkesval och nästa stadium i mitt liv. Trots all den här osäkerheten förlitar jag mig ändå på att Gud har en fullkomlig plan för mig. Han vet exakt vad som händer och vad jag behöver, och kommer alltid att ta hand om mig (se Matt. 6:28–34). Precis som äldste L. Todd Budge i de sjuttios kворum har sagt: "Fastän det är svårt att förstå, särskilt när motvinden är hård och havet i uppror, så kan vi finna tröst i vetskapen att Gud i sin oändliga godhet alltid blåser oss hemåt" ("Varaktig och orubblig tillit", *Liahona*, nov. 2019, s. 48).

Ha större tillit och oroa dig mindre

Vissa dagar är livet bara så svårt, men när jag verkligen tänker på det så vet jag att jag inte behöver oroa mig. Bit för bit har jag insett att jag behöver lita på Gud lite mer och oroa mig mindre för sådant jag inte kan kontrollera. En sak jag kan kontrollera angående framtiden är att jag kan lita på Gud och arbeta på att komma närmare honom varje dag.

När jag känner mig vilsen finns det alltid tillräckligt med ljus för att ta ett steg ut i det okända och fortsätta framåt. Så länge jag utövar tro och håller mina förbund, så länge jag kommer ihåg min sanna identitet som dotter till himmelska föräldrar och försöker igen och igen, inträffar allt när och som det ska och det är egentligen allt som har betydelse. ■

Laura Campaner växte upp i södra Frankrike i en spansk familj. Hon arbetar som barnmorska och söker alltid efter nya äventyr. Hon gillar människor och fascineras av olika kulturer.

"När motvinden [i våra liv] är hård ... kan vi finna tröst i vetskapen att Gud i sin oändliga godhet alltid blåser oss hemåt."

– Äldste L. Todd Budge i de sjuttios kворum

Det jag älskar allra mest är att laga mat.

Jag gör bakelser, muffins, småkakor och lagar kött- och risrätter – allting egentligen! Jag tycker också om att undervisa. Jag blir jätteglad när någon ber mig hålla en lektion i Unga kvinnor.

Jag kom till FSY-konferensen därför att jag hade en fråga som jag ville få svar på. Jag har ett collegestipendium men jag känner att jag ska gå ut som missionär. Om jag gör det förlorar jag mitt stipendium. Men om jag stannar kvar och blir lärare kan jag arbeta och samtidigt betala för min skolgång. Under FSY berättade en syster om sin patriarkaliska välsignelse. Jag förbereder mig för att ta emot min egen patriarkaliska välsignelse nu, och jag hoppas att jag har en bättre uppfattning om vad min himmelske Fader har planerat för mig när jag har fått den. Jag älskar ungdomsprogrammen och FSY eftersom de stärker ungdomarna. För sanningen är den att vi alla behöver känna frid.

Ett tag efter det att jag döptes slutade jag att gå i kyrkan, sedan kom jag tillbaka för ett tag och sedan slutade jag gå igen. Men några medlemmar i församlingen besökte mig och bad mig att komma tillbaka. De sa att kyrkan och medlemmarna saknade mig och behövde mig. Jag bestämde mig för att komma tillbaka och har varit aktiv sedan dess. Jag insåg hur mycket jag behövde kyrkan. Jag kan be till min himmelske Fader och det känns bra, och jag kan känna Anden. Så här är jag!

Adriana T. (längst till vänster), 17 år, Dominikanska republiken.

I DEN HÄR DELEN

54 Min helt nya, gamla familj

Leonardo Conceição

56 Att välja den trånga och smala stigen framför den breda

Takashi Wada

60 Åskådningsundervisning för hemaftnar: Använd din tid på ett bättre sätt

Natasha Andersen

62 Vår plats

64 Sista ordet: Vittnesbörd och omvändelse

David A. Bednar

65 Personer från Mormons bok: Amulek och Alma

Min helt nya, gamla familj

Om du tillåter det finns det inget som evangeliet inte kan förändra.

Leonardo Conceição

Missionärerna höll upp ett foto. "Vad ser du?" frågade de. "En lycklig familj", svarade jag. "Är alla familjer lyckliga?"

Jag skakade på huvudet. "Nej. Ni har sett *min* familj", sa jag.

Jag var 16 år och bodde i Brasilien där jag hade bott i hela mitt liv. Missionärerna hade undervisat mig i flera veckor, men ingen annan i min familj ville lyssna. Under den tiden hade missionärerna ofta sett min familj gräla och bråka. Min familj och den leende familjen på fotot hade ingenting gemensamt.

En av äldsterna sa: "Din nuvarande familj kanske inte är så här. Men du kan hjälpa din framtida familj att bli annorlunda."

När vi avslutade lektionen bad de mig igen att be om det vi hade studerat. Som alltid lovade jag egentligen inte att göra det. Jag tyckte om hur det kändes när missionärerna var på besök, och allt med

evangeliet verkade vara förnuftigt. Men jag var rädd för det svar jag kanske skulle få. Om evangeliet var sant skulle jag behöva göra en hel del förändringar.

Ett nytt val

När äldsterna hade gått kunde jag inte sluta tänka på lyckliga familjer. Vårn var inte ens i närheten. Pappa var inte delaktig i mitt liv. Min relation med mamma var inte så bra. Mormor var den som tog hand om oss, men ingen av oss uppförde sig som en sådan familj som missionärerna

undervisade om. Ingen av oss uttryckte kärlek för någon annan och vi tillbringade inte ens så mycket tid tillsammans.

I hela mitt liv hade jag lovat mig själv att bli en bra pappa en dag. Jag skulle vara den förälder jag själv aldrig hade haft. Men när missionärerna undervisade mig började jag inse att jag gjorde samma saker som mina föräldrar gjorde i min ålder. Jag var ute sent, gjorde vad jag ville och levde som en rebell. Jag upprepade historien utan att mena det.

Det var dags att fråga Gud.

Evangeliet visar oss
hur vi får en bättre
familj, oavsett hur vår
familjesituation ser ut.

När jag äntligen bad fick jag det svar jag hade väntat mig hela tiden. Kyrkan är sann! Nu var det dags att fatta ett beslut.

Ett nytt jag

Mormor behövde ge sitt tillstånd innan jag kunde döpas. Hon var emot det, men jag gav mig inte.

”Mormor, vilken Leonardo föredrar du?” frågade jag. ”Den som var ute och drack och rökte och kom hem sent? Eller föredrar du den jag är nu? De här förändringarna har skett på grund av evangeliet.”

Mormor gick till slut med på det och jag döptes och konfirmerades. Från det ögonblicket började något intressant hända i min familj – något jag inte helt insåg förrän några år senare.

En ny familj

Precis innan jag åkte iväg på min mission till södra Brasilien följde mormor med

mig på en stavskonferens. Efteråt hade vi ett litet vittnesbördsmöte med familj och vänner. Till min förvåning ville mormor säga något.

”Ända sedan Leonardo gick med i er kyrka har vi börjat bli en *riktig* familj”, sa hon. Sedan räknade hon upp olika sätt som familjen hade kommit närmare varandra på: Vi tillbringar tid tillsammans nu. Vi har börjat säga ”jag älskar dig” till varandra, och det har vi aldrig gjort tidigare. Grälen och bråken har slutat. Vi har skapat riktiga vänskapsband. Vi har haft mer att äta och välsignats på andra sätt.

Jag hade också lagt märke till de här förändringarna, men jag hade inte insett att det kunde spåras till efter mitt dop.

”Jag kanske inte är medlem i er kyrka”, sa hon, ”men jag är en vän till kyrkan. Och jag vet att familjen har välsignats tack vare Leonardos val.”

En ny insikt

Jag kunde knappt tro det! Men när mormor pratade om hur vi i familjen hade kommit närmare varandra kom jag plötsligt att tänka på fotot som missionärerna visade mig för flera år sedan. På den tiden trodde jag att det enda sättet för mig att ha en lycklig familj var med min framtida familj.

Men jag hade fel. Min nuvarande familj var lycklig! Vi hade lärt oss att älska varandra.

Det kanske är så att ingen av mina familjemedlemmar blir medlem i kyrkan i det här livet. Men även om de inte blir det har Gud välsignat oss på så många sätt. Jesu Kristi evangelium visar oss hur vi får en bättre familj, oavsett hur vår familjesituation ser ut. ■

Författaren bor nu i Utah, USA.

Att välja den
trånga och smala stigen
framför den **breda**

Jag hade två stigar framför mig, och jag visste att det bara fanns ett sätt att få veta vilken jag skulle ta.

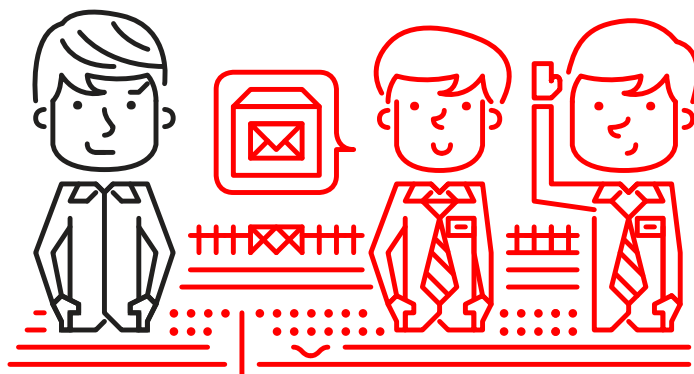
**Äldste
Takashi Wada**
i de sjuttios kvorum

Jag växte upp i Nagano i Japan med mina föräldrar. Religion var en del av allt som vi gjorde. Min pappa knäböjde framför det buddistiska altaret varje morgon och kväll. Jag såg inte buddism som en religion – det var vårt sätt att leva. Det skulle ha varit lätt för mig att fortsätta vara buddist under resten av mitt liv, men Gud har bevisat för mig många gånger att den lätta eller populära stigen inte alltid är den bästa.

Skolbok eller helig bok?

Som tonåring funderade jag mycket på min identitet. Jag undrade varför jag fanns här på jorden och vem det var meningen att jag skulle bli. När jag var omkring 13 år gav rektorn i min skola varje elev ett exemplar av Nya testamentet på engelska och japanska, sida vid sida. "Det är inte i religiöst syfte", sa han. "Det är en mycket bra översättning, så jag använder den till att studera engelska." När jag slog upp den fanns det skriftställe hänvisningar för när man känner sig ensam, behöver svar på frågor eller har det svårt. Jag kunde relatera till alla de situationerna!

Jag läste om Jesus Kristus. "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila" (Matt. 11:28). "Ta [ditt] kors och [följ] mig" (Matt. 16:24). Orden berörde mig fastän jag inte riktigt förstod dem. Jag undrade vem Jesus Kristus är och vad det betyder att ha honom som Frälsare. Jag undrade om jag var den enda som kände en sådan dragning till något som skulle vara en skolbok.

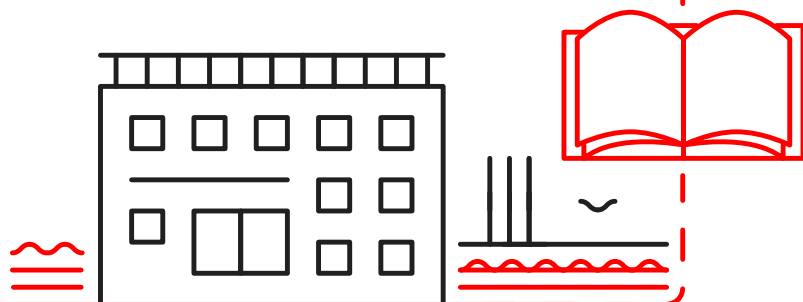

Springa iväg eller stanna och lyssna?

Några år senare träffade jag missionärer för första gången. Mina föräldrar hade varnat mig för unga kristna som gick runt och predikade. När jag var på väg hem stoppades jag av en lång amerikansk missionär med ett vänligt leende. Jag visste inte vad jag skulle göra. Jag var rädd att han skulle prata om sin kyrka. Om han hade gjort det skulle jag kanske ha sprungit åt andra hållet! Allt han frågade var hur man hittar till postkontoret. Jag berättade det för honom och gick sedan hem.

Medan jag gick iväg kände jag något. *Om jag ser missionärer igen, tänkte jag, ska jag prata med dem.*

Det dröjde inte så länge förrän jag sprang på två andra missionärer. Jag var chockad över att Gud hade hört och besvarat bönerna från en pojke som jag – tills jag läste om Joseph Smith. Jag hade läst i Nya testamentet att man alltid ska be, men att Gud uppenbarar sig för en människa? Det kändes både radikalt och rätt. I stället för att springa iväg bestämde jag en tid med dem när de skulle undervisa mig.

Komma med ursäkter eller upptäcka sanningen?

När missionärerna hade undervisat mig i en månad uppmanade de mig att döpas. Jag ville inte tacka nej, men jag var tveksam över att lämna den tradition som mina föräldrar och alla andra omkring mig följde. Jag hade två stigar framför mig, och jag visste att det bara fanns ett sätt att få veta vilken jag skulle ta – jag måste be som Joseph Smith. Jag frågade min himmelske Fader, i Jesu Kristi namn, om det som missionärerna hade undervisat mig om var sant.

Det var min vändpunkt. Efter det visste jag för egen del att det återställda evangeliet är sant. Ingen kunde ta den vetskapen ifrån mig. Jag visste vilken stig jag skulle ta, och inget kunde ändra på det.

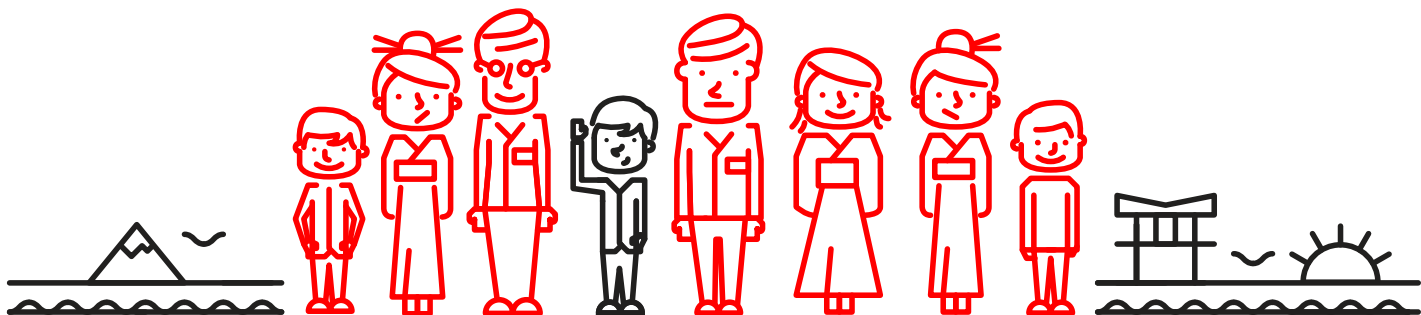
Jag hade många frågor när jag var yngre. Jag lärde mig att jag är ett Guds barn, att han älskar mig, att han har en plan för mig och att han vill besvara mina böner. Den vetskapen förändrade hela mitt perspektiv på livet. Jag lärde mig att den jag är och det jag gör har betydelse.

Smälta in eller sticka ut?

Innan jag lärde mig att jag är ett Guds barn ville jag smälta in bland alla andra. Jag var rädd för att sticka ut. Men när jag hade lärt mig att jag är ett Guds barn insåg jag att jag kan sticka ut. Jag kan vara annorlunda.

Genom att be och inse att jag är en Guds son fick jag modet att förklara mina känslor för mina föräldrar, men de förstod inte riktigt. De ansåg att jag var rebellisk och alltför omogen för att fatta beslutet att döpas. De skämdes för att deras son följde den här

konstiga religionen i stället för deras traditioner. Jag visste vem jag var och vad jag ville, men jag ville också hedra mina föräldrar och hoppades att de skulle respektera min religion.

Hedra mina föräldrar eller ignorera deras oro?

Jag förklarade min situation för systemmissionärerna. De fick en idé – de skulle komma och prata med mina föräldrar så att de kunde känna sig bättre till mods inför den här religionen. Jag sa att jag var rädd att mina föräldrar inte ville prata med dem. Då föreslog en av systrarna att vi skulle fasta tillsammans.

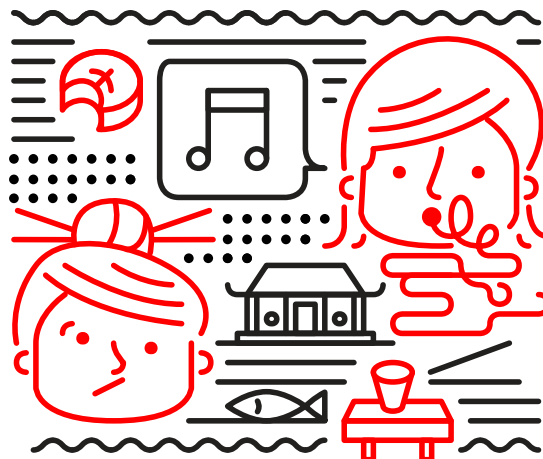
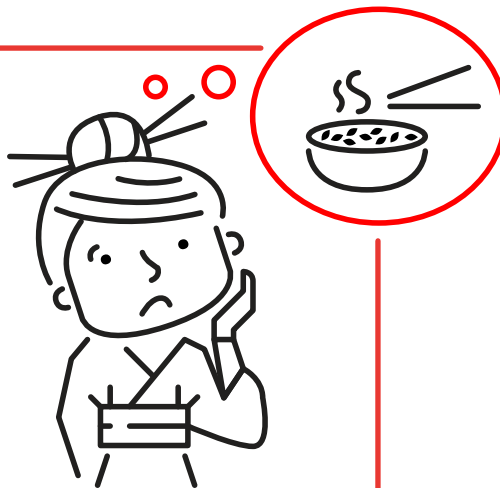
När jag inte åt frukost blev mamma orolig. "Varför åt du inget?" frågade hon. Jag förklarade att jag fastade, och det gjorde henne ännu oroligare.

"Först går du till den här ingenmanlandsreligionen och nu äter du inte. Jag är orolig för dig. Jag är chockad! Jag ska ringa de där missionärerna."

Hon ringde faktiskt systrarna, och på något sätt blev de hembjudna till oss på middag!

Det blev mycket trevligt. Missionärerna lärde mina föräldrar psalmen "Jag är Guds lilla barn" (Psalmer, nr 194) och vi sjöng den tillsammans. Min pappa älskade det. Efter middagen med systrarna var ingen av mina föräldrar oroliga för att jag gick i kyrkan. Och jag kände att jag kunde hedra dem genom att följa evangeliet eftersom det faktiskt omfattar allt som de har lärt mig. Jag tänkte att om jag älskade dem tillräckligt mycket och behandlade dem tillräckligt vänligt så skulle de förstå en dag. Det dröjde 35 år efter mitt dop, men mamma döptes och gick igenom templet för bara några år sedan!

Vetskapen om att jag är ett Guds barn har påverkat många av mina stora beslut i livet. Jag vet också att när vi följer Anden och gör det som vår himmelske Fader ber oss om, även när det känns svårt, så välsignar han oss. Det är alltid det bästa valet. ■

ANVÄND DIN TID PÅ ETT BÄTTRE SÄTT

*När man sätter Herren främst
finns det tid för allt annat.*

Natasha Andersen

Kyrkans tidningar

MATERIAL

- En glasburk
- Sand, grus, ris eller småsten
- Stora stenar (ungefär så stora som en golfboll, eller fem centimeter i diameter)

FÖRBEREDELSE: Beräkna i förväg hur mycket av ingredienserna du behöver genom att först lägga de stora stenarna i burken. Häll sedan i så mycket sand (eller grus, ris eller småsten) så att burken fylls helt. Du kan skaka burken medan du häller i sand så alla tomma utrymmen blir fyllda. Lägg sedan de stora stenarna i en behållare och häll sanden i en annan innan du håller lektionen.

Hur många olika aktiviteter tävlar om din uppmärksamhet varje dag? Vi har alla 24 timmar att använda, men sättet vi väljer att använda den tiden på gör stor skillnad!

President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, har sagt: "Antalet bra saker vi kan göra är många fler än vi hinner utföra. En del saker är bättre än

bra, och det är dessa saker som bör prioriteras i vårt liv. ... Vi måste avstå från en del bra saker för att välja de som är bättre eller bäst."¹

I den här aktiviteten demonstrerar du vad som händer när vi gör Herrens verk till vår första prioritering.

1. HUR FYLLER VI VÅR TID?

Det finns många bra aktiviteter vi kan använda vår tid till. Be din familj berätta om några saker de ägnar tid åt varje dag.

Förklara att burken representerar vår tid. De stora stenarna och sanden representerar alla de olika saker vi ägnar vår tid åt. De stora stenarna står för saker som Herren har bett oss att prioritera, så som skriftstudier, tjänande, tempeltjänst och släktforskning och att gå i kyrkan. Sanden

symboliserar andra bra aktiviteter, så som läxor och att umgås med vänner.

2. NÄR PRIORITERINGEN ÄR I OORDNING

Häll först all sand i burken och lägg sedan i de stora stenarna ovanpå. När du häller i sanden först finns det inte tillräckligt med utrymme för alla de stora stenarna. På liknande sätt kanske vi inte har tillräckligt med tid till det som är viktigast när vi prioriterar andra aktiviteter framför det som vår himmelske Fader har befallt oss att göra.

3. NÄR ALLT FALLER PÅ PLATS

Jesus Kristus befalld: "Sök ... inte efter det som hör den här världen till, utan sök först efter att bygga upp Guds rike och att upprätta hans rättfärdighet" (JSÖ, Matt. 6:38). Prata om hur ni kan prioritera er tid genom att *först* söka efter Guds rike.

Töm burken och börja om med samma föremål. Yngre syskon kanske vill hjälpa till. Låt dem lägga de stora stenarna i burken först. När du sedan häller i sanden, se hur den fyller i alla utrymmen runt de stora stenarna tills all sand får plats i burken.

Fråga familjen vad de tror att följande löfte från president Russell M. Nelson kan betyda: "När ni konsekvent ger Herren generöst av er tid, så förökar han återstoden."²

SÄTT HERREN FRÄMST

När vi strävar efter att göra Guds vilja *först* så hjälper han oss få tillräckligt med tid till andra nödvändiga och upplyftande saker. Så om ni har svårt att hinna med läxor, utveckla era talanger eller få den sömn ni behöver kan ni fråga Herren vad ni kan göra för att prioritera er tid enligt hans plan. Sätt upp mål tillsammans som familj för att sätta Herrens verk – och er relation med honom – främst varje dag. ■

SLUTNOTER

1. Dallin H. Oaks, "Bra, bättre, bäst", *Liahona*, nov. 2007, s. 104, 107.
2. Russell M. Nelson, "Stå som den sanna millenniegenerationen", *Liahona*, okt. 2016, s. 51.

EN IHÄRDIG MANING

EN DAG när min missionskamrat och jag var ute på en av Kenyas dammiga vägar tog vi kontakt med en kvinna. Hon tog emot broschyren vi gav henne men bad oss att inte komma tillbaka.

Några dagar senare kom vi till samma väg och fick maningen att kontakta henne igen. Jag frågade mig: "Varför återvänder vi hit när hon sa att hon inte ville det? Men vi lydde maningen.

Hon blev förvånad när vi kom dit men sa att hon var glad att se oss. Vi började undervisa henne, men det övergick snart till ett meningsutbyte. Min kamrat och jag avslutade lektionen med en bön och gick, och vi var överens om att vi inte skulle komma tillbaka. Men redan nästa dag fick vi återigen en stark maning om att återvända. Jag ville inte göra det men min kamrat sa att vi borde lyssna

på Anden. Så jag svalde min stolthet och vi gick tillbaka. Jag blev chockad när vi kom dit. Kvinnan verkade vara en helt annan person. Hela hennes uppsyn var som förvandlad och hon var villig att lyssna på allt vi hade att säga. Under vårt nästa besök frågade hon när hon kunde döpas.

Fyra veckor senare döptes hon och blev medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Efter konfirmationen kramade hon om oss och sa att hon var evigt tacksam för att vi kom tillbaka. Jag har lärt mig att vi alltid ska lyssna på och följa maningar. Vår himmelske Fader förbereder verkligen sina barn för att ta emot evangeliet, och han använder oss alla så att vi kan hitta dem genom den Helige Anden. ■

Leaha M., KwaZulu-Natal, Sydafrika

HUR KAN JAG BLI BÄTTRE PÅ ATT FÖLJA ANDLIGA MANINGAR?

- 1. Be om vägledning.** Herren vägleder dig genom den Helige Anden (se Alma 37:37).
- 2. Var ödmjuk.** Ödmjukhet inbjuder Anden (se Moro. 8:26).
- 3. Tveka inte.** Den naturliga människan frestar dig att skjuta på eller ignorera maningar (se Mosiah 3:19). Börja inte ifrågasätta en bra tanke som du får.
- 4. Handla omedelbart.** Bestäm dig för att alltid handla *omedelbart* efter maningar från Anden (se Thomas S. Monson, "Anden gör levande", *Nordstjärnan*, Rapport från 155:e årliga generalkonferensen för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga 1985, s. 61–62).

ANLEDNINGEN TILL REGLERNA

JAG SÅG FRAM emot att åka på ungdomskonferensen men så fick jag veta att det fanns en massa regler – till exempel ingen mobil och man fick inte gå ut ensam. Det kändes som om de vuxna hela tiden hade ett öga på oss. Men jag hade jättekul, fick många vänner, arbetade på ett tjänandeprojekt och lärde mig mer om evangeliet.

Under ett vittnesbördsmöte sista dagen av ungdomskonferensen pratade en av ledarna om hur mycket han älskar oss, ungdomarna i staven.

Om ni älskar oss, varför har vi då så många regler här? tänkte jag. I samma ögonblick, som om han kunde läsa mina tankar, besvarade han min fråga.

Ledarna sätter upp regler, sa han, inte för att irritera oss utan för att skydda oss. Precis när han sa det berördes jag av Anden. Jag förstod att min himmelske Fader ger oss bud av samma anledning. De är inte till för att irritera oss utan för att hjälpa oss att tryggt återvända till honom (se L&F 82:2–9).

Den Helige Anden berörde mig och hjälpte mig förstå att det är sant. ■

Serge P., Île-de-France, Frankrike

NÄR KUNDE JAG BLI MEDLEM I KYRKAN?

NÄR JAG VAR runt fem år förlorade min pappa sin tro och bestämde sig för att lämna kyrkan. Det var mycket svårt, särskilt när jag fyllde åtta. Jag var så ivrig att döpas, men pappa sa nej. Han ville att jag skulle vänta tills jag var äldre så att jag verkligen var säker på att jag ville göra det. Så jag såg mina vänner döpas.

Jag minns att jag var förvirrad. Om kyrkan var sann, varför blev jag då hindrad från att döpas? Som tonåring var det jättesvårt att se alla ungdomar besöka templet eftersom jag så gärna ville göra det också. Det var svårt att inte kunna vara delaktig, men jag visste hela tiden att jag en dag skulle få en chans!

I maj 2019 fick jag äntligen döpas. Jag var då 16 år. Jag mindes alla upplevelser jag hade haft av att känna evangeliets sanna glädje och få ett vittnesbörd. Det var en mycket speciell upplevelse, och genom alla svårigheter jag hade för att komma till den dagen visste jag av hela mitt hjärta att evangeliet är sant och alltid har varit det. ■

Trinity C., Colorado, USA

Vittnesbörd och omvändelse

Äldste David A. Bednar

i de tolv apostlarnas kворum

En viktig lärdom om relationen mellan vittnesbörd och omvändelse ser vi i Mosiahs söners missionsarbete.

”[Inga] som bringades till kunskap om sanningen genom Ammons och hans bröders predikan enligt uppenbarelsens och profetians ande och Guds kraft, som gjorde underverk i dem – ja, ... så sant Herren lever ... [inga] lamaniter som trodde på deras predikan och blev omvända till Herren avföll.

Ty de blev ett rättfärdigt folk. De lade ner sina upprorsvapen så att de inte längre stred emot Gud ...

Och dessa är de som omvändes till Herren” (se Alma 23:6–8).

Två huvudelement beskrivs här: 1) *kunskap om sanningen*, som kan tolkas som ett vittnesbörd och 2) *blev omvända till Herren*, vilket jag tolkar som omvändelse till Frälsaren och hans evangelium. Således skapade den kraftfulla föreningen av både vittnesbörd och omvändelse till Herren fasthet och ståndaktighet och gav andligt beskydd.

Ett vittnesbörd är andlig kunskap om sanningen som tagits emot genom den Helige Andens kraft. Fortlöpande omvändelse är ständig hängivenhet till den uppenbarade sanning som vi har tagit emot — med ett hjärta som är villigt och av rättfärdiga orsaker. Att veta att evangeliet är sant är kärnan i ett vittnesbörd. Att konsekvent hålla sig till evangeliet är kärnan i omvändelse. Vi behöver veta att evangeliet är sant och vara trogna mot evangeliet.

Att lägga ner omhuldade ”upprorsvapen” såsom själviskhet, stolthet och olydnad kräver mer än att bara tro och veta. Övertygelse, ödmjukhet, omvändelse och undergivenhet föregår övergivandet av våra upprorsvapen. Har ni eller jag kvar upprorsvapen som hindrar oss från att bli omvända till Herren? I så fall behöver vi följa omvändelsens princip.

Jag lovar att om vi kommer till kunskap om sanningen och blir omvända till Herren ska vi stå fast och ståndaktigt och aldrig avfalla. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2012.

Amulek och Alma

De var
mäktiga
missionärskamrater
som undervisade många
om evangeliet.

Gud gav dem
kraft så att de
inte kunde
bli dödade
eller hållas kvar
i fängelset.

Amulek blev
omvänd när en
ängel uppmanade
honom att
ta emot
en profet
(Alma) i sitt hus.

Alma jämförde
tro på
Guds ord
med att plantera ett
frö som växer när vi
ger näring åt det.

Alma blev omvänd
när en ängel
befallde honom att
sluta förstöra
Guds kyrka.

OROLIG FÖR FRAMTIDEN?

*Unga vuxna som försöker
hantera osäkerhet berättar
vad de har gjort för att lita
på Gud och förbereda sig
för framtiden.*

44

UNGDOMAR

**MIN FAMILJ VAR
OLYCKLIG – TILLS
JAG BLEV MEDLEM
I KYRKAN**

54

ÅSKÅDNINGSUNDERVISNING

**STENAR OCH
PRIORITERINGAR**

60

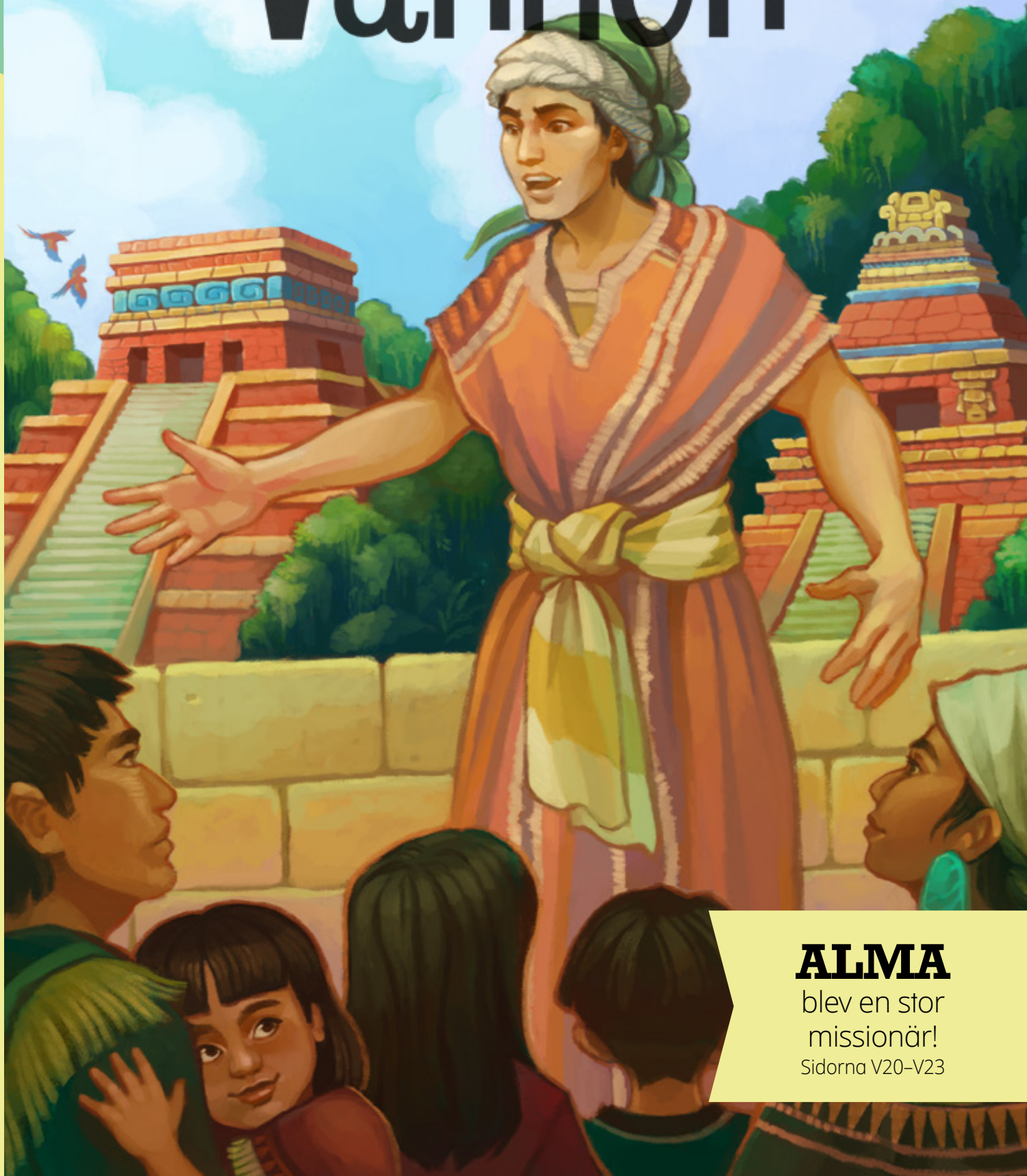
FÖRÄLDRAR

**HJÄLP BARN FÖRSTÅ
ATT VÅRA KROPPAR
ÄR TEMPEL**

V4

Vännern

ALMA

blev en stor
missionär!

Sidorna V20–V23

**President
Dallin H. Oaks**
förste rådgivare i första
presidentskapet

Följ pionjärerna

En gång vandrade jag längs flera leder där kyrkans tidiga pionjärer vandrade på sin väg mot Saltsjödal. Det kändes högtidligt att vandra där pionjärerna vandrade. Men det är inte lika viktigt att gå där de har gått som det är att leva som de levde.

Pionjärerna gick med tro in i en ny religion, ett nytt land och ett nytt sätt att göra saker på. De litade på Gud. Vi behöver också **tro**.

De gjorde det som deras ledare bad dem göra. Vi behöver också vara **lydiga**.

De använde sina talanger och arbetade tillsammans för att bygga Sion. Vi behöver också vara **eniga**.

De gick inte ifrån någon. De såg till att inkludera den som hade det svårt på leden. Vi behöver också vara **inkluderande**.

Vi kan hedra pionjärerna genom att följa deras exempel. ●

Bearbetat från "Följ pionjärerna", Nordstjärnan, jan. 1998, s. 74–77.

Jag kan vara en pionjär

Alla som visar vägen genom att göra livet bättre för sin familj är en pionjär.

Hitta vägen genom labyrinten.

Medan du går längs de här vägarna kan du vara en pionjär när ...

Start

när jag
lär mig något
nytt

när jag
hjälper någon
börja med en
bra tradition

när jag gör
saker som
bygger upp min
eviga familj

när jag
undervisar min
familj om
evangeliet

Mål

Lilas val

Lila ville välja det rätta.

Carolina Marín

(Baserad på en sann berättelse)

"Kroppen Fadern gav mig ... är min andes hus"

(Barnens sångbok, s. 73).

"Nu är det dags för skrifterna!" sa Lila. Lila tyckte om att läsa för sin lillasyster Ánika och sin lillebror Svetan. Snart skulle Lila döpas! För att förbereda sig ville hon läsa i skrifterna varje dag.

Lila slog upp första sidan i barnens berättelser ur skrifterna. Ánika och Svetan satte sig intill Lila så att de kunde se bilderna.

"Lyssna noga för jag ska ställa frågor till er efteråt", sa Lila. Sedan började hon läsa första kapitlet.

"Innan vi föddes bodde vi i himlen", läste Lila. "Vi hade inte någon kropp än. Vi var andar."

Lila, Ánika och Svetan tittade på bilderna av personer som var klädda i vitt.

"Är ni redo för första frågan?" Lila vände sig mot Ánika. "Var bodde vi innan vi föddes?"

Ánika klappade händerna. "I himlen!"

"Det är rätt", sa Lila. "Och var bodde Svetan?"

"Han bodde också i himlen", sa Ánika. Svetan fnissade och stoppade in sin lilla knytnäve i munnen. Lila och Ánika skrattade. Svetan var den sötaste ettåringen i hela Argentina!

"Hela vår familj bodde i himlen", sa Lila. "Det gjorde Jesus också. Han kom för att hjälpa oss så att vi kan bo hos vår himmelske Fader igen." Lila pekade på bilden av Jesus på sidan.

När Lila hade läst klart fortsatte hon att tänka på hur det måste ha varit att bo hos Jesus i himlen. Hon ville bli som han. Hon ville alltid välja det rätta.

Nästa dag i skolan kurrade Lilas mage när hon väntade i frukostkön. Hon kunde nästan känna smaken av de empanadas som señora Ruiz lade på hennes tallrik. De luktade så gott!

Sedan höllde señora Ruiz upp ett glas mjölk till Lila. *Oj då*, tänkte Lila. Mjölkens såg mörkare ut än vanligt.

Ibland i skolan lades det till kaffe eller te i mjölken.

”Finns det kaffe eller te i mjölken i dag?” frågade Lila.

Señora Ruiz viftade med handen. ”Lite kaffe”, sa hon.

”Man kan inte ens känna smaken.”

Lila tänkte ett ögonblick. Hon mindes att hon ville vara som Jesus och välja det rätta. Hon visste att profeterna hade sagt att man inte ska dricka kaffe.

”Nej tack. Jag vill inte ha mjölk i dag”, sa Lila. Hon log mot señora Ruiz. Sedan satte hon sig ner och åt.

På kvällen hjälpte Lila pappa att diska i köket. Hon tänkte fortfarande på berättelsen i skrifterna. Hon tänkte på mjölken också.

”Pappa?”

”Ja?” sa pappa.

”Varför ville vår himmelske Fader att vi skulle ha en kropp?”

Pappa tänkte efter medan han sköljde av en tallrik.

”Jo, han gav oss en kropp för att vi skulle kunna bli som

han”, sa pappa. ”Din kropp är din andes hem. Det är det vi menar när vi säger att våra kroppar är som tempel.”

Lila nickade. Hon sjöng en sång om det i Primär ibland! ”Så det är därför vår himmelske Fader vill att vi ska ta hand om vår kropp?”

”Precis!” sa pappa.

”I dag i skolan hade de hållt kaffe i mjölken”, sa Lila. ”Men jag drack den inte. Jag försöker ta hand om mitt tempel.”

”Jag är stolt över dig”, sa pappa. Han torkade av händerna på en handduk och gav Lila en kram.

Lila kramade pappa hårt. Hon var glad att hon tog hand om kroppen som hennes himmelske Fader hade gett henne. ●

Författaren bor i Corrientes, Argentina.

Familjen i den här berättelsen bor i Argentina. Läs nästa artikel för att få veta mer om deras land.

Hej
från
Argentina!

Hej!
Vi heter
Margo och
Paolo.

**Häng
med till
Argentina!**

Det är populärt att äta *empanadas* i Argentina. De är som piroger fyllda med kött, majs eller frukt. Mums!

Argentina är ett land i Sydamerika. Det är över 300 mil långt. I norra delen är det väldigt varmt på somrarna. I södra delen finns det frusna glaciärer hela året!

Många intressanta djur bor i Argentina – jaguarer, kondorer och pingviner!

Cowboys kallas för *gauchos* i Argentina. De föder upp kor, oxar och hästar.

Många köper sin mat på utemarknader. Den här pojken hjälper sin pappa att bära en *sandía* eller vattenmelon.

Möt några av våra vänner från Argentina!

När president Russell M. Nelson presenterade det nya programmet med mål för barn och ungdomar satte jag upp som mål att springa, vara en bra vän och göra mina böner bättre. Jag bar mitt vittnesbörd på ett sakramentsmöte om att jag vet att om jag följer det här programmet så får jag hjälp av min himmelske Fader.

Gonzalo L., 7 år, Buenos Aires, Argentina

När vi läser i skrifterna lär vi oss om Jesus Kristus och hur han älskar oss. Det hjälper mig att vara glad. Jag vet att han älskar mig.

Emma L., 5 år, Buenos Aires, Argentina

**Är du från Argentina? Skriv till oss!
Vi vill gärna höra från dig.**

**Tack för att du utforskade Argentina med oss.
Vi ses nästa gång!**

Ushuaia är en av de städer som ligger närmast Sydpolen i hela världen! Det finns tre församlingar i den staden.

Den här flickan besökte templet i Córdoba samma dag som det invigdes. Snart finns det tre tempel i Argentina!

Den lilla brödkärran

Gayle Kinney-Cornelius
(Baserad på en sann berättelse)

”När ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst” (Mosiah 2:17).

Sammy öppnade ögonen och gäspade. Han kunde känna lukten av något gott.

Mmmm, pappa bakar bröd! tänkte Sammy.

Pappa bakade bröd åt familjen varje lördag. Sammy tyckte om att titta på när han tog ut de frasiga bruna limporna ur ugnen. Pappa gav alltid första skivan till Sammy.

Men i dag är det inte lördag, tänkte Sammy. *Varför bakar pappa då?*

Sammy klev upp ur sängen och gick ut till köket. Han frågade pappa vad han gjorde.

”Kommer du ihåg vad vår biskop bad oss göra?” frågade pappa.

Sammy nickade. ”Han bad oss att hjälpa andra. Och jag hjälpte syster Martin att bära sina kassar uppför trapporna, eller hur?”

”Ja, det gjorde du bra”, sa pappa. ”Jag bad om hur jag

kunde vara till hjälp. Jag fick idén att jag skulle baka bröd att ge bort.”

Sammy tittade in genom fönstret i ugnsluckan. Han räknade brödlimporna.

”En ... två ... tre ... fyra. Vem ska du ge limporna till?”

”Det är något som jag behöver din hjälp med”, sa pappa. ”Det är en limpa till syster Martin. Och två limpor till familjen Miller. Vem ska jag ge den fjärde limpan till?”

Sammy funderade på det.

”Kanske till farbror Lee?” sa Sammy. Farbror Lee bodde i deras lägenhet. Han gick inte ut så mycket. För det mesta tittade han bara på folk från sitt fönster.

”Det är en jättebra idé!” sa pappa.

När limporna var klara hjälpte Sammy pappa att slå in dem. Sedan hämtade han sin kärra. De lade limporna i kärran.

”Brödkärran är redo att rulla!” sa Sammy.

Pappa hjälpte Sammy att dra kärran. Sammy hade en schön och varm känsla i hjärtat, lika varm som brödlimporna de skulle ge bort! ●

Författaren bor i Vermont, USA.

Olika men tillsammans

Bethany Bartholomew
(Baserad på en sann berättelse)

*Låt dem "tillbe hur, var eller vad de vill"
(Trosartiklarna 1:11).*

Ellie och hennes familj skulle besöka hennes kusiner som bodde långt borta. Ellie var så ivrig! Hon hade inte träffat sina kusiner på länge.

Före resan sa Ellies föräldrar att de ville prata om något.

"När vi samlas som familj så ber vi alltid före maten. Och ibland pratar vi om kyrkan, eller hur?" sa pappa.

"Precis!" sa Ellie.

"Men saker och ting är lite annorlunda den här gången", sa mamma. "Er morbror och moster går inte

i kyrkan längre. Och de tycker inte om när andra pratar med dem om det."

Ellie rynkade pannan. "Varför inte?"

"Vi känner inte till alla anledningar", sa pappa.

"Men de älskar oss väldigt mycket. Jag tror att de inte vill bråka med oss eller såra oss. Så de har bett oss att inte prata med dem om sådant som har med kyrkan att göra."

Ellie nickade.

"Vi kan fortfarande läsa skrifterna och be medan vi är där. Men vi gör det för oss själva", sa mamma.

"Vad gör vi innan vi ska äta?" frågade Ellies syster.

”Vi får vänta och se”, sa mamma. ”Om de inte ber innan vi äter kan vi be en bön i hjärtat.”

”Okej”, sa Ellie. ”Jag kan göra det!”

Nästa dag klämde familjen ihop sig i bilen. De åkte till sent på kvällen. När de till slut kom fram till kusinernas hus hjälpte Ellies moster och morbror dem att få ut alla väskor ur bilen. Sedan gick alla till sängs.

Morgonen därpå bad Ellie en bön innan hon gick ut till köket för att äta frukost. Hon var lite nervös för att träffa sina släktingar. Men då satte hennes moster sig bredvid henne med ett brett leende.

”Några av oss ska åka till din kusins salong senare i dag. Vill du följa med?” frågade hon Ellie.

”En frisörsalong?” frågade Ellie.

”Japp! Du och din syster kan få ert hår fixat om ni vill.”

Ellie log och nickade. Det lät roligt!

Efter frukosten tog de en buss till salongen. Ellie gillade att se sin kusin arbeta. Hennes fingrar for fram och tillbaka när hon kammade och flätade. När allas hår var gjorda hade de en liten modevisning framför salongspegeln och fnissade åt sina nya frisyrrer.

Nästa dag spöregnade det. Så alla bestämde sig för att vara inne och spela brädspel. Ellie och en av hennes kusiner var i ett lag mot två av de äldre pojkarna. De retade varandra medan de flyttade runt spelpjäserna på brädan.

”Vi vann!” utbrast Ellie när hon flyttade sin spelpjäs till slutet av brädan. Alla gav high five

till varandra – även de äldre kusinerna som låtsades bli sura för att de förlorade.

Efter bara några dagar var det dags att åka hem. När Ellie satte sig i baksätet i familjens bil hörde hon släktingarna säga hej då.

”Vi kommer att sakna er!”

”Kom snart tillbaka!”

”Vi älskar er så mycket!”

Ellie log och vinkade när bilen åkte iväg. Hon hade haft jätteroligt. Fastän de trodde på olika saker kunde de ändå vara en lycklig familj. ●

Författaren bor i Georgia, USA.

Klipp ut och limma, använd häftklamrar eller
knyt ihop de här sidorna till ett häfte!

MIN VÄXANDE TRO

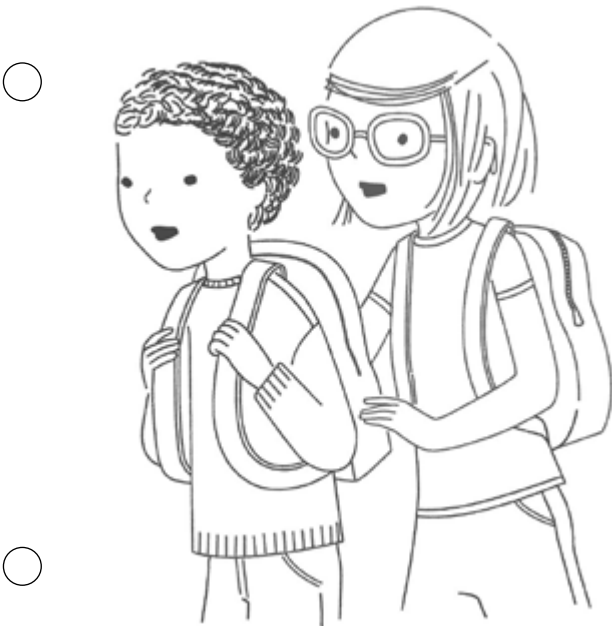
Namn: _____

1

I Mormons bok sa Alma
att tro är som ett frö.

4

Jag hjälper min tro på Jesus att växa
genom att be och vara snäll mot andra.

5

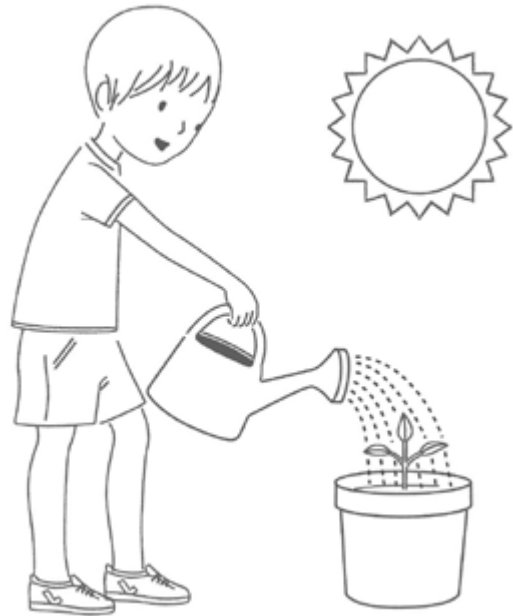
När trädet växer kan
det ge oss god frukt.

2

Jag kan planera mitt eget frö av tro genom att lyssna på vad profeterna och skrifterna undervisar om.

3

Ett frö behöver vatten och solsken för att det ska växa.

6

När min tro växer ger den goda välsignelser.

7

Jag ska hela tiden hjälpa min tro att växa sig stark. Min himmelske Fader och Jesus Kristus älskar mig!

**Syster
Cristina B. Franco**
andra rådgivare
i Primärs
generalpresidentskap

Den hemliga ingrediensen

Vår himmelske Fader vill att vi ska tjäna andra. Min primärlärare var ett jättebra föredöme när det gäller tjänande. När vi kom till Primär hade syster Antonietti alltid med sig en choklادتårta. Jag avskydde choklادتårta! Alla andra tyckte om den. Men jag åt aldrig av den.

En dag frågade hon mig: "Varför provar du inte en liten bit? Den här tårten har bakats med en speciell ingrediens."

Jag gick med på att försöka. Och vet du vad? Jag tyckte om den!

Många år senare berättade min mamma vad syster Antoniettis hemliga ingrediens var. "Syster Antonietti

hade inte mycket pengar", sa mamma. "Varje vecka var hon tvungen att välja mellan att betala bussresan till Primär eller att köpa ingredienserna till choklادتårten åt din klass. Hon valde alltid choklادتårten. Så i stället för att ta bussen gick hon mer än tre kilometer till och från kyrkan, oavsett väderlek."

Syster Antoniettis hemliga ingrediens var hennes kärlek till andra! ●

Anpassad från "Glädjen i osjälviskt tjänande", Liahona, nov. 2018, s. 55–57.

Den överraskande missionskallelelsen

Lucy Stevenson

Kyrkans tidningar
(Baserad på en sann berättelse)

Edwin Dharmaraju log när han gick ut från flygplatsterminalen och in i solskenet. Han kunde se palmträd kanta gatorna och känna doften av kryddorna från en marknad i närheten. Han och hans fru Elsie var tillbaka i Indien! De hade bott i Samoa, men nu var de hemma igen.

Men Edwin och Elsie var inte bara här på besök. De hade kallats att verka som missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Edwin var lite nervös. Men han visste att deras himmelske Fader skulle hjälpa dem. Deras himmelske Fader hade redan hjälpt dem så mycket.

Edwin och Elsie var födda i Indien. Men Edwin hörde talas om kyrkan först när han studerade i USA. Han gick till kyrkan där en gång. Han läste också Mormons bok. Men när han kom tillbaka till Indien glömde han bort kyrkan.

Några år senare kände Edwin och Elsie att de skulle flytta till Samoa. Edwin var insektsforskare och fick ett forskningsjobb på ön. Det var där som Edwin och Elsie träffade missionärerna. När Edwin läste Mormons bok igen kände han något speciellt. Elsie läste också

Mormons bok. De valde att döpas tillsammans med sina söner och döttrar.

När de hade blivit medlemmar i kyrkan ville Edwin mest av allt att hans familj i Indien skulle få lära sig om evangeliet. Problemet var att det inte fanns några missionärer i Indien som kunde undervisa dem!

Edwin och Elsie skrev ett brev till kyrkans huvudkontor och bad dem att sända missionärer till Indien.

Det som hände sedan var en stor överraskning. President Spencer W. Kimball kallade *dem* att verka som missionärer i Indien!

Och nu var de här.

Först åkte de hem till Edwins bror. Edwins föräldrar och andra syskon var också där. Edwin och Elsie började genast undervisa dem. Familjemedlemmarna var glada att få lära sig om evangeliet.

Några veckor senare samlades Edwin och hans familj runt simbassängen i broderns trädgård. Simbassängen hade rengjorts, målats och fyllts med rent vatten. Alla hade vita kläder på sig. Kvinnorna hade böljande sarier på sig som var draperade över axlarna. Männerna hade lösa jackor och byxor i indisk stil på sig.

Jag har aldrig gjort något riktigt orättfärdigt. Behöver jag omvända mig då?
– Osäker i Udine

Kära Osäker,

Alla behöver omvända sig för ingen är fullkomlig! Omvändelse kan vara något så enkelt som att du ber till din himmelske Fader om hur din dag gick och hur du vill göra bättre ifrån dig nästa dag. Vi ber honom om förlåtelse när vi har gjort något som är fel, och han förlåter oss. Vissa tycker att omvändelse är lite skrämmande. Men det är något positivt! Omvändelse är en gåva som Jesus Kristus gav oss så att vi kan lära, växa, förändras och bli mer som han. President Nelson säger att vi bör omvända oss varje dag. När du gör det får du mer frid och kraft i ditt liv.

Med varma hälsningar,

Vännen

Pröva det här!

Liksom skeden tar bort pepparn i den här aktiviteten kan omvändelse rena oss från de felaktiga val vi gör varje dag – stora som små. Tack vare Jesus Kristus och hans försoning har vi alla möjligheten att omvända oss.

Du behöver:

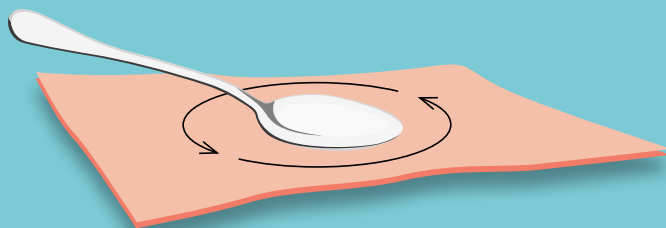
bordssalt
svartpeppar
plastsked
handduk

1. Häll lite salt på en tallrik. Det här representerar hur rena vi är innan vi syndar.

2. Strö lite peppar på saltet. Det här representerar felaktiga val vi gör.

3. Ta nu plastskenen och gnugga den mot en handduk.

4. Håll upp skeden och rör den sakta precis ovanför saltet och pepparn. Pepparn fastnar på skeden! Det här är som att bli förlåtna när vi omvänder oss.

Ett litet och enkelt pussel

Liksom Liahona vägledde Lehis familj finns det enkla saker som kan hjälpa oss lösa stora problem (se Alma 37:6, 38–44).

Kan du hitta varje pusselbit här nedanför i det färdiga pusslet?

Hur kan du följa Jesus Kristus på små och enkla sätt?

Alma den yngre omvänder sig

Haley Yancey
Kyrkans tidningar

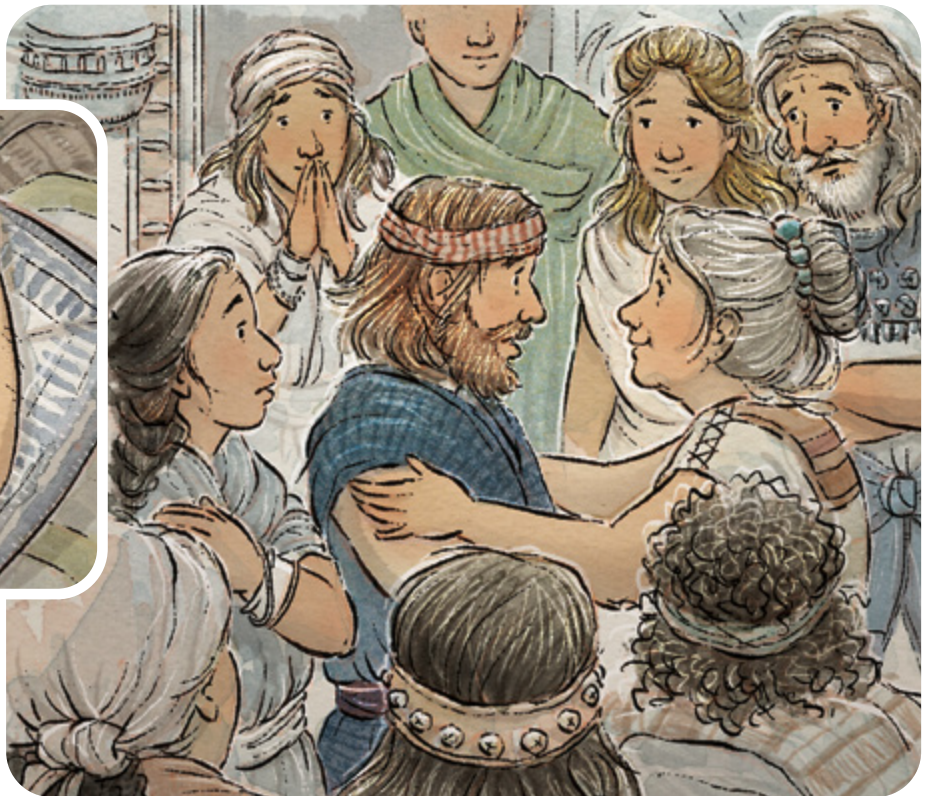
Alma var profetens son. Han fick sitt namn efter sin pappa men han trodde inte på det som hans pappa undervisade om. Han sa till andra att kyrkan inte var sann.

En dag visade en ängel sig för Alma. Ängeln sa till Alma att han skulle omvända sig.

I tre dagar var det som om Alma sov. Han tänkte på sina felaktiga val.

Sedan bad Alma om att få förlåtelse. Och det fick han! Han kände kärleken från Jesus Kristus. Alma vaknade och berättade för andra hur Jesus räddade honom.

Jag kan omvända mig när jag gör fel val.
Jesus finns alltid där för mig. ●

Du kan läsa Almas berättelse i Mosiah 27.

Alma omvände sig och följde Jesus

När du har gjort fel val,
vad ska du göra då?

Kära föräldrar!

Ibland håller vi inte med andra. Men vi kan ändå älska dem. Vi kan också hålla fast vid det som vi vet är sant. Läs berättelsen på sidan V10 med era barn och prata om följande frågor:

Hur visade Ellies familj kärlek?

Hur höll Ellies familj sin tro stark?

Hur kan vi i vår familj visa kärlek till andra även om vi inte har samma åsikter?

Vi är alla olika, men varje person är ett Guds barn!

Sprid kärlek,

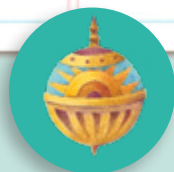
Vännen

SÅ HÄR SKICKAR NI IN ERT BARNS KONSTVERK ELLER UPPLEVELSE TILL LIAHONA

Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org och klicka på "Submit an Article or Feedback". Eller skicka det via e-post till liahona@ChurchofJesusChrist.org tillsammans med barnets namn, ålder, hemort och följande godkännande: "Jag, [ange ditt namn], ger mitt godkännande till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga att använda mitt barns bidrag i kyrkans tidningar, på kyrkans webbplatser och sociala medier, samt eventuellt i annat material från kyrkan." Vi ser fram emot att höra ifrån dig!

INNEHÅLL

- V2** Från första presidentskapet: Följ pionjärerna
- V4** Lilas val
- V6** Hej från Argentina!
- V8** Den lilla brödkärran
- V10** Olika men tillsammans
- V12** Min växande tro
- V14** Vänner emellan: Den hemliga ingrediensen
- V15** Bra idé
- V16** Modiga förebilder: Den överraskande missionskallelsen
- V18** Vad funderar du på?
- V19** Roliga sidan: Ett litet och enkelt pussel
- V20** Berättelser ur skrifterna: Alma den yngre omvänder sig
- V23** Färgläggningssidan: Alma omvände sig och följde Jesus

Hitta Liahonan som är gömd i tidningen!

PÅ OMSLAGET TILL VÄNNEN
Illustration Rebecca Sorge Jensen

© 2020 INTELLECTUAL RESERVE, INC. ALL RIGHTS RESERVED

”Världen behöver ditt ljus”

Äldste Alan T. Phillips, England

Områdessjuttio

I tider av mörker, tumult och osäkerhet vänder vi oss till den enda sanna källan till ljus, hopp och frid. Han var ett föredöme när det gäller att älska och tjäna andra och uppmanade oss att göra detsamma. När vi följer honom ingår vi förbund att hjälpa behövande och att vittna om Kristus i hela vårt liv.¹

Strax före andra världskrigets utbrott evakuerade National Gallery i London tusentals viktiga målningar till Wales för att skydda dem.² Allmänheten kom emellertid med påtryckningar om att regeringen skulle ta tillbaka en del av konsten, och ett beslut fattades om att ställa ut en målning i månaden för att höja den allmänna stridsmoralen. Ett brev publicerades i *The Times* i januari 1942 med förklaringen: ”Eftersom Londons ansikte har blivit ärrat och mörbultat under den senaste tiden behöver vi mer än någonsin få se vackra saker.”

Den första ”månadens bild” som valdes av folket var *Noli me Tangere* (”Rör mig inte”) av den italienska konstnären Tizian.³ Bilden skildrar hur den uppståndne Kristus visar sig för Maria från Magdala. När hon ser att graven är tom efter hans död missar hon honom för trädgårdsmästaren och vädjar om att han ska tala om för henne vart de har flyttat Kristi kropp. När han säger hennes namn känner hon igen hans röst och inser därmed vilken hans sanna identitet är: hennes Frälsare och ”lärare”⁴.

Vi har sett mycket tumult i år. Liksom Tizians Maria kanske vi söker efter Frälsaren. President Nelson påminner oss om att Jesus är ”ljuset som lyser i mörkret”⁵. Frälsaren sa till

sina efterföljare: ”Jag är världens ljus. Den som följer mig ska inte vandra i mörkret utan ha livets ljus.”⁶

Ett sätt för oss att följa Frälsaren är att hålla vårt förbund att hjälpa de behövande. När profeten Alma undervisade om dopförbundet sa han att vi bör vara ”villiga att bära varandras bördor så att de kan bli lätta” och ”villiga att sörja med dem som sörjer, ja, och trösta dem som står i behov av tröst”⁷.

Frälsaren är vårt största föredöme när det gäller tjänande. Trots utmaningarna, hoten och förföljelserna han ställdes inför ”gick [han] omkring och gjorde gott”. Under hela sin verksamhet på jorden ägnade han sig åt att välsigna, tjäna och hjälpa andra. Jesu Kristi försoning var i sig ett överjordiskt uttryck för hans kärlek, uppoffringar och tjänande för alla människor. ”Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner.”⁸

Tråkigt nog är inte det här vad världen lär. Den säger att vi bara ska bry oss om oss själva, att glädjen finns i det vi köper och konsumerar och i det beröm vi får av våra likar.⁹ Frälsaren visade sina lärjungar en helt annan väg. Det var en väg med mindre betoning på att ”ha” och större inriktning på att ”vara”. Närmare bestämt uppmanade han oss att vara kärleksfulla, vänliga, förlåtande, barmhärtiga, tålmodiga, milda, varsamma, långmodiga och ödmjuka. Hans inriktning hade mindre att göra med ”att rädda sitt liv”. I stället uppmanade han oss att ”förlora” oss själva i omsorg om och kärlek till andra.

Jesus Kristus ägnade all sin tid åt att tjäna och hjälpa alla, och som hans lärjungar har vi uppmanats att göra

detsamma. Frälsaren sa: ”Om ni har kärlek till varandra ska alla förstå att ni är mina lärjungar.”¹⁰

Möjligheterna att tjäna andra är oändliga. Det kan vara något så enkelt som ett leende eller ett vänligt ord. Tid du ägnar åt att lyssna. En omtänksam gest, särskilt till dem som är förbisedda, glömda, socialt isolerade eller marginaliserade i ditt samhälle.

Tjänande är till välsignelse för andra men gynnar även oss på speciella och meningsfulla sätt. Det kan göra det lättare att känna Guds kärlek till oss och ta oss bort från oro, rädsla, ångest och tvivel.¹¹ Enkla, regelbundna tjänandegärningar är bevis på vår kärlek till Gud och andra. Äldste Uchtdorf har sagt: ”När vi verkligen förstår vad det innebär att älska som Jesus Kristus älskar oss fördrivs all förvirring och våra prioriteringar hamnar rätt. Vår färd som Kristi lärjungar blir mer glädjefylld. Vårt liv får ny mening. Vårt förhållande till vår himmelske Fader blir djupare.”¹²

Jag vill föreslå tre saker som vi alla kan överväga.

1. Var stilla. Jesus Kristus är ljuset som lyser i mörkret.
2. Var ett ljus. Du kan vara ett ljus i ditt hem, din familj och ditt samhälle när du hjälper behövande och vittnar om Kristus under hela ditt liv.
3. Gör gott. Enkla tjänandegärningar ger glädje, hopp och frid till många.

Jesus Kristus är ljuset vi söker under mörka, tumultartade och osäkra tider. Han har uppmanat var och en av oss att vara ett ljus för världen. Det finns någon vi känner som har ett behov,

Äldste Alan T. Phillips

någon som vi kan lyfta och stärka. Det här är verket vi har kallats att utföra. Det är hans verk. När vi gör det upp-täcker vi vår sanna identitet som barn till en kärleksfull Fader i himlen. ■

SLUTNOTER:

1. Se president Henry B. Eyring, "Kom till mig", *Liahona*, maj 2013, s. 24.
2. Ben Street, Letter from London: Art During Wartime, *Art 21 Magazine*, 23 sept. 2008.
3. National Gallery; månadsbild, oktober 2019: Noli me Tangere.
4. Joh. 20:14–18.

5. President Russell M. Nelson, "Seven truths that have power to transform your life and others", Orlando Florida, söndagen den 9 juni 2019.
6. Joh. 8:12.
7. Mosiah 18:8–9.
8. Joh. 15:13.
9. Erich Fromm, "To have or to Be", 1976.
10. Joh. 13:35.
11. Se äldste Patrick Kearon, "Ett kännetecken på Herrens sanna och levande kyrka", världsomfattande andakt för unga vuxna, 6 maj 2018, Brigham Young University–Idaho.
12. Äldste Dieter F. Uchtdorf, "Guds kärlek", *Liahona*, okt. 2009, s. 21.

och på kvällen innan läggdags fick vi veta att Polen var en av de fyra missionerna i världen som fick behålla sina seniormissionärer.

Ett annat litet mirakel i veckan hände när vi var i trappan utanför en medlems hus för att ta emot mat som han varit så snäll och lagat till oss. Hans granne kom hem. Innan han gick in till sig började vi prata med varandra. Det slutade med att medlemmen fick hämta stolar till oss så att vi kunde sitta ute i farstun och undervisa. (Vi får ju inte vara ensamma hemma hos män.) Den här grannen hade skilt sig från sin fru, hade ingen bra relation med sin 14-åriga dotter och ångrade mycket i livet. Det var så klart ingen slump att vi den kvällen befann oss där vi var och kunde undervisa honom om Kristi kärlek och oändliga nåd i våra liv när vi är ödmjuka nog att försöka bättra oss.

En av mina närmaste vänner hemifrån hörde plötsligt av sig till mig. Ett oväntat dödsfall hade skett i den närmaste familjen. Min vän skrev att hon mitt i all sorg kände att hon skulle vända sig till mig. Hon skrev att hon alltid känt sig nära Gud när vi umgicks så ofta för flera år sedan. Jag ringde direkt till min missionspresident och fick tillåtelse att skypa henne och dela med mig av ett

LOKALA NYHETER

Från Siostra Sjödin i Lublin

Terez Nilsson

lokalredaktör

Rebecka Sjödin är en kär vän till vår familj. Hon är på mission i Polen. Jag vill dela några utdrag från hennes brev med er. De säger så mycket om tiden vi lever i och om Guds godhet. Rebecka är dotter till Roberto och Maria Sjödin i Malmö församling. Maria är dotter till Urban och Gunnel Girhammar. Roberto blev medlem som ung man och har växt upp i Malmö med sin polska mamma Danuta. När Rebecka var liten talade Roberto en hel del polska med sina två flickor. Men tiden gick och det blev mer och mer svenska. De yngre barnen har inte med sig någon polska alls. Rebecka hade i alla fall en bra grund när hon skulle lära sig polska på MTC i Provo. Tiden i Polen har varit spännande och lärorik. Nu låter jag Rebeckas ord och tankar tala för sig själva. Ordningen på citaten är inte alltid kronologisk.

Vi är fortfarande inte helt i karantän, vi får lämna lägenheten om vi behöver frisk luft, göra veckoshopping på måndagar och ha hemmakyrka hos någon. Den här veckan, mitt i allt stillasittande, gick vi utomhus och dansade lite på en gräsmatta. Det var det bästa vi gjort, för det blev en riktig välsignelse i missionärsarbetet.

Igår hade vi för första gången ett söndagsmöte hemma hos en av våra medlemmar. Fem undersökare kunde vara med oss, antingen fysiskt eller online. Det var fantastiskt. Jag tror aldrig att jag har känt att kyrkan är lika sann som jag kände att den var igår. När Michael knäböjde vid sitt lilla köksbord och bad vår himmelske Fader att

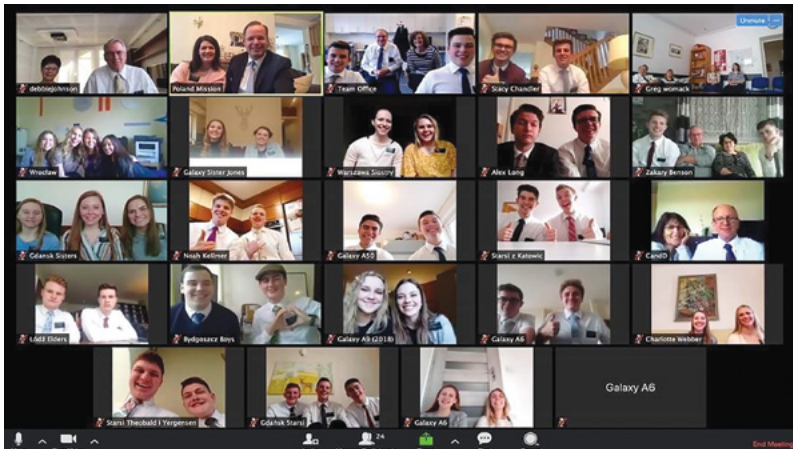
välsigna brödet kom Anden verkligen över mig. Det kändes som om det var fler än bara vi i det lilla rummet. En upplevelse jag aldrig vill glömma.

På vårt ledarskapsmöte fick vi reda på att alla våra kära seniormissionärer var tvungna att plötsligt packa sina väskor och lämna Polen inom 48 timmar – chockerande och hjärtskärande nyheter eftersom det i många grenar i Polen saknas värdiga prästadömsbärare. Hela missionen bad tillsammans,

Syster Rebecka Sjödin (till höger)

Så här träffas missionen varje kväll för en andaktsstund

Anton Sjökvist från Gävle gren har återvänt från sin mission. Han verkade i Englandmissionen Manchester. Anton är son till Johan och Annika (f. Reithmeier) Sjökvist.

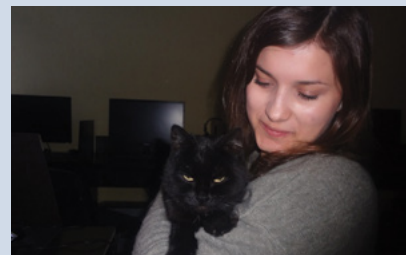
budskap om livet efter döden. Vi läste Mosiah 16:7-9 och Alma 40:11, 12. Hon grät med mig och sa att hon kände frid. Hon ville läsa samma verser med sin sambo innan läggdags.

Det bästa som finns är att få vara ett redskap i Guds händer. Vet inget coolare och mer givande. Och att veta att man är del av Jesu Kristi kyrka just nu i dessa tider är minst lika coolt. Har inte vår profet bett oss vara beredda med hemförråd i årtionden nu? Och har han inte i flera månader försökt

lära oss hur man har kyrka i hemmet med familjen? Och har han inte undervisat oss om hur stödverksamheten ska fungera? Mitt i världens kriser önskar människor att Gud själv kunde stå mitt ibland oss och säga vad vi ska göra. (Vi har förresten katolska äldre kvinnor som står och demonstrerar utanför de igenbommade kyrkorna. De vill komma in och be.) Russell M. Nelson är sannerligen en Guds profet och talar till oss som om det vore Herren själv. ■

Hemvändande missionärer och volontärer

Egon Rosqvist från Utby församling har återvänt från sin mission. Han verkade i Englandmissionen Leeds. Egon är son till Jean och Tone Rosqvist.

Miriam Förnes från Örebro församling har återvänt från sitt uppdrag som volontär. Hon verkade i Rysslandmissionen Rostov-na-Donu. Miriam är dotter till Vedel och Kerstin (f. Strand) Förnes.

Jonatan Stigsson från Malmö församling har återvänt från sin mission. Han verkade i Englandmissionen Birmingham. Jonatan är son till Jerker och Ann Stigsson. ■

Syskon i evangeliet – två omvändelseberättelser

Inger Brusewitz

Utby församling

Många medlemmar i Stockholm kände Gösta Edin, en mycket hjälpsam man i Gubbängens församling som avled för en tid sedan. Många medlemmar i Göteborg känner Inger och Calle Brusewitz, ett härligt par i Utby församling. Att Gösta och Inger är syskon vet kanske inte så många. Inger hörde av sig till Liahonas lokalredaktion och frågade om hon fick berätta lite om Gösta och deras väg till det återställda evangeliet.

Gösta föddes 1935 i Härnösand, en liten kuststad belägen vid Ångermanälvens utlopp. Två år senare föddes jag, Inger, och sju år senare, Eivor, ännu en "lillsyster". Våra föräldrar levde i ett kärlekslöst äktenskap. Vi växte upp under krigsåren. Andra världskriget satte djupa spår även i Sverige. Det var bistra tider med kalla vintrar, mörkläggningsgardiner, ransoneringskort på det mesta som mat, kläder och skor. Gösta blev inte alltid väl behandlad hemma. Vi älskade vår pappa, men han var inte hemma så mycket på grund av sin beredskapsplacering.

På somrarna fick vi bo på Lungön, en liten ö utanför Härnösand. Det var en underbar plats där vi kunde springa omkring fritt bland klippor, en sandstrand och skog. Vi bodde primitivt

i en ombyggd sjöbod och det var en spännande omväxling mot stan. Det var mycket jag fick lära mig av min bror, bland annat att tomten inte fanns. En gång lärde han mig att kasta sten, men det slutade mindre lyckligt, för jag fick tag i en stor sten och kastade rätt i munnen på Gösta så blodet skvatt. Han blev naturligtvis arg och jagade in mig till mamma som sa "Gösta ska då alltid bråka" och körde ut honom. När kriget var slut flyttade pappa till Stockholm där det fanns mera jobb. Det var en bedrövlig dag när han åkte och en glädjens dag när han kom hem på besök till julhelgerna och somrarna. Våra föräldrar skiljde sig efter några år.

När Gösta var fjorton år flyttade han till pappa i Stockholm. Han hade då ett år kvar i skolan, men han

avslutade aldrig sin skolgång. Efter ett tag gick han till sjöss och jobbade på olika båtar som gick världen runt.

Så småningom började han jobba i land. Han har alltid klarat sig bra och varit omtyckt på sina arbetsplatser. Jag flyttade också till pappa när jag var fjorton år. I Stockholm träffade jag min man, Carl-Elis Brusewitz. När vi skulle gifta oss fanns det inga lägenheter. När en släkting som bodde i Göteborg avled fick vi överta hans lilla enrummare.

Calle och jag hade lite funderingar över livet, varför vi finns här, var vi har funnits tidigare och vart vi ska ta vägen när vi dör. Vi hade också en önskan att få vara tillsammans efter döden. Vi lånade en del böcker om spiritism och om tidigare liv. Lite senare knackade missionärerna på dörren. Calle lovade att de fick återkomma eftersom vi var upptagna just då. Jag blev sur och ville inte att de skulle komma tillbaka. När de återkom satte jag mig för mig själv i köket. Men sedan blev jag ändå lite nyfiken och gick ut i rummet. "Åh, välkommen", sa missionärerna. De var jättetrevliga och berättade mycket som lät intressant. De lärde oss mer och mer och vi läste Mormons bok. Det var spännande och vi hittade inte något som inte verkade sant och riktigt. Vi döptes redan efter fem veckor och med stöd av goda medlemmar har allt gått bra. Vi har fått underbara vänner och lärt oss mycket. Det finns inte något bättre sätt att leva på.

När vi hade vi fått en större lägenhet i Göteborg kom Gösta på besök. Det första han frågade om var varför vi inte drack kaffe. När vi berättade om vårt medlemskap i kyrkan sa han: "Kaffe är inte gott, det dricker man bara för bullarnas skull." Sen drack han aldrig kaffe mer. Han undrade också varför vi inte hade berättat om detta tidigare. "Jag har sökt hela mitt liv efter något att tro på", sa han. Själva hade vi tyckt att vi inte kunde berätta för honom om

evangeliet via telefon. Gösta fick låna boken "Ett stort och förunderligt verk", av James Talmage. Han läste den ivrigt. Calle och jag tänkte oroligt att nu kommer han snart till kapitlet om tiondelagen. Hur ska det gå då? Han hade ju en motorcykel och lade alla sina pengar på den. Jag minns hur vi satt i köket och hur Gösta satt i rummet och läste. Så kom han och frågade: "Betalar ni tionde också?" Jo, det gjorde vi ju, det var bara att erkänna. Han tog en sväng in i rummet igen och läste en stund till. Sen kom han tillbaka och sa: "Man ska betala tionde." Efter ytterligare en stund med boken sa han: "Det här bevisar ju att kyrkan är sann!"

Gösta och Inger som barn

Inger och Calle Bruswitz

Gösta Edin

Gösta kom tillbaka till oss ytterligare två gånger och fick undervisning av missionärerna. Den tredje gången döptes han här i Göteborg av Arne Karlsson. När Gösta kom tillbaka till Stockholm sökte han upp lokalen på Svartensgatan där glädjen blev stor

över att ha fått en ny medlem. Gösta gjorde mycket gott i sin församling. Mycket av det han hjälpt till med känner jag inte till eftersom han sällan pratade om det. En gång när vi talade om att hjälpa, sa Gösta: "Det är ju där för man finns." ■

En titt i familjen Jensens matförråd

Elinor Jensen

Södertälje församling

Det finns två stora svenska Facebookgrupper inom kyrkans krets där medlemmarna ger varandra tips som gäller hemförrådet. Den ena gruppen heter Beredskapsgruppen. Den administreras av Samuel Förnes, Anders Stenkrona och Daniel Palm. Den andra gruppen heter Hemförrådsgruppen SDH och den administreras av Reijo Kääriä från Sundsvalls gren. I den senare gruppen bad Reijo Elinor Jensen dela med sig av tips och tankegångar runt sitt hemförråd. Elinor är gift med Mathias Jensen, de har tre barn och bor i Järna utanför Södertälje.

Häromdagen gjorde jag en genomgång av hemförrådet. Som så många andra gånger blev jag lycklig över att vara i fas och att ruljansen fungerade.

Att fylla på och uppdatera förrådet är en ständig process. Jag är en liten prepper i min personlighet. Jag tycker om att vara realistisk och förberedd, fast med en ganska låg insats i det hektiska familjelivet.

Så här ser jag och min familj på förrådsprincipen: Att bygga upp ett matlager är inget man gör på en dag, det tar flera år och kräver mycket självkänedom.

Vad är jag/min familj "villiga" att äta?
 Vilken ambitionsnivå vill jag lägga mig på?

Hur mycket plats har jag?
 Hur mycket energi och pengar vill jag använda?

I vår familj har vi som policy att "allt som finns i vårt matlager ska vi äta och rotera". Därför väljer vi att lagra sådant som vi använder i vardagen. Annars kommer det bara att kosta oss massor av pengar, utrymme och energi. Det gäller att hitta balansen som är rätt för

just dig/din familj. Det är lätt att ryckas med av checklistor på vad man "borde ha" i förrådet. Just nu ska tre "nya" produkter få göra entré i familjen. I takt med att barnen växer breddas också behov, önskemål och delaktighet.

Här kommer några andra små tips:

- Lagerblad hindrar förekomsten av skadedjur. Lägg några blad här och där.
- Champinjonbackar är luftiga och bra att stapla. Bra för exempelvis potatis och rotfrukter.

Familjen Jensen i Järna

- Gamla (rena) strumpbyxor kan användas som nätpåse till exempelvis lök med knut/klammer emellan. Eller spara näten från lökpåsarna när löken är slut och återanvänd.
- Genomskinliga godislådor med lock är staplingsbara, översiktliga och gratis. (Fråga efter dem i livsmedelsbutiken.) De är bra att förvara mindre saker i, till exempel torrjäst och kryddor.
- S-krokar är bra att hänga saker i, till exempel mindre lökpåsar.
- Äpplen får längre hållbarhet i matkällare om de rullas in i tidningspapper styckvis.
- Alfalfafrön, mungbönor och gula ärtor är lätta att grodda. Bra som nyttigt grönt till maten.
- Sätt maskeringstejp med nytt datum när du byter vatten i dunkarna. Sätt larm/påminnelse i din telefon när det är dags att förnya vattnet.
- Ordning i frysen och kännedom om vad som finns i den är alltid en god idé. Vid ett strömavbrott kan du snabbt ta fram det du behöver och tillaga det som har sämst hållbarhet först.
- Köp alltid extra varor till ditt matlager när du ändå handlar. När det är extrapris passar du på att köpa mera.
- Förrådets utgående och udda varor ställs på en speciell plats så att de kan vävas in i den närmaste tidens middagar.
- Gasol till grillen ska alltid vara påfylld. Ha alltid en extra flaska hemma. Grillen går att använda till mycket mer än bara "traditionell" grillmat.
- Vi försöker ta tillvara på det som växer i trädgården. Främst gör vi det för att det är gott, men det fyller även på matförrådet.
- Samla kunskap och välj ut något du/ni vill göra när tid och lust faller på. ■

Nya inköp för hemförrådet

Familjen Jensens förrådsutrymme

Avlidna

Elisabeth Schlosser i Malmö församling dog lugnt och stilla den 19 mars efter en lång tids sjukdom. Elisabeth hade en stor tro på Gud och sin Frälsare, som hon nu är hos. Vi är säkra på att himlen är en plats Elisabeth kommer att älska och hon njuter helt säkert av att inte längre begränsas av sin sjukdom. Elisabeth kommer att "fattas oss".

Det har varit underbart att se det stöd Elisabeth fick av sin församlingsfamilj.

Ann Stigsson, Hjälpföreningens president i Malmö församling

Elisabeth Schlosser

Lars Nilsson från Jakobsbergs församling har avlidit efter en lång tids sjukdom. Han efterlämnar hustrun Astrid och sex barn. Han blev 84 år. Lars var född i Medelpad. Med föräldrarna flyttade han sedan till Västergötland. Medlem i kyrkan blev Lars i Stockholm när han var 24 år. Lars var en naturlig idrottsbegåvning. Han tävlade på elitnivå och var uppskattad som tränare. Lars hade en speciell förmåga att röra vid människors hjärtan. Många minns med tacksamhet hans tjänande i Uppsala, Västerås, Märsta och Jakobsberg. ■

Michael Nilsson

Lars Nilsson

Persisktalande medlemmar har för första gången kunnat delta i tempeltjänst på sitt modersmål

Marcus Karlsson

Eskilstuna gren

Lördagen den 14 mars åkte en liten skara medlemmar från Eskilstuna till Västerhaninge för att vara med om en världshistorisk händelse. Men innan vi kommer dit vill jag blicka tillbaka en tid.

Som stavsprezident för Stockholms södra stav hade jag förmånen att få följa ett flertal nya medlemmar från både Afghanistan och Iran som trots språkförbistring tog till sig evangeliet. Med stor tro kom de till kyrkan varje söndag och växte från "nåd till nåd". För cirka tre år sedan beseglades två av dessa familjer i templet – en familj med en då 16-årig son och en dotter på väg och ett ungt par med en nyfödd liten son. Ett dygn efter att den första familjen hade beseglats till varandra föddes det lilla flickebarnet inom förbundet. För dessa medlemmar utfördes inledande arbete, begåvning och besegling med simultantolkning av en syster i staven. Speciellt tillstånd från Temple Department för detta hade givits för att dessa individer skulle kunna förstå tempelförbunden som de ingick. Sedan dess har dessa familjer varit flitiga besökare i templet trots att varje besök efter detta tillfälle varit på svenska.

Efter att jag avlöstes som stavsprezident blev jag kallad som grensprezident i Eskilstuna gren och min andre rådgivare är en broder från Iran som döptes i slutet av 2016. Han blev äldste för ett drygt år sedan och fick sin patriarkaliska välsignelse nyligen. Planen var att han skulle få sin egen begåvning den 21 mars. Han bad om att få tidigarelägga till den 14 mars eftersom det iranska nyåret infaller den 21:a. Det visade sig vara inspirerat med tanke på hur templet kort

därefter stängde ner större delen av verksamheten på grund av covid-19. Än mer speciellt var att begåvningen nu kunde tas emot på persiska. Inte nog med det, det här var den första sessionen att textas på persiska vilket gjorde tillfället historiskt!

Fyra persisktalande medlemmar var på plats från Eskilstuna gren. Tre (varav ett av de tidigare nämnda paren) hade begåvats tidigare, samt min rådgivare som gick igenom för att få sin egen begåvning. En stark ande var närvarande i templet och en tacksamhet uttrycktes av dessa medlemmar över att översättningen varit lätt att följa och tydligt hade förmedlat den storslagna frälsningsplan som presenteras under begåvningen.

En fråga som jag fick av min rådgivare i celestia rummet var: "Är detta en plats för samtal med Gud?" Jag svarade: "Ja – detta är en plats nära himlen där vi kan komma till vår Fader med frågor och för att söka andlig vägledning och svar i våra liv." Jag såg att det sjönk djupt in i min vän och vi satte oss ner och uppsände tacksamhetens bön över stunden och det heliga vi upplevde. Vi

gick därefter "varvet runt" inne i templet och tittade in i beseglingsrummen. Vi samtalade om eviga familjer. Detta är en längtan som jag vet att min vän och min rådgivare har för sin egen familj och för sin hustru. Det är vår bön och vårt mål att detta ska kunna bli en verklighet i framtiden. En av grenens unga kvinnor fick även tillfälle att tjäna det unga paret som var på plats. Den unga kvinnan var med den lille pojken, som nu är dryga tre år, i gästhemmet så att mannen och hustrun kunde vara tillsammans i templet denna historiska och speciella dag. En annan person som måste omnämnas är en kär broder, ett av stavens högråd, från Iran. Han var med i översättningsarbetet av begåvnings-sessionen under 2019.

Det är många pusselbitar och livsöden som sammanfallit för att lördagen den 14 mars skulle bli till en välsignad dag för några få, och till välsignelse för många fler framöver! En iransk kvinna i Los Angeles som via Skype hjälpte till att översätta för några år sedan, förklarade för mig när jag höll tempelintervjuer med några av dessa iranska syskon, att "när iranier

Medlemmar från Eskilstuna gren utanför templet i Västerhaninge

känner vad som är rätt inom sig håller de fast vid detta – och de håller fast hårt, vad än som sker”. Jag har verkligen sett detta och jag gläds över deras tro och stora exempel för mig. Jag förundras över hur dessa syskon hållit fast vid sin tro genom åren – trots att de under en lång tid i början knappt förstod ett ord av vad som sades på söndagarna. Många samtal med hjälp av Google translate har ägt rum och med tiden har svenskan gradvis kommit. Dessa goda medlemmar

växer nu i ämbeten och kallelser och vill tjäna Herren sin Gud efter bästa förmåga. Herren har i sin visdom och i sina eviga avsikter placerat dessa fantastiska individer och familjer på en plats där evangeliet fanns tillgängligt och där Anden viskade att detta var det glada budskap som de sökt efter i sina liv. De var lyhörda och svarade på de maningar som de kände. Jag vet att de gläds över den frihet de nu har, att få utöva sin tro, och att det är Guds försyn som gjort allt detta möjligt. ■

Här följer äldste Norins brev till församlingen:

”Under min uppväxt har jag alltid velat gå på mission. Det kändes som en självklarhet ända tills jag var 18 år och insåg att det började bli dags att fylla i papperen. Då blev det plötsligt mycket mer skrämmande och jag började tvivla mer och mer på att det var något jag skulle klara av. Men när jag började studera skrifterna och beflitigare kände jag att det var något som Herren ville att jag skulle göra. Jag kände att jag helt enkelt behövde lita på honom.

Efter att ha skjutit upp det länge skickade jag till slut in mina missionspapper. Helst av allt önskade jag att jag skulle bli kallad att tjäna någonstans långt borta och få uppleva en ny kultur och lära mig ett nytt språk. Inte bara för att det skulle vara spännande men också för att jag tänkte att alla nya intryck skulle hjälpa mig att kunna komma över rädslorna jag hade inför att prata med främlingar om min tro.

Jag blev ju till slut kallad att tjäna i Sverige vilket inte var vad jag hade hoppats på, men jag insåg ganska tidigt att Herren vet bättre än mig och att det är här jag borde vara. Min mission har varit helt fantastisk hittills och jag skulle inte vilja ha det på något annat sätt!

Att vara missionär är svårt ibland men jag har inte upplevt någon större glädje än den som kommer av att dela med sig av evangeliet och hjälpa andra att komma närmare Kristus. Men min mission hjälper ju inte bara andra. Jag känner också själv att jag har kommit närmare min Frälsare och att min tro och mitt självförtroende har vuxit sig starkare.

Att gå på mission har varit det bästa beslutet jag tagit i hela mitt liv. Det kräver mycket uppoffringar men välsignelserna och glädjen man får tillbaka gör det värt det. Jag har lärt mig att vi är kapabla till mycket mer än vi tror, om vi bara litar på Herren! ■

Sanna och Matilda, församlingsreportrar

Handens församling i Stockholm har länge haft en aktiv Facebook-grupp som biskopsrådet använder för att nå ut till församlingen. Ett stående inslag har varit en uppskattad rapport från söndagens sakramentsmöte. Nu har två församlingsreportrar kallats, Sanna Storing och Matilda Österlund. Så här skriver de om sitt nya uppdrag och om sin första intervju med en nyinflyttad församlingsmedlem:

Som församlingsreportrar vill vi lyfta fram olika medlemmar för att vi ska lära känna varandra lite bättre. Kanske även liva upp Handens församlings Facebooksida litegrann?

Som vår första intervju fick vi äran att sitta ner med en av våra nyaste medlemmar, Joseph ”med ph” Wirtala, som flyttat hela 85 mil från Piteå till Stockholm. Han studerar till fysioterapeut på Karolinska Institutet och hade den ofattbara turen att få en studentlägenhet i Handen på första försöket.

Den som vill läsa hela intervjun med Joseph Wirtala får ansöka om medlemskap i Facebookgruppen Handens församling. Sanna och Matilda har också låtit församlingen veta hur det går för Oliver Norin som tjänar på mission i Sverige.

Matilda Österlund

Joseph Wirtala

Oliver Nordin